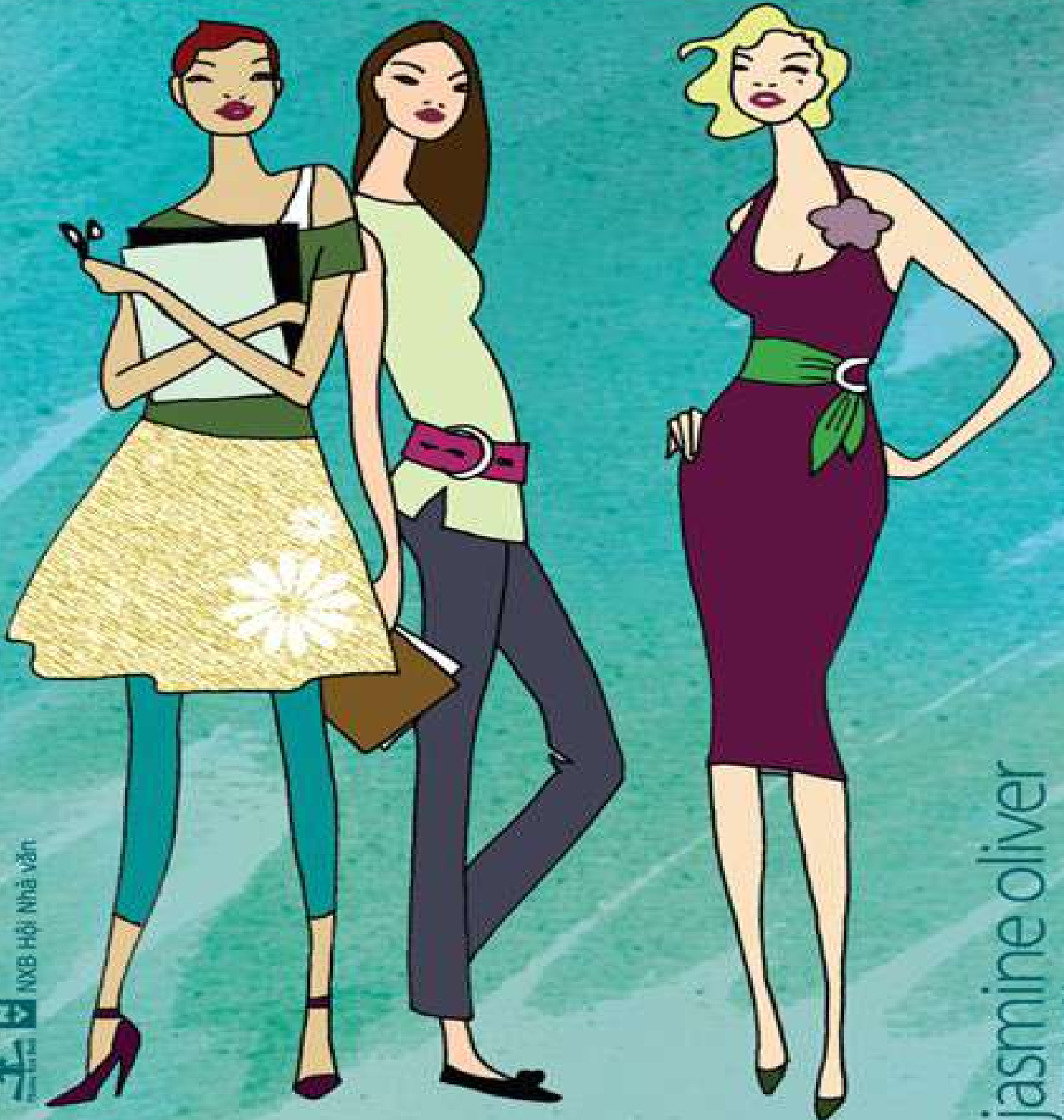

câu chuyện thời trang

những cô nàng GUCCI

NXB Hội Nhà văn

jasmine oliver
Hương Lan Việt

jasmine oliver

câu chuyện thời trang

những cô nàng
GUCCI

Hương Lan dịch

NXB Hội Nhà văn

Những cô nàng Gucci

- Jasmine Oliver -

Tựa gốc:

Gucci Girls (Cutting It Series)

Copyright © Jasmine Oliver 2005

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền với

Simon & Schuster UK Ltd

Africa House, 64-78 Kingsway, London,

WC2B 6AH A CBS Company

Tất cả các quyền được bảo lưu. Không một phần nào của quyển sách này được phép sao chép hoặc truyền bá dưới bất kỳ hình thức hoặc phương tiện nào, điện tử hay cơ học, bao gồm sao y, ghi chép hoặc bất kỳ hình thức lưu giữ thông tin nào mà không được phép bằng văn bản từ

Công ty Văn Hóa Phương Nam.

MỘT

Mình làm được mà! Marina nhủ thầm. Làm được, làm ngon lành!

Đàn ông nuy, báo động! Frankie hít vào thở ra thật sâu. Eo ơi, đàn ông nuy!

Nam người mẫu bằng xương bằng thịt bước vào giữa phòng vẽ và cởi áo choàng ra.

Có gì ghê gớm đâu? Sinead nghĩ, lấy từ trong hộp ra một mẫu than chì ngắn.

Người mẫu gầy nhom ấy ngồi xuống ghế. Da lão màu pho-mát, tóc nâu nhạt tết lại thành những bím dài.

“Thế hình của ông Billy đây có độ nét rất cao, cho nên các em hãy tận dụng điều đó,” thầy dạy vẽ khuyến. “Các em đang dùng giấy A1, và tôi muốn các em vẽ kín hết khổ giấy.”

Phù! Frankie thở ra. Trời, cái môn hình họa này cứ như đâm vào mặt người ta ấy. Chẳng lẽ ở đây chỉ có mỗi mình cô là thấy nó gớm sao? Cô liếc sang cô gái ngồi bên trái mình có mái tóc vàng để dài.

Marina nuốt nước bọt đánh ực một cái và cố nén cảm giác buồn nôn. Cô cầm mẫu than chì nhỏ lên và vân vê trong những ngón tay búp măng - những móng tay sơn màu đỏ chót tương phản với màu chì đen.

Lão người mẫu ưỡn tấm thân ra phía trước.

“Ừ, tốt lắm,” thầy Jack Irvine, giáo viên dạy vẽ gật gù khi Sinead dùng cạnh của mẫu than chì để đánh bóng những vùng tối. “Đừng có ngượng,” thầy bảo những sinh viên khác. “Tôi biết đây là lần đầu tiên với hầu hết các em, nhưng các em đâu còn là học sinh phổ thông nữa. Đây là trường Thời trang Trung tâm và các em đã là sinh viên rồi, vì vậy hãy tỏ ra người lớn và tập trung vào kỹ thuật vẽ đi.”

Thôi thì đành chịu vậy, Frankie chớp mắt và cố ép mình bắt tay vào vẽ.

“Gớm chết đi được!” Marina rên rỉ. Sau thử thách cam go trong phòng hình họa, cô với Frankie và Sinead lui ngay ra quán cà phê. “Cái lão người mẫu đó nghĩ gì không biết? Lão ta phải sáu mươi là ít!”

“Ừ, phải trả cả núi tiền may ra em mới làm việc đó,” Frankie đồng tình. “Ai lại trần như nhộng trước bàn dân thiên hạ chỉ với hai mươi bảng... không đáng để nhục như thế!”

“Công việc thôi mà,” Sinead chỉ ra. “Còn hơn là đi sắp hàng lên kệ siêu thị.”

“Còn lâu!” Frankie và Marina phản đối. Cá nhân mà nói, các cô thà đi xếp những lon đậu nướng chồng lên nhau còn hơn là đi làm người mẫu *nuy*.

“Vớ lại, hãy nghe đây các cô gái ngoan hiền! Đám bà mẹ của bọn mình sẽ nghĩ gì?” Marina khuấy tách cà phê đen và nháy mắt với Sinead, trước khi ngó quanh căn phòng. Có hai kẻ “tị nạn” nữa cũng từ lớp hình họa tấp vào đây, cộng với hai anh chàng mà cô mang máng là đã gặp ở đâu đó rồi. Tại Tuần lễ Tân Sinh viên chăng? Hay phục vụ ở quầy bar Sinh viên? Không, Marina chẳng nhớ là ở đâu. Cô bỏ cuộc và nghĩa lại diện mạo mình trong tấm gương treo đằng sau quầy.

“Hai chị có thấy lão ngủ gật trong khi ngồi làm mẫu không?” Frankie nhe răng cười, giọng nói tưởng như bị nuốt chửng trong tiếng rít rú của chiếc máy pha cà phê.

Sinead và Marina cười ồ.

“Không, không phải vậy! Ý em là lão đã được trả tiền để khò một giấc ngon lành.”

“Thảo nào mà lão cứ cựa quậy mãi,” Marina phàn nàn. “Tao đã phải xóa ngực lão đi để vẽ lại từ đầu.” Cô cười khúc khích. Hai anh chàng bên kia gian phòng nhìn ba cô chăm chăm và thì thầm gì đấy.

Frankie ngả người ra sau, hai tay ôm cái bụng phẳng lì của mình, “Giời ạ, cười đến đau cả bụng!”

“Chứ hai đứa mà *chưa từng thấy* đàn ông *nuy* à?” Sinead làu bàu.

“Ờ, tất nhiên!” Marina phát cáu.

Frankie im lặng. Sau đó cô đổi đề tài, bảo với Sinead, “Bức vẽ của chị hết ý đấy.”

“Này, đừng có nhìn nhé, nhưng bọn mình đã gặp hai thằng cha kia ở đâu rồi ấy nhỉ?” Marina hỏi, thì thào mà cốt để người khác nghe thấy.

Sinead và Frankie quay qua, trở mắt nhìn.

“*Đã bảo* là đừng có nhìn mà!” Marina gắt.

Anh chàng mặc jacket da đứng dậy và đi về phía ba cô. Ồ, không phải. Anh ta đang tới quầy để lấy thêm cà phê. Tên kia, trông quyến rũ hơn, đang đọc tạp chí âm nhạc.

“Hai tên đó ở ngôi nhà đối diện quảng trường với bọn mình chứ đâu,” Frankie bảo Marina, tỉnh rụi. “Tên mặc jacket hay cười chiếc mô-tô màu bạc. Em thấy hấn đậu xe ngoài cửa hoài.”

“Hấn đẹp trai quá chừng,” Marina khen.

“Hai đứa mà thành cặp thì chả khác nào Người Đẹp và Quái Vật,” Sinead nói. Marina trông như mới bước ra từ một bộ phim thập niên 40 - tóc vàng, móng tay sơn, môi son bóng - trong khi anh chàng cười xe Neanderthal trông như người vẫn sống trong hang động và thường xuyên phát ra những tiếng gừ gừ. Có điều, như Frankie vừa nói, anh ta sống ở ngôi nhà đối diện với bọn cô. “Á, cái tên đang đọc tạp chí kia... *đẹp trai hết ý!*”

“Có đứa nào uống cà phê nữa không?” Marina hỏi bất thành linh, đứng bật dậy và đi tới quầy. Trước khi ai đó kịp thốt lên “Ai như Marilyn Monroe kìa!”^[1], cô đã chuyện trò tíu tít với Anh - Chàng-Áo-Jacket-Da.

“Em là sinh viên Thời trang năm nhất của đại học Thời trang Trung tâm,” Marina thỏ thẻ.

“VẬY Ờ?” Rob trả tiền cà phê cho mình.

“Trông anh giống Marlon Brando quá,” bỗng nhiên cô buột miệng.

Anh bật cười, “Ờ, trong phim *The Godfather* hả?”

“Không phải, Brando trong phim *On the Waterfront* cơ. Kiểu như thế này này, ‘Ta là một đối thủ!’” *Cơ bắp cuộn cuộn, và cất giọng gợi tình*, cô thầm nghĩ. “Em là Marina. Bọn em sống ở gần nhà anh trên quảng trường Walgrave.”

“Tôi là Rob,” anh giới thiệu, nhận tiền thừa. “Nhà số mấy?”

“Tên chàng là Rob, nhà số 45,” ba phút sau, Marina báo cáo với Sinead và Frankie. “Biết gì nữa không? Chàng làm việc tại xưởng kim hoàn.”

“Ở đâu?” Frankie hỏi. Đồ trang sức là hơi thở của cô.

“Ngay tại trường mình,” Marina giải thích rồi giơ điện thoại lên, “Có cả số của chàng nữa đây này!”

“Hai-không cho Arsenal,” Rob tường thuật. Anh đang thông thượt trên ghế xô-pha, giày bột với áo da đã lột ra hết.

“Hay,” Travis lầm bầm. Anh chàng đang ngồi bên bàn, quay lưng lại phía tivi và ngắm soi cái ống kính đắt tiền mới cầu.

Rob tung một lon bia nhẹ ướp lạnh cho Travis, “Làm một lon đi.”

“Tuyệt, cảm ơn.”

Phục... phục! Cái âm thanh hòa vào nhau của hai lon bia được mở cùng một lúc có sức lôi cuốn lạ kỳ, nghe như tiếng nhạc.

“Còn ba phút nữa, không tính bù giờ,” Rob tường thuật. “Này, có thấy cô tóc vàng tán chuyện với mình bên quầy cà phê khi nãy không?”

“Không, anh giai. Hồi nào?” Travis lơ đãng. Cái ống kính này là loại chụp xa đời mới nhất, và anh chàng đã phải tậu nó với một cái giá cắt cổ.

“Mới này chứ đâu. Một em năm nhất. Cô nàng hỏi số điện thoại của mình.”

“Có mà mơ!”

“Thật!” Trận đấu đang diễn ra những phút bù giờ. Lúc này những chàng pháo thủ thành London đã định đoạt tỉ số.

Travis gắn ống kính mới vào chiếc Nikon của mình rồi ngắm vào Rob đang ngồi sùm sụp trên ghế xô-pha. “Ờ, phải... Anh đích thị là món quà Thượng đế ban cho phụ nữ còn gì!”

Rob cười toét, “Mấy em năm nhất thì lúc nào mà chả xoắn xuýt lấy các anh khóa trên hả chú! Ồi, trọng tài, thẳng cha đó viết vị rồi kìa!”

Rob bây giờ đã lọt hẳn vào kính ngắm của Travis, lon bia cầm trong tay, chúm về phía tivi mà hậm hực chửi rủa. Travis lia ống kính ra chỗ khác và tập trung vào màn hình. “Chắc chuyện cũng chỉ dừng ở đây thôi,” anh chàng làu bàu.

“Còn lâu,” Rob nói đầy tự tin. Trận đấu kết thúc và anh thả lỏng người. “Tên cô nàng là Marina. Nàng bảo sẽ gọi cho mình.”

Mọi thứ đều quá... mới! Frankie nghĩ trong lúc đang đứng cùng Marina ngoài cửa, chờ Sinead lục tìm chìa khóa. Nhà mới, thành phố mới, những con người mới. Cô tới đây đã được một tuần, đã phát hiện ra những cửa hàng từ thiện và những sạp quần áo ngoài trời, đã hòa vào các hoạt động của đám tân sinh viên, có say xỉn chút đỉnh, và cũng đã tham gia năm mươi tổ chức xã hội và câu lạc bộ, ấy thế mà cô vẫn thấy mình như Gretel bị lạc trong rừng mà không có Hansel ^[2]- trời sập tối, lũ sói dữ và bọn tiểu phụ đang rình rập ngoài kia.

“Mau lên, Sinead, lạnh teo cả người rồi đây này!” Marina rên rỉ.

“Thì mặc áo khoác vào,” Sinead đề nghị, lôi hàng nửa tá son bóng, một cái lược, vài đồng xu lẻ và mớ khăn giấy ra khỏi túi xách.

Làm sao mà hai bà này lại cứ tỉnh khô như đã học đại học cả đời rồi thế không biết? Frankie tự hỏi, trong khi cô thì choáng ngợp, choáng ngợp hoàn toàn.

“Ê, lại mà xem cô nàng *hẹn nóng* mới toanh của anh kìa!” Travis gọi Rob, lúc này đang chúm đầu vào bản phân tích sau trận đấu. Travis đang đứng bên cửa sổ, đưa máy chụp hình lên ngắm, chĩa về hướng ba cô gái lộng lẫy bên kia quảng trường.

“Cô ấy *không phải* loại ‘hẹn nóng’,” Rob càu nhàu, nhưng cũng ngóc đầu lên để ngó một cái.

“Trời ơi, gió thổi tung đầu tóc lên rồi đây này!” Marina rên rỉ, hết nhìn Sinead lại nhìn Frankie. “Mày cũng không mang chìa khóa theo à?”

“Không. Chứ chị thì sao?”

“Có túi đâu mà mang,” Marina giải thích. Hôm nay cô diện quần jeans cắt ống với áo thun cổ thuyền đến lớp vẽ, nhưng túi tiếc làm chìm đường may của quần nên cô đã may bít tất cả lại. Lúc này gió tấp những lọn tóc vào má cô, còn cánh tay thì nổi đầy gai ốc. “Ước gì tao được như mày,” cô thở dài với Frankie trong khi Sinead vứt hết các thứ linh tinh trong giỏ xách xuống bậc thềm.

“Là sao?” Frankie nhúu mày, đoán là câu trả lời sẽ chẳng hay ho gì.

“À, tính mày xuề xòa, chẳng cần quan tâm tới vẻ bề ngoài,” Marina trả lời. “Tao thì khó chiều hơn nhiều, hiểu chưa?”

Biết ngay mà, đúng là đồ đáng ghét, Frankie nghĩ. “Ờ, hiểu rồi,” cô lầu bàu.

Marina ngượng ngùng. *Phỉ phui cái miệng phải gió của mày, Marina!* Tạ ơn Trời, cuối cùng Sinead cũng tìm thấy chiếc chìa khóa chết tiệt kia.

“Họ vào nhà rồi!” Travis tường thuật. “Nàng tóc vàng của anh chen vào trước. Cái em lập dị mang bột tới tận đùi đang nhạt đồ đạc. Nàng tóc nâu chân dài cúi xuống giúp bạn. Giờ thì họ đã vào cả rồi, đang đóng cửa... Chắc họ đang thở phào nhẹ nhõm!”

“Ờ. Xem Sky ^[3] có gì nào?” Rob tự hỏi, trở lại với màn hình Teletext ^[4].

“Ôi, mái ấm gia đình!” Sinead thở dài, đưa tay vuốt mái tóc mềm, ngăn ngùn. Cách đây một tháng, cô đã nhuộm tóc màu vàng nhạt. Ngày mai cô định sẽ nhuộm thành màu đỏ rực cho hợp tông với cái áo vest nhưng kẻ mốt xưa mới lòng được ở chợ. Tuy nhiên, vào lúc này, cô còn cả đồng thùng với túi xách đen to tướng trong hành lang phải dọn dẹp, và một đám va-li ở cầu thang cần sắp xếp. Mớ dây điện từ dàn nghe nhạc của Frankie bò loằng ngoằng từ phòng khách ra tận phòng đợi đằng trước.

“Chùng nào mẹ mày quay lại đây kiểm tra các thứ hả Sinead?” Marina hỏi Sinead, kéo lê cái va-li khổng lồ thêm hai bậc thang nữa thì hết hơi và đành bỏ cuộc.

“Chắc là còn lâu. Mẹ tao về Dublin rồi.”

“Có ai uống cà phê không?” Frankie hỏi, nhảy qua đồng đồ đạc ngổn ngang để vào nhà bếp. “Ikea ^[5] chết tiệt!” cô hét ầm khi chúi nhào vào một cái tủ com-mốt to chình ình.

Đúng là mẹ! Sinead nghĩ. Mẹ mua một ngôi nhà sinh viên cho mình có chỗ tá túc. Tuyệt! Xong xuôi, mẹ dồn vào đó cả đồng đồ gia dụng chưa lắp ráp rồi tếch về Ireland với ông bồ của mẹ!

“Cà phê đây!” Frankie thông báo. “Không sữa. Hết mất rồi.” Cô đặt ba cái ly xuống giữa phòng khách ngổn ngang.

“Bọn mình cần một người đàn ông!” Sinead thở dài. Cô khéo vén chuyện vãi vóc, kéo kim với máy khâu, nhưng ba cái thứ đồ đạc linh tinh thì chịu chết. “Cánh đàn ông sẽ biết cách biến cái đám linh kinh trong những chiếc thùng này thành những vật dụng ngay ngắn cho ta ngồi ăn với tán dóc.”

Một thoáng im lặng trôi qua, rồi Marina thủng thính, “Tao sẽ kiếm cho bọn mình một chàng...”

“Ở đâu? Trong Những Trang Vàng à?” Sinead uể oải hỏi.

“Không. Anh chàng mà bọn mình gặp hồi sáng ấy,” Marina nói, móc điện thoại ra, thong thả bước vào cái phòng trống nhìn ra quảng trường phía trước. Căn phòng này được sơn màu be, gắn lò sưởi kiểu cũ, với những kệ sách cao, chìm trong tường và một cái cửa sổ dài màu hồng, đục tới tận sàn nhà. Marina nhìn ra cửa sổ sang phía bên kia quảng trường.

“Rob-Áo-Jacket-Da ấy hả?” Sinead bật cười. “Nếu tao không nhầm thì mày vừa trò chuyện chớp nhoáng trong khoảng hai phút vừa ghim hẳn vào quây, đúng không?”

“Thì sao? Tao chắm chàng rồi đấy.”

“Khoan!” Sinead phản đối. “Mày không thể mời hẳn tới đây được. Lỡ đó là một thằng dở hơi thì sao?”

“Không đời nào, tao bảo đảm.” *Tít, tí, tí.* Marina bấm số.

“Ngăn nó lại đi!” Sinead nài nỉ Frankie.

Nhưng Frankie lại về phe Marina trong chuyện này, “Tay ấy là kỹ thuật viên của xưởng kim hoàn chứ đâu. Thế nào cũng phải thạo mấy cái vụ cờ-lê với lại mỏ-lết!”

“Alô...?” một giọng nói dễ chịu, chẳng tỏ ý nghi ngờ gì vang lên từ đầu dây bên kia.

“Chào Rob!” Marina cất giọng ngọt ngào. “Em là Marina ở nhà số 13... Bọn mình mới gặp nhau, anh nhớ không?”

^[1]Marina thần tượng Marilyn Monroe, thích phục sức và làm điệu bộ giống minh tinh nổi tiếng này, thế nên khi trông thấy cô thì người khác thường hay thốt lên “Trông kìa, ai như Marilyn Monroe!” - ND.

^[2]Hai nhân vật trong truyện “Hansel and *Gretel* ” của anh em nhà Grims, kể về hai đứa trẻ bị lạc giữa rừng già, tìm được đường về nhà nhờ những viên sỏi trắng.

^[3]Tên một kênh truyền hình ở Anh, chuyên về thể thao - ND.

^[4]Dịch vụ điện toán cung cấp thông tin, tin tức (giá cả thị trường, tàu xe, thời tiết, chương trình giải trí, dịch vụ...) dưới dạng văn bản được cập nhật liên tục trên màn hình tivi cho người đặt thuê - ND.

^[5]Thương hiệu đồ gỗ gia dụng nổi tiếng của Thụy Điển, có chi nhánh nhượng quyền ở 31 quốc gia trên thế giới - ND.

HAI

Ngày 28 tháng Chín, 8:30 sáng.

Chào tất cả mọi người. Chà, sao mình lại không đi dự tiệc nhỉ? Mình biết, như vậy thật đáng tiếc. Nhưng con gái mà, thỉnh thoảng cũng cần phải gội đầu và sơn móng tay chứ.

Marina mỗ cò trên bàn phím bằng hai ngón tay, quấn một cái khăn bông lên mớ tóc còn ướt - chiếc máy vi tính của cô đặt ngay ngăn trên cái bàn hiệu Ikea nhỏ mà Rob đã tỉ mỉ lắp ráp.

Hôm nay mình vớ được một chiếc váy ngắn thời thập niên 1960 ở Oxfam. Vải dùn bèo đen trắng. Mary Quant-ish xưa xưa xưa xưa. Và tìm thấy... một anh chàng!!! - mặc dù chàng chẳng hay biết gì. Tên là Rob...

“Lại blog!” Frankie thờ dãi. Cô đi tới và ngó qua vai Marina. “Rob ơi, hãy coi chừng!”

“Ai mà thèm đọc mấy cái thứ vớ vẩn đó?” Sinead hỏi, hí húi giở đồng hồ dùng thiết yếu của mình ra: kẹp duỗi tóc, kem bôi giả màu rám nắng,...

“Tất cả những người hâm mộ của Marina trên thế giới này lại chả sượng rơn lên ấy chứ!” Frankie giải thích. “Ế các chị ơi, có ai thấy điện thoại của em đâu không?”

“Không thấy!”

“Không thấy!”

“Sinead, nhá máy giùm em xem nó đang ở chỗ quái nào cái?” Frankie nôn nóng chờ tiếng chuông điện thoại reo, rồi moi lục dưới đồng gối và đặc thẳng lôi cái điện thoại ra.

Cũng đúng vào hôm nay, mình đã bị đánh gục, “tối mắt tối mũi” trước một lão mà mình chưa gặp bao giờ, Marina gõ phím.

“Đồ chết thèm!” Frankie cười lớn và đọc lại.

Lão thuộc típ người hơi cổ, dáng đẹp, nhưng chả biết là có óc không.

“Ái chà chà!” Frankie đùn Marina ra khỏi ghế và khua bàn phím, **Chị ấy đang nói về cái lão người mẫu trong lớp vẽ hình họa của bọn này đây - Frankie.**

“Cảm ơn nhé, cô em!” Marina giành lại cái ghế và thoát khỏi blog.

“Gì vậy? Em đang bảo vệ thanh danh cho chị mà. Chị không muốn cả thế giới nghĩ mình đã ngủ với một lão già bán thiu đấy chứ?”

“Chưa biết chừng nó muốn thế cũng nên,” Sinead nói, ra điều hiểu chuyện.

“Ừ, biết đâu,” Marina xác nhận.

“Gớm! Thế mà em cứ tưởng chị mất anh chàng Rob-Áo-Jacket-Da - anh chàng Cơ Bắp cơ chứ!” Frankie đổ phịch xuống chiếc nệm futon mà chàng trai của Marina vừa mới ráp xong.

“Hừm, cũng tội thằng cha ấy ra phết!” Sinead đã liên tục châm cà phê cho Rob trong khi anh bận rộn với mấy cái cờ-lê. Anh chàng đến lúc hai giờ chiều và bắt tay vào việc luôn. Một chiếc nệm futon, hai cái bàn viết, một chiếc bàn và bốn chiếc ghế - xong xuôi, anh chàng ra về, mệt đừ đừ.

“Chứ bọn mày có thấy chàng kêu ca gì không?” Marina hỏi, tắt máy tính. Suốt buổi chiều cô đã phụng phịu, mím cười, dịu dàng và liên tục chớp mắt với Rob. Thế thì anh chàng còn kêu ca cái nỗi gì nào?

“*Mối hẹn nóng* thế nào rồi?” Travis hỏi khi thấy Rob vừa lết về tới nhà.

“Trời ơi, quăng cho mình một lon bia với!” Rob thở hắt. “Có đến chết mình cũng không bao giờ muốn thấy một cái tú com-mốt nào nữa!”

“Óóáááá!” Frankie ré lên khi chiếc nệm futon đổ sụp dưới lưng. Cô ngã nhào xuống sàn và lăn vào đồng gối. “Trời ơi, gãy chân tôi rồi. Ai ráp cái này kỳ vậy?”

Sinead kéo Frankie dậy, “Rob chứ còn ai. Mà mày có nghe hắn nói gì về tên bạn chung nhà với hắn không? Về cái... anh chàng đẹp trai ấy.”

“À, hắn là sinh viên điện ảnh và nhiếp ảnh trường mình,” khẽ nhắc đến cánh con trai là trí nhớ của Marina lại bén như dao cạo. “Năm hai. Yêu âm nhạc. Tên là Travis. Mà sao?”

“Chẳng sao cả,” Sinead lầm bầm.

“Ừ, đúng rồi, chẳng sao!” Marina và Frankie cười phá lên.

“Ậm ừ như bơ không tan trong miệng mày ấy!” Marina gheo Sinead. “Nghe đây, nếu khoái Travis, sao mày không thú nhận quách đi cho rồi?”

Sinead nhăn mặt và bỏ vào bếp, “Ai thèm khoái hắn? Tao chỉ mới thấy hắn có một lần, mà lại từ mãi đằng xa.”

“Thế là đủ rồi,” Marina khẳng khẳng, hích Frankie. “Trúng phóc, nó phải lòng Travis!”

“Điện đồ vào nào!” Frankie đột nhiên phán. “Mau lên, mỗi người chỉ có mười lăm phút thôi đấy!”

“Để làm gì?” Marina và Sinead thắc mắc. “Có trò gì vậy? Định đi đâu à?”

“Dự tiệc!”

“Dự tiệc?” đôi mắt xanh xám của Marina sáng rỡ. Cô *yêu thích* tiệc tùng và ngay lập tức đã biết là mình sẽ phải mặc gì.

“Ở đâu?” Sinead hỏi.

“Ngay tại quảng trường này, nhà số 26,” Frankie trả lời, đã xuống tới nửa cầu thang. “Rob đã báo vậy. Chả biết đấy là nhà ai, nhưng Rob bảo lão với Travis sẽ tới đó!”

“*Đá-đa-đà-đa !*” Marina xông vào phòng Sinead trong bộ đầm hai dây màu vàng-hồng, giày xăng-đan quai mảnh.

“Mát mẻ quá đấy,” Sinead nhận xét, thế là Marina liền biến ngay ra khỏi cửa.

Kế tiếp là Frankie, lụng nhùng trong quần jeans, áo len mỏng cổ chữ V xanh lơ khoác bên ngoài áo sọc xanh-trắng.

“Thiếu nổi bật,” Sinead phán. “Nhưng cái vòng cổ thì được đấy. Còn tao thì sao?”

Frankie ngắm nghía Sinead trong cái áo gấm kim tuyến màu kem bó sát, váy *chiffon* màu hồng, kèm theo đôi giày cao gót một tắc màu hoa cà. “Nốc-ao. Không đối thủ!” Frankie thú nhận. “Chị kiểm cái áo này ở đâu vậy?”

“Tự may lấy đấy. Cả váy nữa. Nhưng trông có được thật không?”

“Ờ... thật,” Frankie bảo đảm, rồi chạy vù đi thay bộ khác.

“Tiệc-ơ-tiệc-hời!” Marina ngậm nga khi đứng trước cửa căn nhà số 26 trong chiếc áo hai dây kèm với váy xòe đồng màu đen, điểm một sợi ruy-băng màu hồng thắt quanh eo. “*Happy birthday to you!*” cô cất tiếng hát ngay khi một chàng trai tóc nhuộm vàng từng vệt, áo sơ-mi đen mở cửa ra.

“Không phải sinh nhật tôi,” anh ta cười toe toét, nhưng cũng mời cả ba vào nhà.

“Tao chỉ có mỗi bộ này là nghiêm chỉnh nhất,” Marina thì thầm giải thích khi cô, Frankie và Sinead chen qua đám đông ồn ào. “Tao muốn kín đáo hơn.”

“Tại sao?” Frankie nướng lông mày thật cao.

“Vì tao không muốn làm kinh động bầy ngựa,” Marina đáp một cách bí hiểm. Rồi cô phát hiện ra chiếc jacket da của Rob ở bên cạnh dàn âm thanh, liền tiến thẳng tới chỗ anh chàng.

“Nó mà kín đáo cái nổi gì hả Trời,” Sinead vừa cười tít, vừa nhìn quanh tìm Travis.

“Ờ, em nghĩ Marina đang làm kinh động bầy ngựa kia,” Frankie tán đồng khi thấy Marina dồn Rob chết dí vào một chiếc loa. “Tốt hơn là chị ấy nên cẩn thận không bọn họ lại loạn cả lên.”

“Hình như hẳn là DJ thì phải,” Sinead lơ đãng trả lời, lia mắt khắp phòng. Cô đang tìm gương mặt mê hồn của Travis, ẩn giữa mái tóc nâu tua tủa. Và khi thấy anh chàng đang đứng trong góc phòng, tay cầm một lon bia, cô chợt hít vào một hơi thật gấp. Chà, mình thích chàng thật rồi, cô thừa nhận.

“Chàng của chị kìa!” Frankie nhìn theo ánh mắt Sinead. “Anh ấy đứng có mỗi mình kìa! Tiến lên đi bà chị, còn chờ gì nữa?”

Sinead đỏ bừng mặt, xong lại cười tươi rói, “Chị á? Chị thì cực kỳ kín đáo! Thật!”

“Tức là e lệ ấy hả?” Frankie không thể tin nổi. Sinead khờ quá. Dáng vóc và phong cách của cô thừa sức ‘hợp hồn’ bất cứ anh chàng nào. Trong khi Frankie lại thuộc típ người phải quen thân rồi mới từ từ mà thương được. Bọn con trai trong trường chẳng bao giờ bám quanh cô như đã chồn vờn quanh Marina và Sinead.

Frankie cuối cùng cũng quyết định đeo cái vòng cổ mà ban nãy Sinead đã trầm trồ khen ngợi. Cô đã tự tay thiết kế và làm lấy - một chuỗi hạt li ti trong suốt, đeo khít cổ, có hai sợi mảnh bằng bạc đung đưa phía trước. Rồi đi kèm với áo yếm màu đen và quần jeans. Chỉ cần có phong cách là được - vậy là đủ đối với cô - chẳng cần phải quá nổi bật. Thật ra, Frankie thuộc mẫu người mà hầu hết các chàng trai chẳng bao giờ để mắt tới!

Trong khi đó Sinead lại thu hút cánh đàn ông như hũ mật ong. Thì kìa, bọn họ đang vo ve quanh cô, kẻ mời đồ uống, kẻ hỏi tên hỏi tuổi. Frankie thờ dãi và nhìn quanh. Rob đã thoát khỏi Marina một lát để thay đĩa nhạc và giờ đang vặn to âm lượng lên. Buổi tiệc sắp tới hồi cao trào.

“Cho thêm ít bia đi!” Rob gọi Travis. Anh làm điệu bộ nuốt ực một lon nước, ngụ ý mình không thể rời khỏi dàn âm thanh.

“Đây anh này!” Marina nói êm ru, chìa cho Rob một lon. Cô đã tính sẵn cả rồi.

“Cảm ơn,” anh lí nhí.

“Mình nhảy nhé?” cô hỏi, nắm lấy cánh tay anh.

“Không được. Tôi đang bận. Nếu thích thì bạn chọn bài kế tiếp đi.”

“Wow . Tuyệt!” Marina đặt một ngón tay lên làn môi dưới gợi cảm một cách trầm tư. “Ừm, bài nào bây giờ? Bài này nhé?” Cô giữ đĩa nhạc sát người đến nỗi Rob phải chồm về phía cô mà lấy. Marina mê mẩn cánh tay trần của anh. “Anh tập thể hình à?” cô hỏi.

“Nhìn kìa!” Frankie cười lớn. “Mới có năm phút mà Marina đã tiếp cận và tỏ ra thân mật với mục tiêu rồi!”

“Còn phải nói, tài năng hiếm mà lại,” Sinead đồng ý.

“Tiếc là cái tài ấy lại phí phạm vào Rob.”

Chàng Áo Jacket Da đang bận chỉnh nhạc và phớt lờ những tín hiệu của Marina.

“Có lẽ anh chàng đang cố ra vẻ ta đây không dễ cửa cấm,” Sinead không tin là Rob chưa nhận ra chiến thuật tấn công dồn dập của Marina.

“Có thể thế,” Frankie thừa nhận. “Mà cũng có thể anh ta không bắt được tín hiệu!”

“Tao đã thử hết cách rồi!” Marina rên rỉ khi cùng Sinead và Frankie xếp hàng vào nhà vệ sinh. Cả ba đang đứng giữa cầu thang, dựa lưng vào tường để tránh những vị khách đang đi lên đi xuống. Bên dưới, tiếng nhạc nện ình ình từ bàn chỉnh nhạc của Rob.

“Ừ, bọn này thấy hết rồi,” Sinead nói. “Chắc hẳn ky con gái.”

Marina lúi phắt lại như đang đóng kịch, “Ý mày là chàng *gay* hả?”

“Không!” Frankie lắc đầu.

“Không,” Sinead giải thích. “Ý tao là hẳn không bắt được tín hiệu. Có những tên như vậy đấy.”

Frankie gật đầu, “Ừ. Kiểu đàn ông như Rob chỉ thích ngồi một mình xem tivi thôi. Nếu chị chủ động thì thể nào anh ấy cũng chỉ nói được có mỗi một điều là tên gốc nào đã ghi bàn vào lưới Lichtenstein ở vòng loại cúp châu Âu.”

Marina ngẫm nghĩ rồi lắc đầu, “Tao không tin. Không đời nào!”

“Tin em đi,” Frankie bảo. “Mấy chuyện đó xảy ra hoài.”

“Xin lỗi,” Travis thì thào với Sinead khi đi ngang qua. Anh chàng chạm phải ánh nhìn của cô.

Sinead quan sát đối tượng thật nhanh: đôi mắt nâu, lông mày thẳng, miệng cong nét và môi dưới đầy đặn...

“Travis!” Marina gọi giật lại, túm lấy cánh tay anh chàng và theo xuống cầu thang. “Anh bạn Rob của cậu sao rồi? Anh ấy có nói gì về tớ không? Anh ấy có bạn gái chưa? Đi, nói cho tớ biết đi... Tớ rất cần biết!”

BA

“Trong ngành thời trang, các em phải thật năng động mới được,” thầy Tristan Fox rao giảng trước lớp. “Các em cần phải có nghị lực, khả năng sáng tạo, khả năng truyền đạt và cả sự tài hoa nữa!”

“Hừ!” Frankie nhăn nhó với Marina và Sinead. “Đêm qua em nốc nhiều rượu quá.”

“Trong năm nhất này, chúng tôi sẽ hướng dẫn cho các em cách thiết kế những trang phục đẹp và những phụ kiện đi kèm. Còn về phần mình, các em sẽ phải cách tân, tìm tòi và sáng tạo!”

“Ồi!” Frankie rên rầm, vò đầu bứt tai. Cô không chắc mình có theo kịp những thứ ấy không.

Thầy Tristan ngồi chễm chệ trên một chiếc ghế cao, một tay khẽ tì lên đùi. Thầy được mệnh danh là Ngài Phong Cách, với mái tóc bông bênh và chiếc sơ mi xa-tanh màu xanh da trời bó sát người. Chất giọng vùng Mid-Atlantic ^[1] của thầy rất đặc biệt, và tuổi của thầy thì khó mà đoán được. “Bây giờ tôi muốn tất cả các em hãy lấy những mẫu thiết kế hội dự tuyển vào trường ra và chọn lấy một tác phẩm mà các em ưng ý nhất,” thầy nói với đám sinh viên. “Sau đó hãy trình bày cho cả lớp nghe về quy trình thiết kế tác phẩm ấy.”

Marina cắn cắn môi. Một đề nghị khó nuốt đây - cô có hàng nửa tá mẫu thiết kế để mà lựa chọn.

“Cứu với!” Frankie làu bàu trong cổ họng. Cô mở tập hồ sơ ra. Bản thiết kế chuỗi hạt đâu rồi? Đó là món khá khăm nhất mà cô có thể nghĩ tới.

Sinead xem xét mẫu áo khoác lấy cảm hứng từ Chloé ^[2] ra - ống tay xẻ, có một sợi dây xích nhỏ nối từ túi trên xuống túi dưới.

“Em lỗi thời ba năm rồi,” thầy Tristan bảo Sinead khi đi ngang. Rồi thầy cầm bản thiết kế chiếc vòng cổ bằng bạc của Frankie lên và hỏi, “Cái gì gợi cho em ý tưởng này?”

Frankie run rẩy trả lời, “Em thấy những bức graffiti ^[3] ở ga xe điện ngầm và nghĩ ra mẫu thập tự giá cong này.”

“Táo bạo và thú vị đấy, nhưng mà cũng hơi lỗi thời rồi. Còn cái này?” thầy Tristan dịch tiếp qua tác phẩm của Marina. Thầy chỉ mẫu thiết kế một bộ đầm ngắn, xếp nếp, với thắt lưng da lộn và đăng ten vàng óng. “Bắt nguồn từ đâu thế này?”

“Em lấy cảm hứng từ những bộ phim hồi thập niên 1930,” sự tự tin của Marina khiến cô trở nên nổi bật. “Em muốn cổ áo khoét sâu và đường nét dứt khoát, rồi em thêm vào một chút cách tân, như da lộn đây.”

Thầy Tristan nghiên cứu thật kỹ các hình vẽ của Marina. “Nhưng mà bắt chước Versace quá đáng,” thầy nhận xét.

“Vậy là xấu ạ?” Marina hỏi lại, cật vấn đến nơi đến chốn.

Vàng trán botox ^[4] của thầy Tristan thoáng nhúu lại, nhưng rồi cũng nhanh chóng giãn ra. “Cũng không hẳn,” thầy thừa nhận và lướt đi tiếp.

“Marina, chị dám tay đôi với thầy Tristan Fox! Em thì sợ muốn chết!” Frankie cảm thán sau đó. Ba cô gái lại tụ tập cà phê sau môn học đầu tiên trong ngày. “Mà lại đối đáp với thầy *Tristan Fox* mới khiếp chứ!”

“Thầy ấy làm việc cho Charles Jourdan,” Sinead tiết lộ. “Nhân vật số một trong ngành giày dép ở thành phố này đấy!”

“Tao không thích cái cách thầy xem thường tác phẩm của bọn mình,” Marina nhún vai. “Trời ạ, bọn mình mới chỉ là sinh viên năm nhất thôi mà.”

“Mong cho nhanh nhanh mở cửa mấy cái xưởng thực hành đi,” Sinead đồng tình. “Cứ đưa đây cái kéo, thế là hạnh phúc rồi.”

“Ừ, sau đó bọn mình còn đi xem trình diễn thời trang và thăm hội chợ thương mại nữa chứ,” Frankie nhắc cả bọn.

“Paris!” Sinead thở ra.

“Milan. New York!” Marina mơ đến những sàn catwalk quốc tế lộng lẫy.

“Tucson!” Frankie cười toe.

“Tucson?” Marina và Sinead bỗng đáp xuống đất cái oạch.

“Ừ... Tucson, Arizona - nơi đăng cai tổ chức hội chợ đá quý và đá hiếm lớn nhất thế giới. Nơi trưng bày những viên tuamalin lớn bằng móng tay cái!”

“ Xời !” Marina và Sinead thất vọng ra mặt.

Frankie tặc lưỡi, nhắc giỏ xách lên.

“Cái túi trông ngộ quá nhỉ,” Sinead nói, thán phục cái túi vải jeans điểm thêm những mảnh vải thêu màu đỏ. “Em tự làm lấy à?”

“Chứ sao. Ừm... mấy chị sao nào, còn giờ em phải vào lớp nữ trang đây. Gặp lại sau nhé!”

“Chờ tao đã!” Marina bỏ dở tách cà phê vẫn còn một nửa và phóng theo Frankie. “Chỉ cho tao xưởng kim hoàn ở đâu đi.”

Frankie xăm xăm đi đằng trước, dọc theo hành lang, xuống một dãy cầu thang. “Chịu, không biết! Mà chị đến đây làm gì?”

“Thì cứ cho là tao đang gặp chút vấn đề kỹ thuật trong dự án đầu tiên của mình đi.”

Frankie nhú mày, “Nhưng mà chị đã bắt đầu dự án của mình đâu?... Ồ... em hiểu rồi!”

“... Một vấn đề kỹ thuật mà có lẽ chuyên viên kỹ thuật xưởng nữ trang có thể giúp tao giải quyết.”

“Marina!” Frankie cảnh báo, đẩy nhăm cửa và vội lùi bắn lại.

“Gì?”

“Chàng Rob ấy mà... chị xông vào anh ấy mạnh bạo quá đấy.”

Marina hất nhẹ mái tóc và vuốt thẳng cái áo ngắn cũn của mình, “ *Moi* ^[5] ?”

Tìm được đúng cửa, Frankie đứng chặn ở lối vào xưởng. “Phải, chứ còn ai!” cô bất bình.

“Sao lại tới muộn thế?” giáo viên quát những người mới tới. “Mau tìm chỗ ngồi đi.”

“Nhưng...!” Marina định giải thích.

“Tôi nói là ngồi xuống cơ mà!”

Marina đành ngồi xuống.

“Đầu đuôi, nguyên do mà tao vô tình chịu trận cái buổi thuyết giảng đầu tiên - mà cũng là cuối cùng - về lịch sử ngành trang sức châu Âu là thế đấy,” Marina kể với Sinead khi cả ba cô cùng thả bộ từ trường về nhà. Cô ngúng nguẩy sai những bước chân Marilyn Monroe trên vỉa hè và hát vang một đoạn trong bài “ *Kim cương là bạn thân nhất của con gái* ”.

“ *N hững viên đá không hư hao hình thù!* ” Sinead hát xen vào.

“ *Kim cương là bạn thân nhất của con gái!* ” cả ba cùng cất giọng khi biển nhân viên văn phòng trước mặt đã đi khuất.

“Chị thấy cô Claudia Brown thế nào?” Frankie hỏi Marina.

“Một quý bà rùng rợn!” Marina trả lời, bắt chéo hai ngón tay trở như kiểu đang né tránh loài ma cà rồng. Bà cô đó chỉ cao có năm bộ hai ^[6], tóc dài đen nhánh chải sát ra sau gương mặt góc cạnh, nhưng giọng nói thì hùng hồn chẳng thua gì một thượng sĩ đang tập hợp quân lính.

“Cô ấy thiết kế đồ trang sức cho hầu hết các đại gia đình ở châu Âu đấy,” Frankie bảo với hai cô bạn. “Lấy một người trong hoàng tộc Đan Mạch, hay

Hà Lan gì đấy...”

“Vậy là mày không gặp được Chàng Cơ Bắp của mày à?” Sinead hỏi Marina. “Đừng có giả nai... Tao thừa biết vì sao mới sáng bảnh mắt ra mà mày đã kè kè bám theo con Frankie rồi!”

“Thì sao?”

“Em đã bảo là chị tấn công người ta quá mạnh bạo rồi còn gì,” Frankie nói. “Mà trong bữa tiệc đêm qua, ngay cả Travis cũng cảnh báo chị đừng có đeo Rob như sam nữa. Anh ấy chạy mất dép đấy. Vậy mà... chị có thèm nghe đâu.”

“Ờ ờ... còn tao thì để ý thấy nàng Sinead nhỏ nhắn e lệ và chàng Travis cuối cùng cũng có được cái quái gì đâu... *Ồi không!* ”

“Cảm ơn đã nhắc nhở tôi!” Sinead lầm bầm.

“Ai nhắc, tao chỉ muốn nói là, nếu cái kiểu e ấp bẽn lẽn chỉ giúp được mày tới mức đó - tức là thui thủi một mình trong góc, nhìn bọn con gái khác thao thao bất tuyệt với anh chàng của mình - thì tao, tao xin kiểu, cảm ơn!”

“Ế, hai người này,” Frankie chen vào giữa Sinead và Marina. “Bữa tiệc đó thực ra đâu có phải là lý tưởng nhất cho việc quyến rũ bọn con trai đâu.” Cô nhún vai. Thực tế thì cả ba cô đều bị bỏ rơi ra, phải dắt díu nhau băng qua quảng trường vào lúc hai giờ sáng, trong khi Travis giúp Rob thu dọn dàn âm thanh.

“Thế mới nhục!” Marina rên rĩ, kéo cổ áo cao lên, giả vờ như đang che mặt.

Lúc này là giờ cao điểm và quảng trường Walgrave chật cứng xe cộ ồn ã. “Vớ lại, tao nghĩ, Travis có lẽ không phải loại để làm bạn trai,” Sinead cao giọng, át cả tiếng còi xe. “Mà biết đâu bọn này sẽ thành một cặp đôi hoàng thì sao.”

Frankie và Marina tròn mắt.

Sinead càng khoét sâu vết thương lòng hơn nữa, “Trông chàng có vẻ đào hoa vậy thôi, chứ chắc chắn chàng không phải loại người như vậy.”

Im lặng - một sự im lặng được hậu thuẫn bởi tiếng xe cộ.

“Nghe này, đây sẽ chẳng đại gì mà đấu đá với hàng tá đứa con gái khác để có được sự chú ý của chàng đâu nhé.”

“Có nghe nhầm không Trời!” Marina không tin vào tai mình nữa.

Sinead không biết phải giải thích thế nào. Cô đã từng là khán giả của những mớ bong bong kiểu này từ hồi còn bé tí. Một anh chàng đẹp trai hợp hồn, một thổi nam châm hút phụ nữ, luôn được ưu ái tại các buổi tiệc tùng, trong khi người bạn đời của anh ta chỉ biết giương mắt dòm; trước sau gì anh ta cũng đổ gục, rồi lừa dối vợ con, rồi người vợ phát hiện và cuộc hôn nhân chấm dứt. Đây chính là câu chuyện thật về bố mẹ cô, và cô không muốn kịch bản tương tự lại xảy ra với mình.

Nhưng có lẽ Sinead cũng nên tươi tỉnh lên. Suy cho cùng, Travis cũng là một chàng trai lý tưởng - rụt rè và nhạy cảm, có đôi mắt nâu đậm đẹp hút hồn.

“Đúng, bọn này sẽ thành đôi,” cô bảo với Marina và Frankie một cách dứt khoát, đúng lúc cả ba đi ngang qua bậc cấp đằng trước ngôi nhà số 45.

“*Hây!*” Travis mở tung cánh cửa sổ thấp và nhoài người ra đường.

“Anh sao vậy?” Frankie hỏi, đập vào mắt là cái áo thun ướt sũng và bộ mặt kinh hoàng của Travis.

“Máy giặt,” Travis hét lớn. “Tự nhiên nó bắn phọt lên... bọ xà phòng văng tứ tung. Làm thế quái nào mà tắt được nó bây giờ?”

“Sao mà ra nông nổi này hả?” Marina cười lớn. Cô đá văng đôi giày và lao nhanh qua nhà bếp, vắn vắn mấy cái nút, rồi cuộc cái máy giặt nằm im re trong góc phòng. “Cậu chỉ cần làm thế này, thế này, rồi thế này là xong!”

“Chắc tại anh cho quá nhiều bột giặt vào đấy mà,” Frankie bảo Travis, trở mắt nhìn lớp bột dưới gầm bàn.

Travis bàng hoàng, phải ngồi phệt xuống để định thần. “Cái đồ quỷ này nó vồ lấy tôi! Thề là tôi thấy nó rung bần bật xong nhảy chồm chồm qua sàn nhà!”

“Đêm Thoát Chết!” Frankie hưởng ứng trận cười hích hích của Marina. “Cái máy giặt choàng tỉnh giữa giấc ngủ... và hăm dọa sẽ thống trị toàn thế giới!”

“Tôi chưa dùng máy giặt bao giờ mà,” Travis ngượng ngùng giải thích.

“Nhìn là biết rồi,” đây là câu đầu tiên Sinead nói với Travis, thế mà lại là một câu châm biếm, chẳng như cô dự định tẹo nào.

“Cậu sống ở đây lâu chưa?” Marina gặng hỏi, ngồi chễm chệ trên bàn và vuốt vuốt vầng bột trên mấy ngón chân trần.

“Một năm rồi. Đây là nhà của Rob. Anh ấy cho tôi thuê một phòng.”

“Thế còn máy rửa chén... cậu có biết dùng không?”

“Không.”

“Lò vi sóng?” Marina hỏi tiếp.

“À, cái đấy thì biết,” Travis đang dần dần hoàn hồn. Anh chàng đỏ mặt, cười trừ, mãi mới bảo ba cô, “Cảm ơn các bạn đã cứu sống tôi.”

“May là bọn em đi ngang qua đấy,” Frankie toét miệng cười đáp trả. “Nghe này, để em tiết lộ cho anh một bí mật... em cũng không biết sử dụng máy giặt. Em sợ máy móc kinh lên được.”

“Tôi cũng vậy... thế em có hiểu nguyên lý hoạt động của động cơ đốt trong không?” Travis hỏi Frankie.

“Không. Thế anh có biết vi mạch xử lý không?”

“Không. Nhưng tôi cực rành cơ cấu hoạt động của ống kính chụp hình đấy.”

“Ồm, em nghe nói anh học khoa Nhiếp ảnh. Có bao giờ anh chụp hình đồ trang sức cho tạp chí... hay đại loại thế chưa?”

Chẳng mấy chốc Frankie và Travis đã say sưa chuyện trò.

“Gớm quá, làm sao mà xuống được đây?” Marina rên rầm, vừa phát hiện ra những mẫu vỏ bánh pizza ướt nhoét và những mảnh bìa các-tông trôi lênh bênh trong vũng nước xà phòng dưới gầm bàn.

“Chờ đấy, để đây tìm cái gì lau sạch cái đồng này đi đã,” Sinead bảo. Cô là Cô Nàng Giẻ Lau. Cũng tuyệt đấy chứ nhỉ? Cô mở cái tủ dưới bồn rửa chén bát, bỗng hoảng hốt nhảy bắn sang bên cạnh khi một đồng giày đá bóng và giày thể thao bết bùn đất đổ ào ra.

“Lên xem chiếc Nikon của tôi đi,” Travis mời Frankie, dẫn cô lên phòng khách.

Marina vung vẩy chân như một đứa trẻ lên ba, “Cứu với!”

“Làm sao bây giờ?” Sinead hét lên, nhìn trần trời xuống đôi giày bị hỏng tan nát của chính mình. Cái máy giặt chết dẫm nháy con mắt màu đỏ với cô.

“Hình như Frankie bị ‘sét đánh trúng đầu’ rồi!” Marina rú lên.

“Hừ, đẹp mặt chưa!” Sinead nhăn mặt. Cô mà rơi vào cảnh thế này sao: lội bì bõm trong vũng nước đầy bọt xà phòng, sắp òa khóc đến nơi, “Cái giẻ lau chết tiệt chết toi đâu rồi?”

“Ngoài sân ấy,” Rob nói, anh đang vào nhà bằng lối cửa sau. Rob đặt chiếc mũ bảo hiểm xuống bệ bếp, sau đó liếc qua Marina. “Ồ,” anh nói, trông như sẵn sàng trút giận lên bất cứ ai mà anh có thể chạm tay tới. “Chuyện gì thế này?”

^[1]—Vùng ở phía đông nước Mỹ, gồm có các bang: New York, Pennsylvania, New Jersey.

^[2]Nhân thời trang của Pháp nổi tiếng từ những năm 1950.

^[3]Tranh vẽ lên những bức tường nơi công cộng - ND.

^[4]Botox vốn là thuốc chữa cơ bắp co giật, ngày nay được sử dụng rộng rãi trong chuyên khoa thẩm mỹ để chống nhăn da, xóa vết nhăn. Ý nói thầy Tristan Fox thường tiêm Botox để căng trán - ND.

^[5]Tiếng Pháp, trong trường hợp này nghĩa là “Tao”.

^[6]Tương đương với khoảng 1m55.

BỐN

“Phải rút lui thôi,” Marina quyết định. Đúng một tuần lễ sau biến cố về cái máy giặt kỳ lạ thì đến cả cô cũng nhận thấy chiến thuật tấn công Rob toàn tập của mình không đem lại kết quả như mong muốn.

“Vĩnh viễn sao?” Sinead hỏi. Hôm đó là tối thứ Sáu và Marina vừa mới viết blog xong.

“Đâu có ngu vậy.”

“Thế thì bao lâu?”

“Chừng nào thấy đủ thì thôi.” Màn hình tắt, máy vi tính *rên* lên một tiếng và một cú *click* .

Bạn có tin không... tôi đã say mê một anh chàng - anh chàng duy nhất trên đời không đáp lại tình tôi! - Marina vừa mới viết như thế trong blog. Mà nào tôi có phải là con đầu rỗng!

... Để rồi xem! - Frankie để thêm vào.

“Ờ, ờm, đây cũng muốn rút lui,” Sinead nói. Cuộc đời còn nhiều thứ đáng sống hơn là đi khao khát cái mà mình chẳng bao giờ với tới - chẳng hạn, lượn lờ quanh mấy sạp vải vóc ngoài chợ, và lòng vớt được một mảnh xa-tanh đen sấp hết hàng có những đường gân nổi độc nhất vô nhị.

“Thế thì có gì mới đâu?” Marina chế nhạo. “Làm như hồi giờ mà mê mết tay ấy lắm không bằng... *Còn lâu nhé!*”

“Hắn phải chủ động trước chứ,” Sinead giải thích. Kể từ cái vụ bọ xà phòng, cô mới gặp Travis có hai lần - một lần lúc anh chàng đang vào nhà, và một lần anh chàng đến kiểm Frankie về chiếc máy ảnh mà Frankie định mua. Cả hai lần Sinead đều lơ đẹp.

“Mày có phải là đứa con gái thế kỷ hai mốt không vậy!” Marina ca thán. “Mày nên nhớ, giờ là thiên niên kỷ mới rồi. Phụ nữ được phép chủ động tấn

công đàn ông!”

“Đúng đấy!” Frankie trầm ngâm.

“Thế à? Wow !” Marina vừa nói vừa kiểm tra lại mái tóc của mình.

“Chỉ một lần này thôi,” Frankie đang soi gương trong buồng tắm, chải mascara và nói vọng xuống cầu thang. “Sinead, rõ là Travis có biết chị thích anh ấy đâu.”

Sinead ngồi bắt chéo chân trên tấm nệm futon, bứt bứt nệm tua rua một chiếc gối, “Cũng có thể. Mà có khi hẳn thích em đấy, Frankie.”

Có tiếng lộp cộp trên cầu thang báo cho Marina và Sinead biết là Frankie đang xuống lầu. “Ờ, anh ấy thích nói chuyện với em về phim trắng đen ba mươi sáu pô,” cô khai báo, thể hiện đúng quan điểm tự-hạ-bệ-mình như thường lệ. “Toàn có là tiêu cự với độ phơi sáng, tráng phim với lại phóng ảnh, so sánh máy kỹ thuật số với máy chụp phim.” Đời nào lại có chuyện gì giữa hai người được.

“Thế Travis có bao giờ nhắc đến chị không?” Sinead tò mò.

Frankie lắc đầu, “Sao chị lại hỏi vậy? Chị có muốn em nói gì đó với anh ấy không?”

“Không!” Sinead bắn lên khỏi tấm nệm. “Đừng! Mà mà hó hé là chị giết mà ngay!”

“Ý nó là ‘ có ’ đấy,” Marina bảo.

“Không! Đừng, Frankie! Chị không chịu nổi đâu.”

“Ý chị ấy là *không* ,” Frankie báo cáo lại với Marina, lúc này đang nhún vai và tô lại đôi môi đã bóng nhoáng của mình.

“Đi thôi!” Marina nói, thả thỏi son bóng vào giỏ xách. Thật tiếc cho Rob vì anh đã không biết rằng mình đã để vuột mất cái gì, nhưng còn lâu Marina mới để cho sự thế này len vào và làm mình mất vui trong buổi tối hôm nay.

“Đi đâu?” Frankie hỏi.

Sinead xỏ chân vào đôi giày cao nhất của mình - một đôi Gucci màu vàng hoa anh thảo, món quà mà mẹ đã tặng nhân dịp sinh nhật lần thứ mười tám của cô.

Cả ba cùng bước ra cửa trước. Đèn đường rực rỡ màu cam màu hồng, vỉa hè ẩm ướt mưa mù.

“Tối vũ trường sôi động ở trung tâm,” Marina bảo. “Hợp thời nhất thành phố đấy!”

Sinh viên thời trang là phải sành điệu, là những chân dài sắc nước hương trời, là những kẻ kiếm tiền bằng nghề làm người mẫu ngoài giờ học, có thể giết chết lũ đàn ông chỉ bằng một cái liếc mắt tình tứ, bốc khói. Thiên hạ người ta vẫn đồn thế.

Chỉ có điều, những thứ ấy lại không linh ứng với Frankie và Sinead.

Cứ nhìn Frankie thì biết. Cô vào trường đại học Thời trang Trung tâm này đã được hai tuần rồi, và vẫn đang cố xoay xở để tìm đúng vị trí của mình. Cô vừa có cặp chân dài vừa có dáng vẻ ưa nhìn, nhưng sự tự tin thì chỉ là zero.

“Em cứ đùa!” Sinead đã nói vậy vào thứ Năm đầu tiên của học kỳ. Tối ấy cô với Frankie ở nhà, thử bôi các loại kem tẩy và kem dưỡng lên làn da màu ngọc bích của mình. “Em nói em ghét tới chỗ đông người một mình là sao?”

“Thật đấy,” Frankie thở dài. “Em có tật này từ hồi còn bé tí cơ. Mỗi lần tới xưởng thực hành là em phải gồng mình hết cỡ mới dám đẩy cửa bước vào. Hít thật sâu, đếm đến mười... Thế mà có khi em vẫn quay đầu và đông thẳng.”

“Chứ sao chị thấy em cứ cười toe cười toét suốt thế?” Sinead hỏi trong khi nằm ngửa trên giường, với kem dưỡng thể Gentle Rose Exfoliator phết đầy cổ và cùi trỏ.

“Vậy hả?” Frankie đang thực hiện một tư thế thể dục pilates ^[1] dưới sàn, bên cạnh cửa sổ. “Mím cười là chiêu của em. Bùa hộ mệnh đấy!”

“Không khua sẽ chìm,” Sinead lầm bầm.

“Gì cơ?”

“Không khua sẽ chìm. Đó là một câu trong bài thơ kể về một phụ nữ ở ngoài khơi đang cố lôi kéo sự chú ý của mọi người. Tất cả những người trên bờ cứ nghĩ rằng cô ta hiền lành, bởi vì cô ta không vùng vẫy khua khoảng gì hết, thế là cô ta chết đuối.”

“Chí phải!” Frankie nhất trí. “Không cười phá lên sẽ chết ngạt. Câu này cũng mang tinh thần ấy.” Thật dễ chịu khi thảo luận mấy chuyện vặt vãnh này với Sinead và thấy mình được cảm thông.

Sau đó Sinead nhắm mắt lại và kể cho Frankie nghe về mẹ cô, rằng mẹ cô giàu có cỡ nào, thích được gọi là Daniella để người lạ nhầm tưởng họ là hai chị em ra sao. “Mẹ chị chuyên xài đồ Max Mara và Hugo Boss. *Harpers & Queen* là linh hồn của mẹ.”

“Vậy thì có gì xấu đâu?” Frankie thắc mắc.

Sinead thở dài, “Mẹ cứ để mặc chị tự xoay xở, lo liệu lấy thân, chị nghĩ vậy.”

“Còn chị thì ao ước bác ấy làm bánh hấp nhân táo chứ gì?”

“Đại loại vậy. Này, bọn mình đổi đề tài đi. Em thấy Marina thế nào? Trông nó có vẻ là loại người muốn gì được nấy!”

“Nói ra chị không tin đâu,” Frankie lắc đầu. “Đúng là thoát trông từ đầu đến chân, Marina chẳng khác nào cô gái ‘Chỉ Có Mục Đích Phô Trương’. Nhưng thật ra trong con người chị ấy có nhiều thứ lắm.”

“Như cái gì? Nó có cái gì?”

Frankie hít một hơi thật sâu, cố nạp lại cân bằng cho lục phủ ngũ tạng nhưng không trả lời. “Em cũng không biết nữa,” mãi cô mới nói. “Nhưng

cứ chờ đi, khắc biết!”

“Sẽ gọi cho gã đàn ông đó rũ ra khỏi tóc tôi!” Marina hát, đúng phong cách Hollywood. “Và tổng khứ hẩn đi đường hẩn!”

“Trời đất ơi, chị lôi đâu ra mấy bài hát cũ rích đó vậy?” Frankie rên rỉ. Cả ba đang lả lướt trên đường tới vũ trường thời thượng.

“Mitzy Gaynor trong *South Pacific*, thập niên năm mươi. Áo tắm hở eo, tóc ngắn lượn sóng từng lớp, chân mày Cleopatra...”

“Hình dung ra rồi,” Sinead cắt ngang.

Họ tới chỗ dòng người xếp hàng vào quán, lia qua một vòng rồi quay đi.

“Quên cái vụ xếp hàng này đi,” Marina đồng dục tuyên bố.

“Này, Frankie!” Travis gọi từ bên kia đường, đang cùng Rob tiến vào quán Alex. “Uống bia không?”

“Sao lại không?” Frankie đồng ý và né dòng xe hơi. “Đi nào, hai chị.”

Marina và Sinead lùi lại.

“Đi !” Frankie giục giã.

“Không nằm trong chương trình,” Marina lầm bầm. Nhưng mặt khác, cô biết mình trông hoàn mỹ không chê vào đâu được sau hai giờ duỗi tóc, xịt keo, bôi kem, chải bới, vẽ mắt và xức nước hoa. Ngay cả Rob cũng phải chú ý. “Đi thì đi!” cô bảo Sinead rồi ngông nghênh qua đường.

Trong lúc họ trao đổi, Sinead dừng lại để moi điện thoại ra khỏi giỏ xách và trả lời, “A, chào mẹ. Con khỏe. Hay quá. Rồi, gặp lại mẹ sau.” Đến lúc tắt máy thì cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải theo hai cô bạn vào quán sinh viên.

Quán Alex đông nghìn nghịt, ồn ào, và nồng nặc mùi mồ hôi. Sinead phải chen qua một dãy con trai mới tia thấy mái tóc vàng của Marina và nụ cười hớn hở của Frankie. Frankie đang đùa tếu với Travis, anh chàng lắng nghe,

gật gật, nói gì đó vào tai Frankie khiến cô cười phá lên, sau đó anh chàng quay qua đỡ mớ đồ uống từ tay Rob.

“Ế, Sinead!” Marina phát hiện ra Sinead và vẫy vẫy tay. “Mày làm gì ngoài đây này giờ vậy?” Marina hỏi sau khi Sinead len lỏi qua đám đông tới bên cô.

“Daniella gọi. Mẹ tao vừa mới trở lại Anh.”

“Mẹ mày? Ồi giờ ời, có nghĩa là bác ấy sẽ kiểm tra nhà?” Marina thờ gập. “Bọn mình cần sắp xếp hòm xiềng, dọn dẹp, lau... lau chùi!”

“Đừng có hoảng thế,” Sinead cười khi nghĩ tới cảnh Marina lết bết trong đôi ủng cao su và dọn dẹp các thứ. “Nếu trông tan hoang quá thì mẹ tao khắc thuê người lau dọn.”

“Thật không?”

“Thật.”

“Tuyệt!” Marina nhẹ bẫng cả người. Cô nhận ly nước mà Rob vừa đưa. “Sinead uống Bacardi Breezers,” cô thở thễ với anh.

Rob quay trở lại quây.

“Việc với anh chàng Áo Jacket Da này thế nào rồi?” Sinead thì thầm.

Marina nhướn lông mày, “Cũng *khó nuốt* ra phết! Nghe này, tao cần một đề tài để tán gẫu với chàng.”

“Thử nói về bóng đá xem sao,” Sinead đề nghị, cười ngất trước vẻ mặt thất kinh của Marina. “Ớ, hay xe mô tô?”

“Mô tô...?” Marina lặp lại, lắc đầu. Cuối cùng, cô quyết định hỏi khi Rob quay lại, “Nói cho em biết đi, Rob, anh thích bộ phim nào nhất? Anh thần tượng minh tinh nào nhất?”

Rob nhún vai và đưa đồ uống cho Sinead, “Gì thế này, phỏng vấn xin việc à?”

“Đại loại thế,” Marina mỉm cười bí hiểm. “Anh thuộc cung gì? Để em đoán... cung Hồ Cáp!”

Vừa cười ngất, Sinead vừa lách đi cho Marina có thêm không gian tung hoành, ai ngờ cô lại lùì trúng Travis khiến anh chàng làm sóng đồ ưỡng vào người Frankie.

“Cái máy Fuji anh có... cũng tạm được, nhưng độ nét không tốt lắm,” Travis đang nói với Frankie.

“Óa!” Frankie rú lên khi bia chảy lọt xuống ngực cô. Rồi, “Thôi thôi, không cần đâu!” Frankie cảnh báo Travis khi anh chàng nhào tới định lau cho cô.

Travis cười toe toét, sau đó nhìn Frankie và Sinead đi về phía phòng vệ sinh của Quý Cô. Trước khi các cô băng qua nửa căn phòng, chợt có hai yêu nữ mà Travis chưa từng gặp bao giờ xông đến và kéo anh chàng đi mất.

“Đúng rồi, Hồ Cáp!” Marina tuyên bố. “VẬY có nghĩa là anh rất hòa đồng và vui tính, nhưng thỉnh thoảng anh lại quá vô tư, xuề xòa.”

“Gần đúng đấy,” Rob đồng ý. Anh nhăn mặt khi thấy mình bị bỏ lại bên quây với quả bom Marina. Phụ nữ kiểu như cô khiến anh sợ chết khiếp.

Marina chưa bao giờ phải đẩy một tảng đá nặng lên đồi, nhưng nếu từng làm thế, chắc chắn cô sẽ nhận ra cảm giác lúc này cũng giống y như vậy. “Anh làm việc ở trường này bao lâu rồi?”

“Hai năm.”

“Anh có thích công việc của mình không?”

“Chỉ là công việc thôi.”

“VẬY anh thích làm gì nhất? Anh thích cưỡi mô tô tới những vùng đồng quê đúng không?” Chao, Marina bắt đầu tuyệt vọng. *Quay lại mau đi, Sinead. Quay lại mau coi, Frankie!* “À, nghe này,” cô nói, đột ngột rẽ ngoặt khỏi cái ngõ cụt của những Harley Davidson với Kawasaki. Chắc tại khói

thuốc, tiếng huyền não và hơi người ngột ngạt đã thấm vào đầu cô, “Anh có biết bạn em, Sinead, thích cậu bạn thân của anh không?”

“Hả?” Rob hầu như không nghe thấy những gì cô vừa nói. “Travis ấy hả?”

Marina gật đầu. Phải dứt điểm thật nhanh chuyện này mới được. Cô thấy Sinead và Frankie đang len lách trở lại quây, phen này Sinead chắc chắn sẽ giết cô nếu biết cô đang phạm cái tội tà trời này. “Họ vẫn chưa dám xáp vào vì cả hai đều ngại phải thổ lộ trước. Hự!” cú thụi vào lưng của một kẻ nào đấy đã xô Marina ngã nhào vào Rob.

Cổ lơ tít cái khe cổ áo khoét sâu của Marina, Rob hớp một hơi bia dài và trộn trạo nuốt ực. “Hiểu rồi,” Rob lầm bầm, mặc dù toàn bộ câu chuyện vừa rồi đã chìm ngấm trong cảnh não loạn xung quanh.

“Vây, nhân tiện, em có kế hoạch này. Ngày mai bọn em có một bữa tiệc tại nhà, và *anh* phải nói với *Travis* những gì em vừa nói với anh... anh biết đấy, sắp đặt trước cho Travis. Đừng có cho ai biết anh đã nói gì. Rõ chưa?”

Rob hít vào mùi nước hoa Dolce & Gabbana của Marina. Cùng với cái cổ áo khoét sâu và giọng nói nũng nịu, cô đã làm nghiêng ngã các giác quan của anh. “Rõ rồi,” anh nói.

“Tốt,” Marina lấy làm hài lòng với chính bản thân mình. Cô đã ban cho Sinead một ân huệ lớn lao, và cô cảm thấy việc chia sẻ bí mật nho nhỏ ấy với Rob sẽ giúp hai người xích lại gần nhau hơn.

“Travis đâu rồi?” Frankie hỏi khi cô và Sinead mãi mới len qua được đám nhốn nháo.

Marina liếc Rob thêm một cái nữa, thật dài, trước khi tách khỏi chàng. “Anh hứa là sẽ nói với Travis nhé?” cô thì thầm.

“Ờ. Sẽ nói ngay đây,” cầm lon bia của mình, Rob tan vào hàng rào những gã trai ở gần cửa.

“Hứa sẽ nói với Travis *cái gì* ?” Frankie ngờ vực hỏi khi Sinead tới.

Mắt Marina long lanh, “Rằng bọn mình sẽ có tiệc... vào tối mai.”

“Bọn mình?” Sinead sốc nặng, và mặc dù tiệc tùng chẳng thích hợp vào cái lúc mẹ Daniella có thể sẽ ghé qua bất cứ lúc nào, nhưng Sinead vốn chẳng bao giờ nói *không* với tiệc tùng. “Hay quá,” cô tán thành. “Mời tất tậ bọn cùng khóa với mình luôn nhé.”

“Ê, chú em,” Rob nói, sau khi đã cật lực kéo hai kẻ lạ mặt quá khích ra khỏi Travis. “Mình có nhiệm vụ phải báo với cậu một điều.”

“Gì thế?” Travis cảm kích hành động giải vây này của Rob. Một cô nàng trơ tráo thì chàng ta còn có thể đối phó được, chứ hai cô thì hơi đuối.

“Hóa ra không phải cái em tóc vàng đó khoái mình,” Rob thông báo.

“Không phải *mối hẹn nóng* à?” Travis hỏi, tự động liếc nhanh về phía Sinead, Marina và Frankie. “Anh đang nói về Marina, đúng không?”

“Ừ, chứ còn ai. Biết gì không?” Rob vừa cười vừa truyền đạt lại cái thông điệp bập bõm, tiếng được tiếng chẳng của Marina. “Từ bấy đến nay cậu đọc các tín hiệu sai bét sai be rồi.”

“Là sao?” Travis bắt gặp ánh mắt Marina và chẳng hiểu sao thấy mình không thể làm được cái việc là nhìn xuống thật nhanh như thường lệ. Thay vào đó, anh chàng chĩa một ánh nhìn trừng trừng đúng nghĩa tới cô.

“Cậu mới chính là người mà Marina thích. Cô nàng vừa mới nói với mình xong, thẳng toẹt luôn.”

“Em á?” Travis rớt cằm xuống cái độp.

“Ừ, bọn họ sẽ tổ chức tiệc tại nhà. Tối mai. Đừng có nói là mình không báo trước cho cậu đấy.”

^[1]Joseph Pilates (1880-1967) huấn luyện viên thể dục thẩm mỹ người Mỹ gốc Đức, sáng lập phương pháp thể dục Pilates có tác dụng giữ dáng vóc và kéo dài tuổi thanh xuân rất được giới ca sĩ, diễn viên, và người mẫu ưa chuộng - ND.

NĂM

“Nói về kỹ thuật đi!” Frankie hào hứng. “Thế em cần bao nhiêu điểm ảnh trong một xăng-ti-mét vuông để có độ nét tốt khi chụp những đồ án trang sức đây?”

Travis gật đầu, “Chà, em bắt đầu chuyên nghiệp rồi đấy. Loại máy kỹ thuật số đó đắt gấp ba lần loại máy SLR, nhưng tiện một cái là ta có thể tải thẳng vào máy vi tính, chọn bức ưng ý nhất rồi in ra luôn. Trong khi chụp bằng máy SLR thì phải chờ tới khi xử lý phim xong mới biết được.”

“Ừm, cũng biết thế. Nhưng ‘hầu bao’ sinh viên của em không chạy theo nổi một cái kỹ thuật số hợp thời đâu.”

“Gì mà ghê vậy, mới vào trường có hai tuần mà em đã nói quá lên rồi.”

“Không, thật đấy!” Frankie khẳng định. “Em không được như Sinead và Marina... Em đâu có rủng rỉnh tiền bạc.”

Mỗi lần gặp nhau, Travis lại làm Frankie thấy ấm lòng hơn. Cô chỉ nghĩ sao thì nói vậy - chẳng có ý gì.

“Tức là không phải một cô con gái nhà giàu hư hỏng?” Travis hỏi.

Frankie nhìn xuống cái quần jeans tưa sờn và chiếc áo dệt kim Topshop ^[1] của mình. Cô nhún vai, rồi phá ra cười, “Đừng hiểu lầm... Em không có ý nói rằng Sinead và Marina hư hỏng, mặc dù mẹ của chị Sinead giàu nứt đố đổ vách.”

“Sinead là cái cô khác người ấy hả?” Rob chen vào. Từ nãy đến giờ anh vẫn tỉ mỉ tháo rời bộ thắng ra khỏi chiếc mô tô và xếp những phụ tùng dính đầy dầu mỡ vào tờ báo trải trên bàn ăn.

“Đúng rồi, còn Marina là cái chị trông giống Marilyn Monroe ấy,” Frankie nhắc anh.

Rob nhướng mày lên nhìn Travis, nhưng anh chàng làm ngơ như không thấy gì.

“Nghe này, Frankie, về cái máy ấy mà... hay anh cho em mượn chiếc SLR cũ của anh để em tập chụp nhé? Nó hiệu Nikon, nhưng không phải mô-đen mới nhất. Em cứ chụp rồi mang phim tới đây, anh sẽ rửa ảnh cho.”

Frankie lùi lại một bước, đụng ngay vào cái sọt rác đầy ú ụ bên bồn rửa. “Thật không?”

“Sao lại không? Anh là sinh viên Nhiếp ảnh mà.”

“Anh cho em mượn?”

“Thì anh đã nói rồi còn gì,” Travis bảo cô. “Chỉ cần em cẩn thận là được, không vấn đề gì. Chờ đây, để anh đi lấy.”

Lách-cách - tiếng đám phụ tùng bằng kim loại va vào nhau trên bàn khi Rob dùng vải mềm lau bóng chúng. “Nhất em rồi đấy,” anh bảo Frankie. “Chứ bình thường đến ngựa điên cũng chẳng thể chen chân vào giữa Travis với chiếc Nikon của nó đâu.”

Frankie nhăn mặt. Thật quái đản khi nghe Rob ám chỉ rằng Travis *thích* cô. “Ồi, lạy Chúa, hãy nhìn xuống mà xem, con sắp loạn trí rồi đây này!” Frankie lăm bằm. Đến lúc Travis xuống lầu thì đầu óc cô đã bắn loạn cả lên - nhưng Trời ạ, cũng rất khoan khoái và dễ chịu.

“Để anh chỉ sơ cho em cái đã,” Travis đề nghị. “Nó chỉnh nét tự động, nhưng nếu em không muốn thì cứ bấm cái nút này...”

“Mày mới ở cái xó nào về vậy?” Marina cất vấn khi Frankie vừa ló mặt vào nhà. Cô và Sinead đã đặt đồ uống cho bữa tiệc và phải tự khuân về.

“Ở bên kia quảng trường. Travis cho em mượn máy chụp hình.”

“Suyt!” Marina cảnh cáo. “Đừng có để Sinead nghe thấy.”

“Là sao? Chị ấy đâu rồi?” thấy chiến dịch chuẩn bị cho buổi tiệc đã bắt đầu, Frankie vội lấy những lon nước ra khỏi thùng và xếp vào tủ lạnh.

“Ra taxi mà bê cái đồng còn lại vào đi. Nghe này, Frankie, mà không muốn Sinead ghen mà với Travis đấy chứ?”

“Không đời nào! Travis chỉ là bạn thôi.”

“Nhưng Sinead nó không nghĩ thế. Với lại, sao mà dám chắc?” Theo kinh nghiệm của Marina, tình bạn khác giới không bao giờ đơn giản như thế. *Không bao giờ*. “Nghe đây, Frankie...”

“Sao tự dưng ai cũng réo ‘Nghe đây, Frankie’ với em vậy?”

“Nghe đi! Tao không muốn mà làm hỏng kế hoạch nho nhỏ này của tao,” Marina nói, ngần ngại khi phải cạy móng tay vào một hộp các-tông dán kín đựng rượu vang đỏ. Cái móng vẫn còn nguyên vẹn, cô buông thông bàn tay và thở ra nhẹ nhõm.

“Kế hoạch nho nhỏ gì?” Frankie vừa hỏi vừa nhặt mấy lon nước lã khỏi tủ lạnh rơi xuống sàn.

“Ghép Travis với Sinead thành một cặp,” Marina thì thầm.

Frankie đứng thẳng lên và nhìn vào mắt Marina, “Chị chưa nói với Travis là Sinead thích anh ấy đấy chứ? Chị đã hứa rồi, nhớ không?”

“*Kh...ông!*”

“Vậy là... chị đã nói với Travis rồi?”

“Đâu có. Mà, *suyt!* Nó đang vào kìa.”

Cửa sau bật mở và Sinead ôm vào cả nửa tiệm bánh mì Pháp mới ra lò.

“Chà!” Marina ngây ngất. “Mùi hấp dẫn quá!”

“Chị đã nói với anh ấy rồi chứ gì!” Frankie rít lên sau lưng Sinead.

“Không hề!” Marina rít lại. “Tao đâu có ngu!”

“Chắc phải mất cả tuần cái xe này mới chạy cho ra hồn được,” Rob ca cẩm. Anh và Travis đang xem bản tin bóng đá trên kênh Sky.

“Man U chỉ hòa với Portsmouth thôi,” Travis ghi nhận thông tin.

“Nó cần bộ má phanh mới, mà chắc cũng phải tặng cho nó một dịch vụ trọn gói trước kỳ kiểm tra MOT ^[2] đầu tiên thôi.”

“Nếu anh không đi dự tiệc tối nay được thì cũng không sao đâu,” Travis bày tỏ nỗi lòng. “Chắc em cũng để dịp khác vậy.”

“Gì? Để bỏ luôn cơ hội vàng với Marilyn... Miranda á?” Rob lắc đầu không tin nổi.

“Marina,” Travis nhắc. “*Xời*, phát bệnh vì mấy cái chuyện phụ nữ lặn xả vào rồi!”

Gạt hai bàn chân Travis ra khỏi ghế xô-pha, Rob ngồi xuống bên cạnh, “Nghiêm túc không đấy?”

“Ờm... không!” Travis cười khì. “Nhưng Marina không phải gu của em.”

“Chứ gu của cậu là gì?” Rob phẩy cái rờ-mốt. “Ê, Bolton đè bẹp Everton rồi.”

“Em á? Em thích những phụ nữ chừng mực, đừng son phấn lòe loẹt, đừng quá phô trương, nhưng vẫn gợi cảm.”

“Ý cậu là giống như cái cô... tên gì ấy nhỉ... Frankie á?”

“Không, không phải Frankie. Đấy chỉ là một cô bé dễ thương thôi.”

“Người ta mười tám tuổi rồi đấy chú em. Bé cái gì mà bé!”

“Ờ, nhưng Frankie với em, hai đứa chỉ là bạn. Kìa... Greenaway ghi bàn cho Newcastle rồi.”

“Bạn thôi!” Rob khịt mũi giễu cợt. Suốt hai năm làm việc ở cái trường đại học Thời trang Trung tâm này, anh chưa từng thấy ai lại hút các cô gái mạnh như Travis, cũng chưa thấy tí người mẫu thời trang nào như Frankie chơi với con trai mà chỉ dừng lại ở chỗ bạn thân. “Nếu vậy thì tối nay mình sẽ ở nhà để gia cố nốt bộ phanh,” Rob quyết định.

“Em cũng ở nhà,” Travis không ham bị cái cô Marina háo đàn ông đó dồn vào chân tường.

“Tùng này rượu liệu có đủ không?” Sinead hỏi giọng hốt hoảng.

“Cái áo này nên mặc với váy hay quần nhỉ?” Frankie hỏi.

“Đứa nào lấy cái máy sấy tóc của tao rồi?” Marina hét lên.

Ngôi nhà đã sẵn sàng - những chiếc đèn lồng bằng giấy sáng trưng, dàn âm thanh rỗng dây đi khắp cả hai căn phòng dưới lầu. Sinead đã pha xong hàng chục lít rượu trái cây và xắt lát hàng tấn cam, chanh, táo và thả vào đó dập dềnh.

“Đá viên!” Frankie nhớ ra. “Để em đi mua, tiện thể ghé vào tiệm rượu mua thêm vài chai nữa.”

“CD!” Marina lục lọi trong đáy va-li và lôi ra những album thịnh hành nhất.

Hẹn mai gặp mẹ! - Sinead nhắn tin cho mẹ. Bà Daniella đã nhắn với cô là sẽ ghé thăm. *Để sau rồi hãy lo chuyện này*, Sinead tự nhủ.

“Vấn đề là, mình không quan tâm lắm đến cái khoản *phụ nữ*,” Rob vừa cố thuyết phục Travis, vừa cạy cạy móng tay.

Travis nằm dài trên xô-pha, xem *trận đấu hay nhất trong ngày*.

“Phụ nữ xếp sau mô tô, bóng đá, âm nhạc, sau cả thể dục thể hình, rượu...”

“Vậy là bất bình thường,” Travis thở dài. “Nói chuyện với phụ nữ thú lắm.”

“*Nói chuyện?*” Rob cười lớn. “Ừ, nói chuyện. Phải đó là điều cậu đã làm với cô gái đứng quầy ở Alex tuần trước không?”

“Đấy là do cô ta bài binh bố trận chứ em có ý gì đâu! Ờ, còn cái cô mà anh đang câu sao rồi?”

“ Xời . Bốn-một, hết đường gỡ,” Rob thở dài, tắt tivi cái rụp. “Cậu khát không?”

“Em nốc được cả lít ấy chứ,” Travis thú nhận. “Mấy giờ rồi?”

“Mười giờ bốn lăm. Vẫn còn kịp làm một chầu trước giờ đóng cửa. Vậy thì, Trav, nhắc cái mông chết tiệt lên nào.”

“Travis và Rob không thấy đến!” Marina lùa Frankie vào góc phòng phía trước lúc nghỉ ba mươi giây giữa các bản nhảy. “Chả hiểu là có chuyện gì nữa.”

“Chắc hai người đó đổi ý rồi,” Frankie nhún vai. Cô chả quan tâm... Cô đang vui tràn cung mây. Ngôi nhà đông nghẹt, tiếng nhạc xập xình làm xáo động cả khu quảng trường tối om.

“Làm sao mà bọn họ lại *không* tới? Ờ mà, mà nói đúng đấy... Tao đã bảo Rob nói với Travis về chuyện của Sinead,” Marina thú nhận.

“Marina, sao chị dám làm thế?” Frankie hét om. Nhưng việc gì cô phải sừng sốt thế nhỉ?

“Hừ, cứ chống mắt mà xem hăn đang bỏ lỡ cái gì. Nhìn Sinead đầm xanh da trời kìa!” Đấy là một bộ Jean Paul Gaultier: xa-tanh xẻ tà, ren rua, bó lấy thân như một võ sĩ Samurai. “Bộ đầm bỏ đi của bác Daniella đấy!” Marina thở dài.

“Tuyệt, chị ấy đang vui ngất trời mà,” Frankie kết luận. “Ai thèm quan tâm Travis có ở đây hay không?”

Tiếng nhạc vang khắp quảng trường Walgrave khi Rob và Travis chạy nước rút tới quán rượu. Cửa trước nhà số 13 mở toang, ngôi nhà sáng bừng và nhộn nhịp.

“Hay ta uống rượu miễn phí?” Rob rủ, dừng lại bên một băng ghế công viên.

Travis cân nhắc giữa hai khả năng thuận - chống, rồi gạt đầu và đổi hướng.

Thế là cả hai anh chàng tham gia bữa tiệc khi món rượu trái cây vừa hết.

^[1]-Nhãn hiệu thời trang bán chạy nhất nhì Anh quốc, dành cho giới trẻ năng động - ND.

^[2]-MOT (Ministry of Transport test): kiểm tra bắt buộc hàng năm của bộ Giao thông vận tải Anh quốc đối với xe cộ, về độ an toàn và thích hợp để được phép lưu thông trên đường công cộng - ND.

SÁU

Trong hai tiếng đồng hồ đầu tiên của bữa tiệc, các cô gái nhảy múa còn các chàng trai chỉ đứng xem. Ngôi nhà như muốn nổ tung vì đám sinh viên của trường Thời trang Trung tâm.

Các nam thanh nữ tú đua nhau nốc cạn những ly rượu như những cái máy.

“Em bét nè rồi!” Frankie cười khúc khích. “Mar... rina, chị có bét nè như em không? Shan...ead, cả chị cũng bét nè luôn rồi!”

Cả ba đứng giữa đám con gái đang nhảy điên cuồng trên sàn nhà, đầu trôi trôi, óc bơi bơi.

“Còn lâu. Tao mà say à,” Marina phản đối, đầu ngửa ra sau, loạng choạng nhắc bàn chân trần này lên, giậm bàn chân không kia xuống.

“Ớ, đây say khướt rồi,” Sinead sung sướng thở ra. Trần nhà đang nghiêng ở một góc thật thú vị, chỉ khi cô oặt đầu qua một bên thì mái trần mới lại trở về vị trí bình thường.

“Tiệc vui quá nhỉ,” Travis bảo với các cô gái khi băng qua phòng để tìm thêm bia.

Choáng sốc đã chôn chân các cô gái như trời trồng tại chỗ.

“Chàng đã đến!” Marina hét lên, ngã oặt vào người Sinead.

Sinead nuốt đánh ực một cái khi ánh mắt lòà nhòa của cô dõi theo tấm lưng rộng và cái đầu bù xù của Travis đang băng qua phòng, “Thì sao?”

“Thì tiến lên chứ còn sao nữa, con dở hơi!” Marina ra lệnh.

“Ừ, hãy tóm lấy anh ấy, Sinead,” Frankie phụ họa. “Chết tiệt thật!”

Nhưng Sinead lắc đầu và trượt vào cái giọng du dương của vùng Dublin, “Lạy Chúa, không! Không đời nào đây chạy theo cánh đàn ông nhé. Quy

tắc thứ nhất... bắt họ rục rịch trước.”

“Còn quy tắc thứ hai?” Frankie hỏi. “Vứt quách cái lưới đi cho tới khi chị đánh hôn?”

“Ồi giời, cái đấy chỉ dành cho mấy đứa con gái khờ khạo thôi,” Marina cười ngất, luồn ra sau Sinead và dùng lưng đùn cô bạn về hướng Travis. “Mày còn mong chờ gì hơn nữa trong một ngôi trường rặt một lũ con gái hả?”

“Thôi đi!” Sinead kháng cự. “Rob, cứu em với!” cô gào tướng, nhào tới cái người gần mình nhất và tóm chặt lấy cổ anh.

Rob loạng choạng lùi lại, nhưng cũng kịp đỡ lấy eo Sinead. “ *Hây* , sao mà tôi may phước thế này?” anh cười toe toét.

Marina quay phắt lại và nhìn thẳng vào mặt Rob, “Anh đã nói với Travis chưa?” cô chất vấn. Nhưng chẳng chờ câu trả lời, cô quay ngoắt lại lần nữa và bổ nhào vào rừng người đang nhảy nhót tụi bụi trong lúc lão đảo băng qua phòng tới chỗ Travis.

“Nhảy nhé?” Rob đề nghị Sinead.

“Ồm... nhảy thì nhảy!” Đây là một bản hay, Rob đang ôm cho Sinead thẳng người lên, để cho trần nhà dường như quay cuồng nữa, và nhảy cặp với nhau xem ra là một ý tưởng quá tuyệt.

Travis dừng bước, chộp thêm một lon bia cho Rob, nhưng bỗng bị một cô gái học chung ngành Nhiếp ảnh năm hai chặn lại. Hai người đã cặp bồ với nhau trong sáu tuần hồi năm nhất.

“Travis!”

“À, Suzy!” Travis thấy trọn kẽ ngực xẻ sâu và cảm nhận được cú chạm nhẹ của chiếc khuyên tai lủng lẳng khi cô nàng cúi sát vào hôn má mình.

“Dạo này anh thế nào?”

“Bình thường. Còn em?”

“Vừa mới đá thằng bạn trai xong. Thế còn anh? Có ai đặc biệt không?”

“Lúc này thì không.” *Ngu nữa rồi.* Travis tự đá kích bản thân.

“Hừm,” Suzy thấy cho anh chàng một cái nhìn chết người. “Em vẫn thấy anh rất đáng yêu đấy, anh biết không?”

“Cảm ơn, Suzy, nhưng mà không,” Travis đã phải ngẫm nghĩ lời cô ta nửa giây trước khi quyết định, *Đừng có nhào vào!* Suzy tự yêu bản thân mình thậm thiết đến độ cô ta sẽ nổi cơn tam bành nếu không được là tâm điểm của sự chú ý, dù chỉ là một phần triệu giây.

Một cái nhú mào bàng hoàng hiện ra trên mặt cô nàng. “Ồ dờ hơi!” cô ta làu bàu rồi chuồn thẳng.

Bye, Suzy, anh cũng rất vui được gặp em! Travis ngó quanh và phát hiện ra Rob đang nhảy với một cô áo đầm xanh da trời. Cái lưng cô gái đập vào mắt Travis, và anh chàng bị hút vào cặp chân dài bất tận, vòng eo quyến rũ cùng đôi cánh tay trần quàng quanh cổ Rob, cho đến khi đôi nhảy ấy quay vòng thì anh chàng mới nhận ra đó chính là Sinead.

Hừ! Giờ thì đến lượt Travis cau mày, dù chẳng biết đích xác là tại sao, chỉ còn thấy mảng lưng cô gái, cánh tay, đôi vai, những đường xẻ dài, và đường xương sống thấp thoáng dưới làn vải bóng màu xanh da trời. Thế rồi, khi Travis vừa thấy gương mặt của tấm lưng ấy áp vào ngực Rob, mắt nhắm hờ...

“Này, Travis!” Marina xộc tới... đỏ, đỏ, *đỏ chói!* Rõ ràng là phần trên của chiếc váy màu đỏ tươi hoàn toàn trống trơn - không dây, chỉ có một băng vải quấn ngang bầu ngực, một mảng lỗ khóa lớn khoét vào thân áo, bày ra một cái rốn có đeo khuyên, tiếp theo là tới cái váy bó không thể bó hơn được nữa, cứ như cô nàng là chất lỏng bị đổ khuôn vào đó vậy. Môi đỏ chót, khép hờ.

“Chào,” Travis mấp má, sốc không chịu nổi. Có phải anh đã bảo với Rob rằng mình thích những cô gái chừng mực và không quá nổi như đập

vào mặt người ta không nhỉ? Trời ạ, mày đang nghĩ gì thế này, Travis?

“Tớ là Marina,” Marina nhắc Travis, bắt gặp vẻ bàng hoàng trong mắt đối phương, nhưng cứ tưởng đó là do sức hấp dẫn của mình.

“Biết rồi,” Travis khẳng định. Ánh mắt xanh xám, mascara đen, vai trần, váy đỏ rực... Travis đưa cho Marina lon bia mà anh định đem cho Rob ban nãy.

“Chúa ơi, tớ hơi mờ mắt rồi!” cô cười vang. “Tớ có một tin cực hay... một điều cậu cần biết.” Marina nhận thấy là không thể mong chờ loại đàn ông như Rob sẽ làm được những việc loại này, cho nên cô đành tự làm lấy vậy. Chỉ có điều lúc này cô thấy mình bị cuốn về Travis một cách không ngờ. Chàng rất có phong cách, áo thun hai lớp, màu nâu bên ngoài màu trắng, cộng với khóa thắt lưng to xụ vòng quanh cái eo uốn éo như rắn.

Travis nhún vai, “Bạn có muốn nhảy không?”

Marina trề môi. Có gì đó trực trặc ở đây. Cô cố hiểu ra, nhưng bỏ cuộc. “Ừ,” cô gật đầu.

Và Travis vòng tay ôm vai Marina rồi dìu cô ra sàn nhảy.

Frankie nhảy cho tới khi ngã phịch xuống. Cô chẳng quan tâm xem mình đã nhảy với ai hay nhảy bao lâu. Thậm chí cô còn nhảy một mình, ngay giữa sàn, khi mà chẳng còn sót lại một ai ở đó.

“Tiệc vui ác,” mọi người nói khi vật vờ trôi đi hoặc khi đã tìm thấy một góc trống của ngôi nhà để tá túc.

“Đúng là cái đồ ẻo lả,” Frankie nói với bọn họ trong lúc vẫn nhảy loay xoay.

Cô chỉ dừng lại khi tiếng nhạc ngừng, đó là khi một người hàng xóm gọi cho cảnh sát.

“Đến giờ về nhà rồi,” viên cảnh sát nhẹ nhàng bảo Frankie.

“ Đây là nhà chứ đâu!” Frankie hét to. “ Mọi người đâu hết rồi? Mấy giờ rồi?”

“ Ba rưỡi sáng rồi. Người phụ nữ nhà bên muốn ngủ một chút.”

Khá hợp lý. Chấm dứt bữa tiệc. Frankie mò vào bếp và uống hàng lít nước, nhìn đồng lon bia rỗng lăn lóc dưới sàn, rồi vớt hai miếng cam ra khỏi thau rượu trái cây đã cạn. Chúng có mùi vodka và mùi trái việt quất. Ngon tuyệt.

Nhưng Frankie đã mềm nhũn cả người. Phải đi ngủ thôi.

Tốt hơn hãy khóa cửa lại. Kiểm tra sau vườn trước đã, để bảo đảm mình không nhốt ai ngoài trời.

“ Tối hù,” cô lau bầu, vấp phải cầu thang. “ Ồi, may phước là mình kiểm tra.” Có một cặp ngoài này, trốn ra hôn hít dưới ánh trăng. Một cô đầm đỏ và một chàng áo thun sẫm, quá mãi mê việc mình nên chẳng để ý gì đến Frankie.

Frankie lồm cồm đứng dậy và khẽ đặng hăng.

Cô gái giật bắn người khỏi vòng tay chàng trai.

“ Marina!” Frankie lùi phắt lại.

Travis quay qua.

“ Travis!” bàng hoàng, Frankie loạc choạc lùi trở vào bếp và đi tìm Sinead để báo cho cô bạn biết cái tin động trời này. Chắc tại Marina không còn kiểm soát được nữa chứ ai lại làm vậy với bạn mình bao giờ!

Frankie vù lên lầu, tim đập thình thịch. Cô mở cửa phòng Sinead, nhưng căn phòng trống trơn. Lại xuống lầu, liêu xiêu giữa đám giày lác, áo khoác chổng chơ, cô nhìn vào phòng đằng trước, rồi vào hành lang. Ra vườn đằng trước...

Ái chà, lại một cặp nữa đang dính chặt trong vòng tay nhau! Gì thế này? Thế giới là một tiệc hôn dài bất tận à? Frankie lắc đầu kinh hãi.

Ồi . Đáng lý ra cô không nên đi lùng sục. Hẳn cô đã mất toi vài triệu tế bào não nữa vào cảnh này. Ồi, cái áo jacket da kia quen quen... Đó chính là cái vật được cấy ghép vào Rob như là bộ da thứ hai. “Rob?” Frankie ngập ngừng hỏi. “Anh có thấy Sinead đâu không?”

Đúng lúc ấy, Sinead rời khỏi Rob, khật khừ vồ lấy cánh cổng trước để đứng cho vững.

Travis và Marina. Rob và Sinead. *Ồi!*

Và giờ Marina đang ở trong bếp, khóc lóc rầm trời, Travis đang mò mẫm đi qua hành lang, tóm được Rob và tặc qua quảng trường trước khi Frankie kịp nói gì. Còn Sinead thì đổ sụp vào vòng tay Frankie.

“Điều này *đáng lẽ* không nên xảy ra!” Frankie thét gào. Travis và Marina, Rob và Sinead. “Thế giới điên loạn hết cả rồi hay sao?”

BẢY

Chủ nhật - đầu đau như búa bổ, cảm giác tội lỗi bủa vây! - Marina viết trên blog.

Frankie đọc vói qua vai Marina, chép miệng, rồi đi lên lầu gõ cửa phòng Sinead.

“Đi đi!” Sinead van vỏi.

Frankie thở dài, đi xuống phòng phía trước và ngồi giữa một đồng ngỗng ngang - tàn tích của bữa tiệc tối qua.

Một cô gái sẽ phải làm gì trong trường hợp ấy? - Marina gõ bàn phím. **Một anh chàng đầy ma lực như Travis xồng xộc lao đến, và tôi phải khước từ anh ta? Không tài nào!** Nhưng cô cũng chả vui lên tẹo nào khi viết những dòng chữ ấy, thành thử cô tắt máy và đi tìm Frankie.

“Đó không phải là lỗi tại chị,” Marina mở lời. “Ai bảo Sinead đi với Rob trước, trong khi nó biết tổng là chị thích anh ấy!”

“Ờ, ờ,” Frankie ngó đăm đăm ra ngoài cửa sổ, nhìn đám lá vàng trên cây, mấy ngón tay siết chặt ly cà phê nóng. “Em không thích cái cách chị dùng chiếc máy tính đó để phơi bày lương tâm mình.”

“Nhưng đó không phải *lỗi* tại tao. Ý tao là, tao đã cố hết sức để ghép Sinead với Travis thành một đôi. Vậy mà nó đã làm gì? Nó linh đi với Rob!”

“Em nghĩ Sinead sẽ chẳng thèm nói chuyện với bọn mình nữa đâu,” Frankie cảnh báo.

Túm chặt cái áo choàng vải bông vào ngực, Marina buông mình xuống cái đệm dưới sàn. “Tao đã cố *xin lỗi* nó. Mà cũng thấy rồi còn gì.”

“Em không nhớ,” Frankie thở dài. Cô chỉ nhớ có mỗi một điều là Marina đã khóc bù lu, rồi hai người xô đẩy nhau trên cầu thang khi Marina cố ngăn

Sinead đang lao lên phòng, tiếp theo là tiếng cửa phòng Sinead đóng sầm lại. “Em chẳng hiểu nổi tại sao mọi sự lại tréo ngoe như thế.”

“Dù thế nào tao cũng *không thích* Travis!” Marina khẳng định một cách thiếu thuyết phục.

“Xạo! Tất cả bọn con gái trong trường đũa nào mà chả mê Travis.”

“Ừ, thì, hẳn ta đẹp trai. Hẳn ta hôn giỏi.”

Trên lầu, một cánh cửa mở ra và tiếng những bước chân kéo lê vào buồng tắm. “Đây nghe thấy rồi nhé!” Sinead rên rỉ.

“Đồ chân to kia!” Frankie rít lên với Marina. “Sao không nhét cả hai cái chân vào miệng chị đi?”

Đợi cho tới khi nghe tiếng giật toa-lét, cả hai mới đi tới ngòi bệt ở bậc thang dưới cùng.

“Xuống đây đi, chị Sinead!” Frankie khẩn nài. “Bọn mình cần nói chuyện với nhau.”

Sinead lừ khừ lết xuống, “È... è, miệng cứ có cảm giác như...”

“Như lỗ đít lặc đà chứ gì?” Frankie cố đùa, cốt để cho bầu không khí dịu bớt đi.

Marina cười ồ.

“Ồi, be bé cái miệng thôi!” Sinead gắt, búa với dùi cui cứ như đang thi nhau nện trong hộp sọ cô.

“Trời ạ! Trông bộ dạng chị kìa, khiếp quá đi mất!” Frankie nói. “Mà chị có nhớ chuyện gì hồi đêm qua không?”

Marina chột thấy nét bối rối thoáng trên gương mặt Sinead.

“Thế này nhé, mà đã không tán tỉnh bất kỳ ai,” Marina nhắc cho Sinead nhớ. “Nhưng rốt cuộc mà lại bập đúng vào Rob của tao, còn tao với... ờm... với thằng Travis của... mà, tao xin lỗi, thật tình xin lỗi, xin lỗi!”

Sinead xuội xuống sàn và ngồi bắt chéo giò. “Làm ơn nói đó chỉ là chuyện đùa thôi đi,” cô năn nỉ.

“Không, nhưng mà nghe đây, lúc đó bọn mình đều đã say mèm!” Marina khẳng khái. “Cho nên chuyện đó chẳng có nghĩa lý gì cả. Chỉ là một thoáng chóa mắt trên đường tìm hạnh phúc thật sự mà thôi!”

“Hạnh phúc cho ai?” Frankie vắn vẹo, giờ cô đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn vì những tiếng “xin lỗi” đang thi nhau dội ình ình vào tường.

“Cho Sinead và Travis chứ còn ai,” Marina phân bua. “Mày có biết chuyện khủng điên này xảy ra là tại ai không? Tại tên Rob điên kia đấy. Đáng lẽ... *Úiii!*” Cô rú lên khi Frankie thúc cùi trở vào bẹn sườn mình.

“Ssssụụyyt!” Frankie ra hiệu cho Marina ngậm miệng lại.

“Có phải tại tao đã nhảy với Rob không?” Sinead lăm bằm, lờ đờ suy nghĩ hầu vớ được một mẫu gì đó của biển cố này. “Có đúng thế không? Tao còn nhớ cái mùi áo jacket của Rob mà.”

“Đồ bò già,” Frankie làu bàu. “Á, em không nói chị, Sinead... Em nói cái áo jacket ấy!”

“Ôi Trời ơi!” Sinead rên rầm khi những mảnh trí nhớ bắt đầu mò mẫm trở về. Rồi lại thêm một tiếng “Ôi Trời ơi!” nữa khi chuông cửa trước réo vang và cô lờ phờ ngó ra khung cửa sổ. Cô quay lại nhìn Marina và Frankie, mặt trắng bệch, hai tay bịt lấy miệng, “Mẹ Daniella... tới... rồi!”

“Thôi chết, mẹ chị! Còn cái bãi bom này? Dọn dẹp mau lên!” Frankie cuống cuống, nhảy bấn khỏi cái gối mà cô đang ngồi.

Marina thong thả ngó ra. Ô kìa, một phụ nữ cao ráo, chín chu không chệ vào đâu được đang đứng ngoài cửa. Mái tóc đen ngắn quá vai xòe ra, bộ com-lê màu hồng phấn và màu be may khéo theo phong cách Chanel, với những diềm nhún màu kem trên áo vest, và đôi giày cao gót màu hồng nhạt. “Sinead, phải đồ Chanel chính hiệu không đó?” cô thờ dốc. “Lạy Chúa, trông bác ấy giống Audrey Hepburn quá đi mất!”

Reeeng! Chuông cửa lại vang lên.

Sinead nuốt đánh ực một cái và lập tức hành động. “Con ra ngay đây!” cô hét to trong khi những ngón tay tê dại lờ mờ mở khóa cửa.

“Đi dạo không?” Rob rủ Travis khi đã ráp xong chiếc mô tô.

Hai chàng trai đi dọc theo những con phố vắng tanh ngày Chủ nhật, tạt vào hai quán rượu, sau đó ngồi xuống một băng ghế bên bờ kênh. Chẳng ai đá động gì tới sự cố đêm qua, cho mãi đến xế chiều...

“Anh nói trúng phóc cái vụ nàng tóc vàng thích em, anh giai ạ,” Travis tự mãn nói, trong khi kiểm tra chiếc máy chụp hình. “Cảm ơn nhé.”

Rob tựa lưng vào một bức tường gạch còn hầm hập hơi nóng mặt trời. Anh cảm nhận được hơi nóng ấy đang lan qua làn áo jacket. “Có gì đâu. Mình cũng vớ được cô đầm xanh da trời mà,” anh đáp.

“Ờ, em thấy rồi,” Travis nói, khom người xuống để ngắm kỹ mảng rêu mọc trên những thanh gỗ nơi cửa cống. Cơ chế vận hành của cái cửa cống này hay thật, mặc dù kỹ thuật chắc phải xưa tới hai thế kỷ rồi. “Xem ra cô của anh đẹp hơn cô của em,” Travis thú nhận.

Anh chàng đã trần trọc suốt đêm qua, nhớ đau nhớ đau đôi vai thon thả đó, cánh tay đó, dáng điệu đó khi Sinead nhảy với Rob - trông cô như thể đang trôi lướt trong không gian. Kỳ lạ thật - chưa từng có người phụ nữ nào khiến Travis phải thao thức kiểu này. Nói trắng ra, họ *không bao giờ* có khả năng ấy!

“Cô nàng trông cũng được,” Rob thừa nhận, ngáp dài và nhìn đồng hồ đeo tay. “Nhưng mà mảnh mai quá.”

Travis thu vào ống kính mảng rêu, thanh gỗ, dòng nước len lỏi giữa hai tấm ván. “Sinead là một cái tên Ireland. Phải cô ấy là người Ireland không?”

“Ai biết, có hỏi đâu. Ờ mà mình cũng đoán vậy.”

“Anh có định gặp lại cô ấy không?”

“Không biết nữa. Mà đằng nào mình chả gặp lại cô nàng tại trường! Với lại bọn họ cũng sống ngay bên kia quảng trường mà.”

Ông mà chạm một ngón tay vào cô ấy lần nữa, tôi sẽ moi gan ông ra, Travis nghĩ. Rồi: Bình tĩnh, bình tĩnh nào! Nên nhớ là mày đang nói với ông bạn tốt nhất của mày đấy. Ông bạn da dày, nóc bia ừng ực, mê bóng đá đến điên cuồng!

©©©

Marina sững sờ. Cô chưa bao giờ trông thấy ai hoàn mỹ bằng xương bằng thịt như bà Daniella.

Ờ mà, không nhiều *thịt* cho lắm - chỉ là đôi gò má như tạc, những đường nét thanh tú, sống mũi cao và thẳng.

“Sao mẹ quay lại sớm vậy?” Sinead hỏi sau khi bà Daniella từ chối uống cà phê và ngồi vào tấm nệm futon ở phòng khách.

“Xin lỗi bác, nhà cửa bừa bộn quá,” Frankie lí nhí, quơ quào dọn dẹp chỗ sàn nhà xung quanh chân bà Daniella.

“Mẹ về gặp James, cái lão quản lý tài chính người Anh của mẹ ấy. Có việc phải dàn xếp. Chán ngắt,” nhồm lên khỏi đống hỗn độn, bà Daniella dang rộng cánh tay chờ ôm con gái. “Sinead, con yêu, con có quầng thâm dưới mắt đây này. Con ngủ không đủ giấc à?”

“Dạ,” Sinead cảnh giác thừa nhận. Đây là lần đầu tiên cô thấy mẹ nhắc tới chuyện tiền bạc. “Mọi thứ ổn chứ mẹ?” cô hỏi.

“Tuyệt. Dượng Patrick đi New York vài ngày nữa mới về, mẹ sẽ tự do như chim!”

Chim... đúng rồi! Marina nghĩ - bỗng nhiên cô cảm thấy tôn sùng thần tượng này quá đi mất. *Bé xiu, nhẹ nhàng, có thể dang rộng cánh và bay lên...*

“Tại đêm qua bọn cháu tổ chức tiệc bác ạ,” Frankie chen vào. “Chứ bình thường bọn cháu không ăn ở bữa bãi thế này đâu.”

Bà Daniella nở một nụ cười hiền hậu. “Ôi, sinh viên!” bà cười xòa. “Cái thời đáng nhớ!” đoạn quay lại nói với con gái, “Sinead, mẹ muốn đưa con tới nhà hàng xinh xắn yên tĩnh mà mẹ với dượng Patrick đã phát hiện ra hồi tháng trước. Đi thay đồ đi, mẹ sẽ gọi điện thoại. Năm phút nữa nhé, con yêu quý.”

Có cái gì đó không ổn. Sinead có linh cảm rằng bà Daniella không bay từ Dublin về đây sớm thế sau khi đã mua cho cô ngôi nhà ở quảng trường Walgrave này, trừ phi có rắc rối nào đấy.

“Sao mẹ không đi New York với dượng Patrick?” cô hỏi khi hai mẹ con đã yên vị trong một góc riêng tư nhất tại quán sân vườn của dân thượng lưu.

“Cho cà phê thôi,” bà Daniella bảo anh bồi. “Con yêu, mẹ đâu cần phải lẻo đẻo bám theo gót dượng Patrick, con biết đấy.”

“Nhưng mẹ yêu New York lắm cơ mà.”

Bà Daniella nghiêng đầu qua một bên. Chấm dứt câu chuyện. “Thế... trường Thời trang thế nào?”

“Tuyệt. Bọn con chưa thực hành nhiều. Phần lớn chỉ gặp giáo viên hướng dẫn và học lý thuyết thôi.”

“Con thấy thầy Tristan Fox thế nào?”

“Tuyệt.”

“Thầy ấy chính là lý do khiến mẹ muốn con vào trường Thời trang Trung tâm đấy. Dĩ nhiên, mẹ biết Tristan nhiều năm rồi. Thầy ấy thiết kế giày cưới cho mẹ hồi mẹ lấy bố con đấy.”

“Con biết rồi,” Sinead thở dài. Cô quyết định phải liều một phen để cắt đứt mấy chuyện tào lao kiểu này. “Mẹ, có chuyện gì không vậy?”

Lần này cú nghiêng đầu không có tác dụng gì và bà Daniella nhíu mày nhìn chăm chăm vào thìa cà phê. “Nếu con muốn biết, thì... đừng Patrick và mẹ quyết định xa nhau một thời gian. Ly thân, con biết đấy...”

“Ôi mẹ, con rất tiếc!” Gương mặt răn ròi của mẹ cô chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài mà thôi. Sinead biết. Lại một mối tình nữa tan vỡ. Thăm sâu tận đáy lòng, chắc hẳn mẹ cô cũng đang đau đớn như vừa rơi xuống chín tầng địa ngục.

“Nếu lũ luật sư người Mỹ của hãn đòi lấy một nửa ngôi nhà ở Dublin thì mẹ còn tiếc gấp đôi con ấy chứ!” bà Daniella phá lên cười giả lả.

“Ông ấy không làm thế được!”

“Thế mà làm đấy,” bà Daniella nói. Chấm dứt câu chuyện. “Mà này, con yêu, kể thêm về Tristan đi. Trán ông ấy vẫn còn căng bóng hay đã bắt đầu đầy nếp nhăn rồi?”

“Mỗi ly rượu vang đỏ chứa một trăm năm mươi calorie,” Marina tự nhắc nhở mình vào cái ngày ngay sau chuyến viếng thăm bất ngờ của bà Daniella. Cô dứt cuộn phim *Bữa sáng ở Tiffany* vào cái đầu máy ở trường, với tập vở nháp trên tay, sẵn sàng phác thảo những mẫu thiết kế lấy ý tưởng từ trang phục của Audrey Hepburn.

Làm sao mà cái cô Audrey gầy còm kia lại dám liều mạng ăn sáng nhỉ? Cô tự hỏi. Có bao nhiêu là calorie trong cái bánh sừng bò ấy!

“Chị đang làm nhảm cái gì đấy?” Frankie hỏi Marina khi đang băng qua thư viện video để đến xưởng kim hoàn.

“Xem cái này đi!” Marina ra lệnh. “Mẹ Sinead đích thị là bản sao thứ thiệt của Audrey Hepburn!”

“Đôi mắt huyền bí,” Frankie nhận xét, nhìn kỹ vào cái màn hình đen trắng. “Chị có biết cô ấy bị rối loạn ăn uống không?”

“Ai... bác Daniella á?”

“Không phải, gốc ạ... Audrey Hepburn. Cô ấy đã phải nhịn đói gần chết mới gầy được như thế đấy.”

“Ừm, tao cũng đang ăn kiêng đấy,” Marina khẳng khẳng.

“Từ bao giờ?”

“Sáng nay. Phải tống khứ mấy cục mỡ thừa này đi mới được.”

“Chi vậy?” Frankie nhún vai. Marina mà không có đường cong thì khác nào... ừm... khác nào Rob không áo jacket da.

“Tao muốn khi bốn mươi tuổi sẽ được như bác Daniella Harcourt!” Marina thề thốt. “Mày không thấy bác ấy tuyệt sao? Có để ý đường cắt của bộ vest đó không? Còn cái nhẫn thì... đó là viên kim cương lớn nhất mà tao từng thấy đấy!”

Frankie ra khỏi thư viện, dừng lại ở cửa phân xưởng thực hành, nhưng vừa thấy có ba người đang làm việc trong đó, cô bỗng lên cơn hốt hoảng và bước thẳng đi.

Quảng ngay cái thói chết tiệt này đi ! Frankie tự xỉ vả bản thân. Họ có cần mày đâu mà sợ.

“Bữa tiệc hôm thứ Bảy tuyệt đấy,” Suzy Atkins nói khi đi ngang qua Frankie trong hành lang. “Nếu bà tìm Travis thì tôi vừa thấy hắn trong phòng tối đấy.”

“Sao tôi lại phải tìm Travis?” Frankie đập lại.

Suzy mỉm cười nhưng con mắt ráo hoảnh, “Ồ, thôi đi, thiên hạ ai mà chả biết hai đứa bà là một. Hai anh chị chắc đang sống trong túi nhau còn gì.”

“Không... không phải. Chứ bà không dự buổi tiệc hôm thứ Bảy sao mà còn hỏi?”

“Tối đó tôi phải về trước. Có gì không?”

“Bởi vì không phải *tôi* hôn hít Travis trong vườn lúc đêm khuya,” Frankie chỉ nói có thế, cố ý bỏ lửng câu chuyện ở đó.

“Thế thì là ai?” Suzy gọi với theo, giọng the thé đến chói cả tai.

Chỉ có tiếng im lặng vọng lại phía sau Frankie, cô lấy làm khoái chí với cái trò lấp lửng này và đi thẳng tới khoa Nhiếp ảnh.

Có một bóng đèn đỏ ngay trên cửa phòng tối, vì vậy Frankie gõ cửa.

“Chờ một phút!” Travis nói vọng ra. Khi mở hé cánh cửa và thấy Frankie, anh chàng mời cô vào.

“Vào xem tấm hình anh vừa chụp bên bờ kênh chiều qua này. Xem anh phóng tấm này nhé? Anh chưa chỉnh độ tương phản, nhưng em thấy bố cục thế nào?”

“Đẹp quá!” Frankie trầm trồ. “Trông như tranh trừu tượng ấy, giống tranh của Rothko quá.”

“Chính thế anh mới mê quy trình này,” Travis sốt sắng nói, điều chỉnh độ tương phản, rồi bắt tay vào phóng hình lên một tấm giấy ảnh trắng. “Ban đầu ta chẳng thấy gì cả, rồi từ từ hình ảnh sẽ hiện lên - thoát trông cứ tưởng là ma, với những cái bóng mờ trên nền trắng, sau đó tạo thành những đường nét một cách nhiệm màu.”

Frankie gật đầu. Cô hít hà cái mùi hóa chất găng gắt và xem Travis dùng cái kẹp để gắp tấm hình mới hoàn thành ra khỏi hộp tráng.

“Hay quá,” cô công nhận.

“Năm tới em nên học thêm môn nhiếp ảnh đi,” Travis bảo cô, dìm tấm hình vào thau nước sạch.

“Nghe này Travis, em chỉ có thể làm được mỗi một việc là cố lết cho qua cái khóa nữ trang này thôi,” Frankie thú thật. Rồi chẳng hiểu có phải vì không gian chật hẹp của phòng tối, lại thêm ánh đèn xanh lá cây tù mù, cộng với việc tin tưởng Travis không, hay cái gì đã xui khiến Frankie thổ lộ với anh về chứng hoang sợ và những ý nghĩ thầm kín của mình, cho rằng những sinh viên khác thật tài năng, thật thông minh... và đều hơn hẳn cô về *tất cả các mặt* .

“Không phải thế đâu!” Travis ấn Frankie ngồi xuống một cái ghế đầu và bắt cô phải lắng nghe. “Tất cả mọi người đều cảm thấy như thế trong một, hai tuần đầu tiên khi mới vào trường, nhưng rồi em sẽ vượt qua thôi.”

“Vâng, nhưng mà em thấy tình cảnh của mình bi đát quá.”

“Không phải đâu. Em cần tự tin vào em chứ. À, không hẳn thế... Em phải tin vào *những gì em làm ấy.*”

“Như anh với cái ngành nhiếp ảnh của anh ấy hả?” thêm một lần nữa, Frankie không thể tin nổi một anh chàng đào hoa như Travis lại sâu sắc đến thế.

Travis gật đầu, “Chứ em cảm thấy thế nào mỗi khi nghĩ đến việc làm một món nữ trang nào đấy? Nào, nói anh nghe xem nào.”

“Ừm... em thường quan sát mọi thứ xung quanh, rồi cầm các vật lên - chỉ là những thứ rất bình thường như một hòn sỏi hay một chiếc lá - và nghĩ... A, cái này có hình dáng tuyệt quá, thế là em phác thảo nó ra. Em thích màu sắc và chất liệu của mọi vật, em cũng thích cảm giác mát lạnh và êm láng khi chạm vào bạc và vàng.”

“Nghe hay đấy,” Travis xích ghế của mình lại gần hơn. “Em nói tiếp đi!”

“Em yêu đá quý - mê ánh sáng lấp lánh của chúng kinh khủng. Anh có bao giờ ngắm đá mặt trăng chưa, Travis? Trong điều kiện ánh sáng này thì nó trong suốt, nhưng chỉ cần nghiêng nó đi một chút thôi, ngay lập tức nó sẽ ánh lên màu xanh nhạt, hơi ngả về trắng, đôi khi ở một góc độ nhất định nào đó nó lại hóa ra màu đỏ hồng nữa.”

“Chà!”

“Thật đấy. Năm ngoái em đã làm một sợi dây chuyền với một viên đá mặt trăng to bự hình ô-van, bọc trong khung bạc, mà khung bạc được thiết kế theo phong cách Art Deco ^[1] hẳn hoi nhé. Em đã tặng nó cho mẹ em nhân dịp Giáng sinh đấy.”

“Wow!”

“Thực ra thì cũng không hoàn hảo lắm đâu. Một đôi chỗ đáng lý ra em nên chau chuốt hơn,” Frankie biết lẽ ra mình nên đánh cho viên đá bóng hơn nữa và dùng sợi dây chuyền mảnh hơn.

“Vậy thì cứ việc hoàn chỉnh nó đi!” Travis khuyến khích Frankie. “Cứ vào xưởng và bắt tay thực hiện bản thiết kế hoàn hảo đó đi.”

Frankie mím môi, nhất trí, “Anh nói đúng.”

“Đi! Đi ngay đi, Frankie!” Travis kéo cô ra khỏi ghế và đẩy về phía cửa.

“Ờ, được rồi, nhưng nghe này, em muốn nói lời cảm ơn anh.”

“Thì em vừa nói rồi còn gì. Đi đi nào.”

“Em muốn nói với anh chuyện này nữa,” lại một lần nữa, không gian chật chội tối om, ánh sáng xanh lá cây thôi thúc người ta muốn được giải bày. *Em đang làm giúp chị một việc vô cùng hệ trọng đây, Sinead, chị có biết không!* Frankie nghĩ. “Đó là về Sinead.”

Travis nhú cặp lông mày và bước lùi lại.

“Sao anh nhìn ghê vậy? Không phải thảm họa đâu mà lo.”

“Chứ cái gì?” *Sinead dầm xanh da trời, cánh tay vòng quanh cổ Rob. Tra tấn quá sức!*

“Em không biết Rob đã nói gì với anh, nhưng thực ra Rob muốn nói là anh với Sinead... ừm... Sinead... chị ấy thích *anh!*”

Travis thở ra một cái “hộc”, như thể vừa bị thoi một cú vào bụng. “Sinead?” anh chàng hỏi lại.

“Phải. Marina đã bảo Rob nói như vậy với anh. Chứ Rob đã nói gì?”

“Nói *Marina* thích anh,” Travis nói như sắp hết hơi đến nơi. “Mà chính cô ấy cũng thể hiện như thế với anh vào thứ Bảy mà.”

“Nói láo, đồ hai mang!” Frankie hét lên, xô cửa phòng tối ra. “Cứ chờ đấy, em sẽ cho bà ấy biết tay!”

Trong thời trang, người ta phải đi trước vài mùa. Sinead đang nghĩ đến mùa xuân - những thiếu nữ tươi trẻ, những tông màu trắng hoài niệm, những tầng lớp màu hồng cổ điển với những chất liệu tổng hợp, tất cả đều tạo ra một hình ảnh thật lãng mạn.

Sinead vuốt thẳng mảnh vải phin trắng trên bàn, canh nét vẽ một chiếc áo sát nách cổ lọ, rồi bắt đầu cắt. Tiếng lưỡi kéo *roẹt roẹt* khiến lòng cô rộn ràng. Cái áo này sẽ mặc kèm váy vạt xéo, không cân xứng, lưng diềm nhún. Cả bộ sẽ nổi ở giữa băng chiếc thắt lưng xa-tanh màu hồng phớt, điểm thêm một dải mũ ren cách điệu.

Giày gì được nhỉ? Sinead tự hỏi khi gạt miếng vải phin vừa cắt qua một bên. Cô đã thấy một đôi xăng-đan bằng da lộn của Martine Sitbon mà cô rất thích - đế cao gót, kiểu dáng xưa.

Sinead dừng lại một thoáng để liếc ra ngoài khung cửa sổ cao, rộng. Phòng cắt may nằm ở lầu trên cùng của trường, vì vậy cô có thể nhìn ra những khối nhà cao tầng, với những khung thép-và-kính nhấp nhóa trong ánh mặt trời dịu dịu. Chếch về phía tây là không gian xanh ngát của công viên, phía đông là dòng sông uốn lượn quanh thành phố.

“Âm nhạc!” Sinead lầm bầm, cho đĩa CD ưa thích nhất vào đầu máy và chọn bài tử của mình. Một điệu blue dịu dặt vang lên, cảnh báo tất cả những mối hiểm nguy đang rình rập quanh con tim mở toang.

Quay trở lại bàn, cây kéo sắc lướt nhẹ qua từng đoạn vải mềm, những mường tượng đang dần hiện hình, duyên dáng, thoảng nét thơ ngây trong sáng tạo của cô.

^[1]- Art Deco: phong cách trang trí và kiến trúc thuộc giai đoạn 1925 - 1940, nhấn mạnh đến những khối hình học, màu sắc táo bạo - ND.

TÁM

“Đó là ziricon,” Rob bảo Marina. “Nhìn thì như kim cương nhưng không đắt cỡ đấy đâu.”

“VẬY là em có thể thiết kế một cái trâm cài áo giống hệt như cái trong phim của Audrey Hepburn, chỉ cần dùng ziricon làm giả thôi đúng không?” Marina hỏi lại cho chắc.

“Đúng.”

“CẢM ơn anh nhé!” Marina làm Rob choáng váng bằng nụ cười hai mươi bốn cara của mình. Sau màn “tréo ngoe” nhớ đời đêm thứ Bảy vừa rồi, cô buộc phải lên một kế hoạch mới, và tính cho đến giờ, xem ra kế hoạch này đang dần phát huy công hiệu.

Cô đã tìm thấy Rob trong xưởng kim hoàn bé tẹo, chõng chất những dụng cụ làm đồ trang sức, máy tiện, máy đánh bóng, và rập tâm gây choáng anh chàng dưới chiêu bài kích thích não bộ anh.

“Nhưng tôi có biết gì đâu?” Rob lúng búng, tỏ vẻ rút lui. “Tôi chỉ là kỹ thuật viên thôi mà.”

“VẬY thì em nên hỏi cô Claudia, anh nhỉ?” Marina tiếp lời. Trường hợp này cần thiết phải có động tác vờn đúng điệu mới mong giữ cho Rob nói tiếp được - ấy là nếu ta coi cái kiểu gừ gừ nhả ra từng âm tiết của anh là *nói*. Những âm tiết vọt ra từ sâu trong cổ họng, nghe hệt như lúc nhân vật Brando đang tính phương kế hành động. “Vậy ra anh làm DJ vào giờ rảnh à?”

Rob gật đầu và cố nhoài qua chỗ Marina để lấy hộp ziricon. Cái xưởng này nhỏ đến độ người ta khó lòng mà tránh cho khỏi đụng vào nhau được. “Xin lỗi!” anh lúng búng.

Marina chẳng phiền gì cả. “Em không ham nốt mình trong gara và trống phách ồn ã,” cô tán tiếp. “Em thích Glam Rock ^[1] quyến rũ và những nghệ sĩ đương đại của thập niên năm mươi - Sinatra, Sammy Davis con, đại loại thế... Ồ, còn Jamie Cullum thì khỏi chê.”

Glam Rock... Hay, cũng biết tính toán đấy. Đây là cô gái chẳng bao giờ đi Seven-Eleven mua một bình sữa mà lại không tô son bóng cẩn thận. Vậy có gì cô lại từ bỏ thói quen đó vì *anh chàng* ? Phải chăng chàng ta không thuộc mẫu của cô?

“Anh có biết Sammy Davis không?” Marina lấy một viên đá bóng loáng, trong suốt từ cái hộp mà Rob vừa đưa cho mình.

“Anh ta là thành viên của Rat Pack,” Rob nói. “Cùng tầm với Dean Martin, Sinatra.”

“Em mê thập niên năm mươi không chịu được - váy xòe rộng này, giày cao gót này; lại còn quần lửng và giày thể thao trắng nữa. Grace Kelly tinh khôi. Quyến rũ *làm sao* !” Marina kể với Rob rằng cô và Sinead tiêu từng phút rảnh rỗi vào những shop đồ cổ điển, và thề là mình bị sinh ra nhầm thời.

“Sinatra có dính líu tới Mafia đấy,” Rob nói.

“Ừm, còn Marilyn thì lãng nhăng cả với tổng thống!” đối với Marina, không gì có thể làm lu mờ ánh hào quang của kỷ nguyên đó.

“Vậy mà cuối cùng cô ấy lại phải cô đơn một mình, chết vì uống thuốc quá liều, mà cũng có thể là do FBI nhúng tay vào.”

“Anh biết việc đó à?” Marina sung sướng ngạc nhiên. Cuộc tán gẫu diễn tiến suôn sẻ hơn cô dự tính. “Thế anh có nghĩ... gia đình Kennedy có đứng đằng sau cái chết của Marilyn không? Hay là Mafia?”

“Marina!” tiếng Frankie cắt ngang từ bên ngoài phân xưởng.

Rob vớ được một lối thoát thân. “Ở đây này!” anh gọi với ra và mở cửa.

“Marina, đồ quý, chị biết chuyện gì không?” Frankie đã lao thẳng từ phòng tối của Travis tới đây tìm kẻ hai mặt. “Chị đã nói dối em. Tại sao chị không nói với Rob rằng Sinead thích Travis mà lại đi nói là *chị* thích?”

Marina quay phắt lại đối mặt với Frankie. “Làm ơn thôi giùm đi!” cô nhạo báng. “Mày trông tao giống cái con đang chạy theo Travis lắm hả?”

“Thì hôm thứ Bảy chứ đâu,” Frankie nhú mày, bất thành linh ngớ người ra. Nhưng Marina đừng hòng lẫn tránh vụ này.

“Nói cho nó nghe đi!” Marina hét lên với Rob. Trận lôi đình của cô, vẫn thường bột phát trong một thời gian cực ngắn, được dịp nổ tung.

“Ồi!” Rob không thích gì cái cảnh bị rơi vào giữa làn đạn thế này. Anh thóp người và lách qua Marina, mong tẩu thoát cho thật nhanh. “Làm ơn đừng có lôi tôi vào vụ này!”

“*Nói cho nó nghe mau !*” Marina cương quyết. “Em đã nói gì với anh trước bữa tiệc?”

“Ờ... ờ... cô thích Travis,” Rob nói không ra hơi. “Giờ, cho tôi ra khỏi đây!” đoạn anh chuồn gấp, quên cả khóa cửa xưởng, nghĩ bụng rằng cưỡi chiếc Kawasaki tốc độ một trăm mười dặm một giờ trên đường cao tốc còn an toàn hơn nhiều so với việc dính dáng đến một cô gái như Marina.

“Ồi, lạy Chúa, *đúng là cái đồ... !*” Marina rên rỉ, xuội xuống như quả khinh khí cầu xì hơi. “Thằng cha đó có bộ óc bằng hột đậu phộng!”

Nhưng Frankie đã có tất cả những chứng cứ cần thiết. Cô đang trên đà tăng tốc, “Sao chị ích kỷ vậy? Sinead đã cho chị ở chung nhà, thế mà chị lại chỉ chăm chăm nghĩ cho mình mình thôi!”

“Vâng, thưa cô em Hoàn Hảo!” Marina trả đũa. “Đừng có nói với tôi là mối quan tâm của cô đối với Travis là hoàn toàn trong sáng... phải nói thế nào nhỉ?... Chỉ được cái miệng suông!”

“Cái gì?” Frankie gầm lên.

“Đấy, cứ việc chối đi... mày thừa biết là mày muốn thằng đó mà!”

“Không đúng... tôi sẽ chẳng bao giờ làm thế với Sinead. Không như chị đâu. Đồ ích kỷ!”

“Trận chiến giữa các miêu nữ!” Rob báo cáo lại với Travis khi vừa tìm thấy cậu bạn trong quán cà phê.

“Ở đâu?”

“Xưởng kim hoàn. Giữa cô bé Frankie bạn cậu và Marina sát-thủ-cá-mập.”

“Nhưng mà về chuyện gì?” Travis hỏi.

“Về cậu chứ còn về cái gì,” Rob cười nhả nhổ, cắn bập vào cái bánh ngọt và suýt nữa thì chết nghẹn vì một hột nhân hồ đào.

Marina vẫn đang điên tiết với Frankie, “Đừng có bày đặt nai tơ trước mặt đàn ông! Ra cái điều bạn bè này nọ trong khi tâm địa lại muốn ve vãn cả lũ chúng nó. Vậy là công bằng chắc?... Có mà mỗi chài thì có!”

“Im đi!” Frankie hét lại. “Chị đúng là bị mấy cái chuyện vợ vẫn nó ám vào đầu rồi. Tôi chả có ý định mỗi chài ai cả, đừng có mà chuyện bé xé ra to.”

“Mày lãnh cảm đến mức hể có thằng nào chạm ngón tay vào người thì lập tức lu loa âm ỉ cả lên!” Marina móc máy. “Trinh nữ tội nghiệp! Nít ranh như mày thì biết cái cóc khô gì!”

“Câm cái máy nhặt rác của chị lại đi!” Frankie cũng điên tiết không kém. “Không khiến chị phải lên lớp cho tôi, Marina. Tôi về đây!”

“Ừ, về mà gặp Sinead và kể với nó là mày chạy theo Travis đi!” Marina tru tréo theo. “Mà có khi mày nên đem chuyện này làm âm lên giữa bàn dân thiên hạ thì hơn, sẽ đẹp mặt lắm đấy...”

Sinead đang bận phác thảo nốt bộ trang phục cho mình. OK, nếu chiếc mũ kết bằng ren này mà phủ xuống trán một chút nữa thì trông sẽ giống cái

mũ quả chuông những năm 1920 hơn... Cô vẽ lại chiếc mũ ren, đội hờ lên mái tóc dài rối tung của cô gái gypsy. Bộ này có sự pha trộn phong cách giữa những món cô tha ở chợ về, tạo nên cảm giác hài hòa cho thị giác.

Cách đây năm phút, giáo viên hướng dẫn của cô đã ghé qua và có một vài gợi ý cho cái mũ. “Ý tưởng hay đấy,” thầy Tristan đã nói vậy. Thầy đánh giá kỹ thuật cắt của cô xong rồi rời đi, chẳng nói lời nào.

“*E m mở toang tim mình, thế mà anh xé toạc nó ra...*” lời bài hát từ album “Yêu anh khó làm sao” đang vang lên. Sinead cũng cất cái giọng trầm trầm của mình ngân nga theo trong khi vẽ.

“*Hi,*” Travis bước vào không gian thoáng đãng, sáng trưng của phòng cắt may. Anh chàng từ quán cà phê với Rob về, đi thang máy thẳng lên lầu trên cùng, hy vọng sẽ gặp riêng được Sinead. Hừm, dùng dằng đến giờ là đủ lắm rồi - anh phải tìm Sinead để xin lỗi về vụ Marina hôm thứ Bảy, và rất có thể cả hai sẽ xóa được cái đoạn lộn xộn đó đi, rồi sẽ cùng uống nước với nhau cũng không biết chừng - còn bây giờ, anh đã ở đây, sẵn sàng mạo hiểm để làm việc ấy.

Vì đang đứng quay lưng lại nên Sinead không nghe tiếng Travis gọi.

Travis dừng sững. Đây là khoảnh khắc trọng đại - Sinead ngồi vô tư, đầu cúi xuống mài miết làm việc, những mảnh vải trắng vương vãi khắp nơi, ánh nắng chiều rọi thẳng vào chỗ cô. Travis bắt gọn nét nghiêng nghiêng của cô - những đường nét thanh thoát lồng trong mái tóc ngắn màu vàng nhạt trông tựa một vầng hào quang.

Cuối cùng, như có linh tính mách bảo, Sinead ngáp ngừng cây bút chì trên giấy, rồi quay lại phía sau.

Travis thấy miệng Sinead cong lên thành một nụ cười ngạc nhiên.

Cô để cho mắt mình rơi vào mắt anh. Một luồng điện chớp qua, một nhịp tim bị hụt, ánh nhìn dường như kéo dài bất tận.

Nhưng Marina bỗng xông bật qua cửa, hét toáng lên, “Trời ơi là trời, Sinead! Tao vừa cãi nhau với con Frankie một trận kịch liệt. Nó phát rồ mất rồi. Mà phải nghe nó nói gì tao mới được!”

^[1] Glam Rock là trường phái âm nhạc xuất hiện vào thập niên 70, thế kỷ XX, từng có một thời hoàng kim tuy ngắn ngủi nhưng để lại dấu ấn sâu đậm về trang phục biểu diễn: hào nhoáng, lấp lánh, điệu dàng, ảnh hưởng từ các phim khoa học viễn tưởng - ND.

CHÍN

“Travis, cậu phải biết là cậu đang hỏi ai chứ?” Rob phải nhấn mạnh rằng mình không phải là một chuyên gia về phụ nữ. “Mình thì biết quái gì đâu mà khuyên với bảo!”

“Nhưng em phải xử sự với Sinead thế nào bây giờ?” Travis rối trí. Anh chàng đang ngồi trong quán cùng người bạn thân nhất của mình, với hai ly bia trước mặt.

“Thế cậu đã nói gì với Sinead chưa?” Rob hỏi.

“Chưa.”

“Thế cô ấy đã nói gì với cậu rồi?”

Travis lắc đầu, sau rớt mới tiếp, “Anh có phiền không? Ý em là, sau khi anh và cô ấy... hôm thứ Bảy... vì nếu anh muốn thì em sẽ rút lui.”

“Không, không, chú em, cứ tiến tới đi. Sinead hợp với cậu hơn mình.”

“Em đã gặp cô ấy rồi. Cô ấy nhìn em lạ lẫm. Em nghĩ, hình như có ánh lửa lóe lên hay sao ấy, nhưng em cũng không chắc lắm,” Travis đang quay quắt trong một thứ cảm xúc mới mẻ mà chẳng thể lý giải được. Nó thôi thúc anh phải thận trọng dò dẫm từng bước trong hành động của mình.

“Gì mà nghe như bộ phận môi lửa trong động cơ vậy Trời!” Rob cười tít. Điều Travis vừa nói khiến Rob liên tưởng tới cái bu-ji - là thứ mà anh có thể đàm luận được.

“Ờ, đúng, đúng. Vặn chìa khóa, kích hoạt động cơ!” Travis khoái chí với cách so sánh này. “Chỉ có điều, em không chắc là mình có cái chìa khóa đúng hay không?”

“Wow !” Rob nói. “Nghe bí hiểm thế. Chứ cái kỹ thuật ôm eo xong lôi các em đi mất mà chú em vẫn hay áp dụng đem quảng đi đâu mất rồi?”

“Cái kiểu ‘Tôi là Tarzan, em là Jane’ chỉ phù hợp với anh thôi.”

“Nói gì vậy hả, thời nam châm hút gái?” Rob đã bao phen mục kích Travis ra tay hành động. Cậu bạn của anh trông chả khác nào một ngôi sao nhạc rock và thái độ phớt đời đã hút hồn biết bao em xinh đẹp.

“Hừm,” Travis nhìn trân trân ly bia trước mặt mình. “Em nghĩ lần này thì khác. Mà chắc cũng chẳng có gì khác đâu. Cũng chẳng biết thế nào nữa.”

“Ừm, mình cũng cóc biết luôn,” Rob kết luận, ực nốt ly bia của mình. “Làm một ly nữa nhé?”

Người ta có thể đọc được gì qua ánh mắt nhau? Sinead tự nhủ rằng cái ánh mắt mà cô bắt gặp trong phòng cắt may chẳng có ý nghĩa gì cả, nhưng Marina chẳng để cho cô tập trung suy nghĩ.

“*Một tối mê say nào đó...*” Marina vừa nghêu ngao hát vừa nháy van quanh phòng. “*Có lẽ anh sẽ gặp một người lạ... có lẽ anh sẽ gặp một người lạ, g-i-ữ-a căn phòng đ-ô-n-g người...!*”

“Im đi!” Sinead thở dài, gấp đồng vải vóc lại.

“Tao tưởng mày đang cắt... chứ! *Roẹt, roẹt*,” câu nói đùa nhạt nhẽo của Marina vừa vọt ra đã chìm ngấm, thế nên cô tiếp tục than van về Frankie. “Trời ạ, con Frankie nói cứ như đâm vào mặt tao ấy. Nó bảo tao bị ám ảnh vì mấy cái chuyện bậy bạ tặn trong não!”

“Vậy chứ *mày* đấu lại nó thế nào?” Sinead hỏi, chả mấy quan tâm.

Marina nhún vai, “Tao bảo nó là trinh nữ.”

“Trời đất!”

“Ừ. Thì nó là vậy chứ còn gì.”

“Rồi sao?”

“Thì... nó bảo tao là đồ lẳng lơ.”

Kiểu này thì đích thị là hai đứa này đã dồn nhau tới chỗ bối mớ những điều xấu xa của nhau ra rồi chứ chẳng chơi, Sinead nhận định tình hình. Cô quyết định sẽ không nghe nữa, mặc kệ cho Frankie và Marina tự đi mà dàn xếp lấy.

Đã trở về Dublin - mẹ Sinead nhắn tin tối hôm đó. P.S. Bay từ NY.

Rồi tới khuya lắc khuya lơ, khi đã tắt đèn tối om và ngôi nhà chìm trong yên lặng, Sinead ngồi bên cửa sổ, nhìn ra quảng trường. Ủm, người ta có thể *đọc được gì* qua ánh mắt người khác? Mình vừa ngược lên khỏi bản vẽ thì bắt gặp Travis đã đứng ở ngưỡng cửa tự hồi nào, đang nhìn mình đắm đắm. Vậy nghĩa là sao?

Anh ấy tới để gặp mày đấy.

Có lẽ.

Chứ còn gì. Chắc chắn anh ấy đã nói cái gì đấy hay ho nếu như Marina không nhảy bổ vào.

Anh ấy có đôi mắt đẹp mê hồn. Cái miệng thật dễ thương.

Anh ấy hôn cực giỏi - theo lời Marina nói.

Thôi, đừng có nghĩ lung tung nữa.

Từ cửa sổ nhà mình, Sinead thấy căn nhà số 45 thấp thoáng sau hàng sồi non. Có ánh đèn hắt ra từ một ô cửa sổ trên lầu. Ngộ nhờ cái khoảnh khắc ở phòng cắt may đó chỉ xảy-ra-có-một-lần thôi thì sao?

Cuộc đời là do ta tạo nên - một giọng nói văng vẳng trong đầu Sinead.

Không, mình lại nghĩ cuộc đời là thứ mà ta bị quăng vào - Sinead lập luận. Với những người đàn ông như Travis, ta chỉ có thể bắn một phát đạn duy nhất mà thôi. Nếu không tóm được anh chàng ngay từ lần đầu tiên, ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ có thêm cơ hội nào nữa.

Cứ tùy cơ mà ứng biến vậy.

Tình bạn chắc sẽ an toàn hơn, Sinead quyết định. Mình sẽ làm như thế.

Chẳng còn nghe giọng nói kia lên tiếng.

Sinead đá đôi dép lê ra khỏi chân và chui tọt vào giường.

Cô Claudia Brown du di cho một tuần rưỡi của học kỳ trôi qua rồi mới triệu tập Frankie lên văn phòng mình.

“Tôi không tài nào hiểu nổi,” cô Claudia mở đầu. “Em được giới thiệu vào trường này bằng những lá thư nặng ký nhất, với một trong những hồ sơ xét tuyển đầu vào tốt nhất mà tôi từng thấy ở một học sinh mới rời khỏi trường phổ thông.”

Frankie cắn cắn môi dưới, cảm thấy vai mình căng lên.

“Tôi còn nhớ lần phỏng vấn em vào mùa xuân rồi. Lúc ấy em tự tin lắm cơ mà, trả lời gãy gọn tất cả các câu hỏi, lúc nào cũng tươi cười rạng rỡ. Vậy mà khi em đến đây nhập học thì sao nào? Một con chuột nhắt không nói được lấy một từ cho ra hồn.”

“Em xin lỗi,” Frankie lẩm bẩm.

“Tôi không muốn nghe câu trả lời ấy,” từ sau cái bàn viết, cô Claudia đứng dậy - một thách thức hãi hùng cao vừa xoắn có năm bộ hai ^[1]. “Em nói đi xem nào, tại sao tôi chưa thấy bộ mẫu thiết kế hoàn chỉnh cho dự án đồ trang sức đầu tiên của em, trong khi tất cả các sinh viên khác đều đã xoay xở nộp đúng thời hạn rồi? Và tại sao tôi không bao giờ thấy em có mặt trong xưởng thực hành?”

Frankie lắc đầu.

“Hãy nói chuyện đàng hoàng với tôi. Tôi có cần đâu mà sợ.”

“Em đã bắt đầu thiết kế rồi đấy chứ ạ,” Frankie lí nhí. “Nhưng tự nhiên em không thích nó nữa, thế nên em lại chuyển sang làm cái khác.”

“Em có mang nó theo không?”

Frankie gật đầu và vội lôi cuốn vở nháp ra khỏi giỏ xách. Cô lật hết trang này tới trang khác những bản vẽ bị gạch bỏ lung tung, cho tới khi cô

Claudia phải giằng lấy quyển vở và chỉ vào một tờ giấy vẽ rồi beng một cái nhãn.

“Nói tôi nghe về cái này xem nào,” cô Claudia yêu cầu.

“Mẫu này được thiết kế gồm năm chiếc nhãn tách rời đeo trên cùng một ngón tay và tạo thành một mảng những tông màu vàng khác nhau. Chiếc nhãn chính giữa khảm một viên đá ngọc lam hình vuông.”

“Ý tưởng ẩn sau nó là gì?”

“Biển ạ,” Frankie nói. “Những con sóng, màu sắc của biển khi ánh mặt trời chiếu xuống. Em đã định làm một sợi dây chuyền và đôi bông tai nữa cho đủ bộ luôn. Nhưng không phải những mô-típ xưa như sao biển hay cá ngựa đâu.”

Cô Claudia gật đầu, “Tốt. Ý tưởng hay đấy.”

Frankie hít thở sâu, “Vậy thì em sẽ phát triển nó thêm nữa, cô nhé?”

“Được, và nhớ nộp vào thứ Sáu đấy. Giờ đến việc tại sao em không bao giờ lộ mặt vào xưởng kim hoàn? Hãy nói thẳng cho tôi nghe xem nào.”

“Chẳng có lý do gì hết cô ạ. Em vẫn làm ở nhà mà,” Franki nói dối.

“Vậy không được. Em cần làm việc với các bạn khác để còn học hỏi lẫn nhau nữa chứ. Đừng có vòng vo, nói lý do thật đi xem nào.”

“Em đã cố,” Frankie thú thật, “cố lên tinh thần vào mỗi buổi sáng, nhưng chẳng hiểu sao hễ cứ đến cửa xưởng thực hành là tay em lại túa mồ hôi ướt nhẹp, khó thở kinh khủng và em không tài nào bước chân vào trong ấy được.”

Cô Claudia nhìn Frankie rồi chấn bệnh, “Chứng kinh hoảng đây mà. Đừng lo, tôi cũng đã từng bị vậy rồi. Tôi đã có thời chẳng dám gặp khách hàng của mình, và phải bịa ra đủ thứ lý do để bao biện. Tình trạng ấy kéo dài tới mấy năm mới hết.”

“Ô,” Frankie vượt miệng, chợt bắt gặp ánh nhìn của nhà thiết kế đồ trang sức nhỏ thó, cứng rắn như đá, nổi tiếng thế giới, mà không thể tưởng tượng nổi là cô ấy bị yếu thần kinh.

“Như thế chẳng tốt cho công việc tí nào,” cô Claudia nói. “Vì vậy tôi đã tìm đến một nhà thôi miên trị liệu xuất sắc, và em biết không, bà ấy đã chữa khỏi bệnh cho tôi ngay trong lần gặp đầu tiên!”

Lông mày Frankie nhướng lên, hầu như khuất hẳn vào mớ tóc mái.

Cô Claudia bỗng nở một nụ cười hiếm hoi khi trả lại cho Frankie quyển tập nháp, “Nhưng mà nó cũng ngón của tôi mất cả gia tài chứ chẳng chơi. Nếu là em, tôi sẽ tâm sự với một người bạn gái, rủ bạn ấy tới xưởng chung với mình vài lần... rồi xem có tác dụng không.”

Frankie gật đầu và thở lại, “Vâng, cảm ơn cô.”

“Đừng có cảm ơn tôi, hãy làm đi và đừng để tôi phải mất mặt. Nhớ những thiết kế về biển vào thứ Sáu đấy nhé?” cô Claudia nhắc.

Ra tới ngoài rồi, Frankie mới quay lại và gật đầu.

“Và đừng có làm một Cô Chuột Nhắt nữa đấy!”

Frankie mỉm cười với cô Claudia, lắc đầu thật nhanh rồi chuồn gáp.

“... cô Claudia rất hiền,” Frankie bảo với Travis lúc ăn trưa. “Không, em nói thật đấy. Cô ấy tuyệt lắm.”

©©©

Tin hay không thì tùy các bạn! - Marina đang viết blog cho cả thế giới đọc. Ông thầy hướng dẫn tài ba của tôi, thầy **Tristan Fox**, đã dám chỉ trích phong cách của tôi! Thầy bảo những mẫu thiết kế quyến rũ **Hollywood** của tôi là “xưa từ năm ngoái rồi”. Tôi đã tranh luận với thầy rằng đó là tìm về với quá khứ, là chống lại chủ nghĩa hiện đại, và châm biếm cái gọi là chạy theo thời thượng, kiểu kiểu vậy. Với lại, “tượng đài” **Marilyn** thì có lỗi một bao giờ?!

Lúc ấy tôi đang tham dự buổi hội thảo về tầm ảnh hưởng quan trọng của thời trang cuối thế kỷ XX, và tôi đã lên đọc tham luận của mình về bộ phim Grease - tìm hiểu việc bộ phim ấy đã làm hồi sinh phong cách thời trang của những năm năm mươi như thế nào. Tôi trưng ra một bức ảnh Olivia Newton-John trong vai Sandy ^[2], cùng với tấm hình chụp Marilyn váy tốc cao. Và đúng lúc ấy, thầy Tristan Fox bảo rằng tôi cứ quần quanh mãi với một giai đoạn nhất định, và điều đó thể hiện ở cách ăn mặc và cách hành xử của tôi! Chủ quan kinh người! Ý tôi là, tôi không dám nói với thầy rằng cái việc gấn dung mạo của Cliff Richard ^[3] thời trẻ lên một ông cỡ tuổi thầy thì thật lố bịch làm sao! Ồ, tôi đùa đấy mà...

Thật khó khăn khi bị người khác sấm soi giữa thanh thiên bạch nhật. Nhưng tôi lại muốn như thế, và có người cho rằng tôi sống sượng quá. Nhưng đó là phong cách của tôi. Tôi được nuôi dạy theo cách như thế đấy.

Ừ thì mọi người sẽ nói là không chịu nổi nhiệt thì hãy ra khỏi bếp. Nhưng nếu bếp là tất cả những gì tôi có thì sao?

May phước tôi là con gái - mẹ tôi chắc hẳn đã chẳng biết phải xoay xở thế nào nếu tôi là một đứa con trai. Bà thích chọn cho tôi những bộ váy yêu kiều, thắt nơ trên đầu tôi, ngay cả khi những bà mẹ khác chỉ chọn cho con mình loại quần bằng vải trúc bầu và áo thun sọc. Mẹ thường tự may đồ cho tôi. Chính vì thế mà tôi cũng biết may tí chút.

Dù sao thì nói thế cũng đủ rồi! Ngày mai tôi sẽ đến trường với áo yếm và váy suôn - phô bày phong cách những năm 50! Sinead sẽ cho tôi mượn giày. Frankie chẳng thèm đếm xỉa tới tôi. Sự vụ đã kéo dài ba ngày rồi. Ác mộng.

“Ít nhất thì lần này thầy ấy cũng tìm cho bọn mình một người mẫu tử tế!” Marina vừa thì thào với Sinead, vừa giơ bút chì ra đo.

Lại vẽ hình họa, khi thật! Frankie thở dài. Hôm nay là thứ Sáu - ngày mà cô phải nộp những mẫu thiết kế lấy đề tài về biển cho cô Claudia, và bây giờ thì chính cô cũng phải xuýt xoa là chúng quá đẹp. Quả thật, Frankie

cảm thấy vô cùng phấn khích với mẫu thiết kế đó, y như lúc cô nói với Travis về việc làm đồ trang sức vậy. Tuy nhiên, chắc chắn cô vẫn làm được điều đó mà chẳng cần đến điểm môn hình họa của thầy Jack Irvine như một môn học chính khóa!

Sinead nhanh chóng phác thảo hình dáng cô người mẫu trẻ da đen lên giấy. Thầy Jack chỉ cho mỗi người có năm phút để vẽ mỗi tư thế - thời gian vừa đủ để phác ra những nét chính của cô người mẫu. Chọn mỗi hình một viên phấn màu tông nhẹ khác nhau, Sinead đang mãi mê phác những hình vẽ trên mặt giấy.

“Cảm ơn, Natalie!” thầy Jack bảo cô người mẫu mặc áo choàng vào, rồi đi tới từng sinh viên một để nhận xét tác phẩm của họ.

“Rất mạnh mẽ, rất có lực,” thầy bảo Marina. “Những hình vẽ này có yếu tố gây ngạc nhiên và rất độc đáo.”

“Gây ngạc nhiên nghĩa là sao ạ?” cô chất vấn.

“Nó không thuộc về em nữa. Hay ít nhất, về hình ảnh mà em định vẽ. Tôi cứ tưởng tác phẩm của em xoàng hơn kia - chỉ rất áo khoác lông và không đồ lót, theo như cách mà bà ngoại vùng Yorkshire của tôi vẫn thường nói.”

“Vậy nghĩa là tốt hay xấu ạ?” Marina hỏi.

“Ồ, tốt, tốt,” thầy Jack bảo đảm với cô. “Hãy làm việc cần mẫn hai mươi năm nữa, thế nào em cũng sẽ phát huy được tính nghệ sĩ thực thụ của mình.”

“Chao!” Sinead ấn tượng hết sức. Thầy Jack Irvine cũng là một giáo viên nữa có danh tiếng trên quốc tế của trường đại học Thời trang Trung tâm. Thầy đã thọ giáo David Hockney ^[4] và mới đây đã có triển lãm tranh ở Barcelona và Prague.

Còn Marina thì lặng người đi. Những hình vẽ của cô là tác phẩm duy nhất thầy Jack chọn ra để bình luận trước khi thầy quay trở lại chỗ người mẫu và chỉ cho cô ấy một tư thế mới.

“Bây giờ một sinh viên nhiếp ảnh sẽ vào và chụp những bức hình chi tiết của tư thế này,” thầy giải thích. “Cậu ấy sẽ in ra thành nhiều bản cho mỗi em đem về nhà và tiếp tục vẽ. Tôi muốn xem tranh phát triển từ tư thế này. Hình chụp sẽ bổ sung cho những bản vẽ phác thảo của các em, giúp các em thực hiện một tác phẩm hoàn chỉnh, được chăm chút kỹ lưỡng.”

Sinead đang mãi nghiên cứu tư thế mới - người mẫu Natalie dựa lưng vào tường một cách trẻ nãi, một cánh tay gác lên thành ghế, những lọn tóc dài tết nhuộm sạt da đầu được cột cao lên bằng một chiếc khăn lụa màu hoa vân anh. Trông cô ấy thật phiêu bồng và kỳ lạ.

Cho nên, khi Travis - chính là cái anh chàng sinh viên nhiếp ảnh mà thầy Jack mời đến chụp hình - bước vào, Sinead không hề hay biết. *Vai trái của Natalie cao hơn vai phải*, cô thầm nghĩ. *Từ chỗ mình đứng đây, nó cao tới tận dái tai bên trái của cô ấy...*

“Ê, Sinead, xem ai kìa!” Frankie rít lên.

“Cái gì? Ồ!” viên phấn màu của Sinead run run phác ra những nét mới trên mặt giấy. *Travis!*

“Đừng ngập ngừng thế,” thầy Jack nhận xét khi đi ngang qua chỗ Sinead. “Hãy mạnh dạn lên, như Marianna ấy.”

“Marina chứ thầy,” Marina nhắc.

“Ồ, Sinead,” Travis hạ thấp giọng khi bước lùi lại khỏi người mẫu để kiểm tra tiêu cự và ống kính. Anh chàng phát hiện thấy trên má Sinead có một vệt phấn màu xanh thẫm, và phải kìm chế hết sức anh mới chống lại được ý muốn đưa ngón tay cái lên mà chùi nó đi cho cô.

“À,” Sinead thở gấp đáp lại. Bắt gặp ánh mắt Travis đang nhìn chăm chăm lên má mình, cô liền đưa mu bàn tay chùi lên mặt một cách có ý thức.

Nói gì với anh ấy đi! Frankie thầm đốc thúc Sinead dẫn tới.

Sao mà lại lần chần thế kia? Marina nghĩ.

Như thế đọc được ý nghĩ của hai cô bạn, Sinead tiến lên. Lùi khỏi giá vẽ của mình, cô kéo Travis vào một góc vắng. “Em chỉ muốn nói cái này, em rất tiếc là anh đã rơi vào vụ rắc rối với Frankie và Marina hôm nọ,” cô mở lời, nghe nghiêm nghị không chịu nổi. Cô tự nhiên móc mình.

“Ồ, không có gì đâu,” Travis bảo cô. *Thật là chẳng ra đâu vào đâu!* Chắc chất hóa học phản ứng sai rồi. Có lẽ cái này sẽ chỉ là tình bạn thông thường mà thôi.

Bụp! Bảng vẽ của ai đó rơi khỏi giá, bay vèo xuống sàn.

Sinead giật bản lên cả dậm. “Ồi! Xin lỗi!” cô lầm bầm.

Cú rơi đó hích Travis bay qua khỏi rào chắn ngại ngùng. “Anh xong việc ở đây rồi mình đi uống cà phê nhé?” anh chàng đột ngột nói.

“Chờng nào?”

“Bây giờ.”

“Không được. Em đang học mà.”

“Thì có sao đâu.”

Đi đi! Marina và Frankie giục giã Sinead từ xa.

Cớ sự Sinead đi uống Caffelatte ^[5] với Travis là như thế đó, và đang lúc ấy thì điện thoại của cô rung lên - một tin nhắn từ Daniella. Đừng quá thoải mái ở quảng trường Walgrave, cưng à. Có lẽ mẹ phải bán nhà để trả nợ!

^[1]Tức là khoảng 1m55.

^[2]Olivia Newton-John ca sĩ Anh, được coi là một trong những giọng ca thành công nhất thập niên 70 thể loại country-pop và soft rock. Năm 1978 cô đóng vai Sandy trong Grease, bộ phim tình cảm ca nhạc kinh điển - ND.

^[3]Cliff Richard, ca sĩ nhạc pop gạo cội của Anh với thành tích bán được nhiều đĩa đơn nhất ở Anh trong nửa cuối thế kỷ XX (gần 21 triệu đĩa) - ND.

^[4]David Hockney họa sĩ Anh quốc, nổi tiếng thế giới từ thập niên 1960 như là một trong những người tiên phong trong trào lưu pop art ở Anh. Hiện ông sống ở Mỹ - ND.

^[5]Caffelatte: cà phê kiểu Ý pha với sữa nóng - ND.

MƯỜI

“Mẹ chị *nhắn tin* à?” Frankie kinh hoảng.

“Ồi trời ơi!” Marina đọc tin nhắn xong rú lên. “Thật là bất công!”

Mẫu tin của bà Daniella đã phá hỏng tất cả. Sinead cứ ngồi thần mặt trước Travis trong quán cà phê, hầu như chẳng nghe được lấy một lời anh nói.

“Xin lỗi về chuyện hôm thứ Bảy,” anh chàng lí nhí. “Thực ra anh chẳng có chủ ý gì với Marina cả.”

“Không sao đâu.”

“Anh không nghĩ vậy. Đó là một vụ lộn xộn kinh khủng. Anh không phải loại người luôn rà quanh bàn tiệc rồi chọn bừa lấy một cô nào đó... nhất lại là... ừm, em biết đấy.”

“Ừ,” Sinead gật đầu rồi nói, “Travis này, em thật sự xin lỗi, nhưng em vừa nhận được tin nhắn, giờ em phải đi đây. Hẹn gặp lại anh.”

Nói đoạn cô tất tưởi bước đi mà không hỏi xem Travis đang định nói gì khi buột miệng “Nhất lại là... ừm, em biết đấy” trong bài diễn văn đã được tập dượt trước của anh.

Chẳng hiểu sao Sinead lại có thể qua nổi cái phần ngày còn lại - đến lớp thầy Tristan Fox và làm việc suốt buổi chiều trong phòng cắt may, mãi cho tới khi gặp lại Frankie và Marina ở nhà vào buổi tối.

Phải gọi hai đứa nó lại và xả hết cho tụi nó nghe mới được, Sinead quyết định, bước thẩn thờ từ phòng này sang phòng khác, trước khi đợi hai cô bạn về nhà.

“Ế, Sinead!” Frankie lao vèo qua cửa, cười ngoác tận mang tai. “Biết gì không? Em đã nộp thiết kế dự án đồ trang sức rồi đấy. Rốt cuộc thì cũng

xong! Em đã ở lì trong xưởng thực hành cả buổi chiều. Thấy tiến bộ không?”

Marina thì đổ sụp xuống chiếc nệm futon, kêu âm ỉ, “Giời ạ, đôi giày của mày đang *giết* tao đây này! Sinead, châu cạ phê với Travis thế nào, hả?”

“Chắc mẹ Daniella phải bán nhà. Căn nhà này này,” Sinead bỏ qua câu hỏi của Marina mà thông báo luôn cái tin xấu. Để thông báo một tin xấu thì chẳng có cách nào là hay cả, nhưng cô cũng không mong là nước mắt sẽ rơi hay giọng nói sẽ run rẩy. Sinead kể cho hai cô bạn nghe về mẩu tin nhắn và giải thích lý do.

“Mẹ chia tay Patrick rồi,” cô giải thích. “Có gọi cho mẹ lúc một giờ. Mẹ bảo không thể nói chuyện được vì đang bận ăn trưa bên ngoài, nhưng mẹ cũng nói cho biết vài điều.”

“Patrick là...?” Marina hỏi.

“Thằng cha người New York. Mẹ bồ với lão khoảng hai năm nay, nhưng cũng chả đi đến đâu cả. Cách đây hai ngày lão bay trở lại gặp mẹ và báo tin là lão có người khác rồi. Hết chuyện.”

“Thằng khốn,” Frankie lảng lảng nói. “Lão ấy là người thế nào?”

Sinead nhún vai. Cô đứng tựa lưng vào cửa sổ, ánh đèn đường màu cam phủ lấy người, “Daniella thích lão.”

“Còn mày thì không chứ gì?” Marina đoán. “Nhưng chuyện hai người chia tay thì có liên quan gì tới việc mẹ mày phải bán căn nhà này?”

“*Có lẽ* phải bán thôi!” Sinead nhấn mạnh. “Cũng chưa có gì chắc chắn, nhưng lão Patrick đã nhanh chân kiếm cho mình một luật sư láu cá. Bọn nó đang đòi chia đôi giá trị căn nhà ở Dublin. Tại mẹ lại đi đăng ký tên hai người khi mua căn nhà ấy, và bây giờ lão muốn có một nửa. Mẹ thà bán căn nhà này để trả tiền cho lão còn hơn là để mất ngôi nhà kia. Mẹ yêu cái nhà ấy lắm. Nó nhìn ra công viên.”

“Phải tay em thì quên ngay cái chuyện chia chác ấy đi! Mẹ chị phải tìm một luật sư khôn lanh hơn đi chứ,” Frankie nêu ý kiến.

“Ồ, có tìm rồi, tìm rồi,” Sinead nói. Mẹ cô đâu có ngốc.

“Lúc nói chuyện thì thái độ bác ấy thế nào?” Marina hỏi.

“Ừm... Thì biết rồi đấy, mẹ chả muốn nói gì nhiều,” Sinead không kể cho bạn nghe toàn bộ cuộc điện thoại.

“... Con gái, đúng ra lòng nhùng từ gần một năm nay rồi. Lâu nay đã có lắm thứ không êm giữa mẹ và Patrick, mà gần đây tiền bạc lại là chuyện lớn nhất.”

Thế thì mẹ còn mua căn nhà này cho con làm gì? Sinead phải cắn lưỡi để ngăn mình đừng hỏi câu đó. Cô chưa chuẩn bị để hứng nhận đợt dội bom thứ hai của bà Daniella.

“Nghe này, con gái... nếu Patrick thắng trong cuộc chiến vô duyên giành ngôi nhà ở Dublin thì mẹ đành phải cho con nghỉ học cũng như phải bán căn nhà sinh viên đó đi. Tiền học phí rồi chi phí cho con ăn ở đó... ừm, đơn giản là mẹ không còn kham nổi nữa!”

“Vậy là,” Frankie suy tính. “Nếu nhờ may bác Daniella phải bán ngôi nhà này thì ba chị em mình sẽ tới văn phòng thuê nhà để tìm thuê một nơi mới. Chắc là sẽ không ngon bằng chỗ này đâu, nhưng thế thì đã sao! Kiểu gì mà chả có cái để che đầu... Thế là xong!”

Marina gật đầu, “Cả ba đứa cùng đi.”

“Ra là hai người nói chuyện lại với nhau rồi à?” Sinead hỏi để đổi đề tài. Cô không muốn nhắc đến chuyện mình có thể phải nghỉ học. Chỉ nghĩ đến thôi cũng đã đau đớn lắm rồi.

Bà Daniella vẫn thường làm xáo trộn cuộc sống của Sinead - đôi khi cô có cảm giác đời mình cứ như bị gió bão cuốn tung lúc hương này lúc hương khác. Nhưng mãi rồi cũng đâm quen với chuyện ấy và Sinead cố tìm một điểm tựa thật vững chắc để giữ cho mình khỏi phát điên. Trong trường hợp

này, điểm tựa ấy chính là tình bạn giữa cô với Frankie và Marina. Và cô sẽ suy sụp mất nếu bà Daniella không xử lý êm thấm vụ này.

Từ xô-pha, Marina ngược nhìn Frankie đang đứng dựa vào khung cửa lớn. Frankie đảo tròn mắt.

“Đúng rồi, bọn này nói chuyện lại rồi,” cả Marina và Sinead cùng đồng thanh.

“Phải vượt qua được cuộc chiến ngớ ngẩn đó chứ!” Marina khẳng định.

“Đúng thế, chị em mình là ba cây chụm lại mà!” Frankie vuốt đuôi.

Sinead hít thật sâu, “Phải đấy, quên vụ Daniella đi. Tới vũ trường thôi nào!”

Marina, Frankie và Sinead đang trên sàn nhảy. Giờ đã là nửa đêm và cả ba đã lết từ quán Alex tới *Những Cánh Đồng Dâu* - vũ trường đông khách nhất thành phố.

Tiếng nhạc *bum bum* chát chúa, ánh đèn chớp nháy chiếu loang loáng lên những thân hình đang nhảy nhót ngoài ban-công, trong hành lang và ở cả sàn nhảy trung tâm. Trên sân khấu bé tí, sáu vũ công chuyên nghiệp lắc mình điệu nghệ trước dàn DJ bốc lửa.

“Đông quá đi mất!” Marina phàn nàn giữa quãng đổi nhạc. “Tao muốn uống nước.”

“Em nữa,” Frankie chen qua những thân hình nhể nhại để đi về phía quầy gần nhất. “Nước!” cô gọi to, rồi trao cho Marina và Sinead mỗi người một chai.

Cả ba tìm thấy một góc trống trên cầu thang giữa hai sàn nhảy, ngồi bệt xuống những bậc thang kim loại và cứ thế mà tu nước.

“Nhảy không em?” một tên rủ Frankie trước khi cô kịp yên vị. Cô tu ực một hơi nước rồi mất hút cùng với chàng ta.

“Marina!” một cô gái học chung trường nhận ra Marina. “Tôi mới nói chuyện với Suzy về bà xong!”

“Suzy nào?” Lucy Denton không phải là loại sinh viên mà Marina thích giao du, nhưng nếu có người bàn tán về cô thì cô cần phải biết xem họ bàn tán cái gì.

“Suzy Atkins, năm hai,” ngồi vào chỗ trống mà Frankie vừa bỏ lại, Lucy bắt đầu “buôn dưa lê”. “Suzy bảo là bà nên tránh xa Rob Evans ra. Nó đã từng bồ bịch với Travis nên cũng biết khá nhiều về Rob. Nó bảo Rob là đồ lờm khờm đấy.”

Sinead nghe lồm bồm câu được câu chẳng, thấy không thích nên bèn nhún vai và đứng lên. “Tí nữa ra kia nhé,” cô bảo Marina.

Sinead vào toa-lét, kiểm tra lại mái tóc trong gương, và bất thành linh thấy chán, chẳng còn muốn nhảy nhót gì nữa! *Bùm!* Quả khình khí cầu tối thứ Sáu bỗng nhiên nổ tung. Bây giờ cô chỉ muốn về nhà.

“Nhớ gọi taxi đấy!” Marina nhắc nhở khi Sinead cáo từ ra về. “Mà này, mà y có biết Suzy đã từng cặp kè với cả Rob lẫn Travis rồi không? Lucy bảo rằng Rob là một tay chán phèo, ăn bóng đá ngủ bóng đá! Hẳn nên tới FFA thì hơn.”

“Là gì?”

“Trung tâm cai nghiện dành cho những kẻ cuồng tín bóng đá.” ^[1]

Sinead cười toét, “VẬY thì có gì mới đâu?”

“Tao biết. Nhưng dù có thế thì Rob vẫn là một thách thức đáng gờm!”

“Điên quá đi bà bạn!” Sinead mỉm cười, vẫy tay chào tạm biệt.

“Nhớ đón taxi đấy!” Marina dặn lần nữa rồi quay lại sàn nhảy tìm Frankie.

Bước ra ngoài trời đêm lạnh giá, Sinead cố làm theo lời khuyên của Marina. Cô đứng trên vỉa hè, nhìn một cặp bước vào chiếc taxi duy nhất đậu

bên lề đường, rồi vội lùi lại và dựa lưng vào tường để đợi chiếc khác. Có vẻ như trời sắp mưa đến nơi. Bên kia đường, nơi khung cửa sổ của tiệm cà phê pizza mở suốt đêm, những dải ánh sáng của chiếc bóng đèn nê-ông màu đỏ và xanh lá cây hắt ra sáng rực.

“Đi không?” một gã gọi Sinead từ trong chiếc xe hơi đã đậu sẵn gần đó.

Từ trong xe, một lão dê xồm từ ghế sau hạ kính xe xuống, chồm hẳn người ra ngoài và dang rộng hai cánh tay ra khua loạn xạ. “Này, cứng ơi!” lão tán tỉnh.

“Cút đi,” Sinead lầm bầm. *Mau lên, taxi, đưa tôi ra khỏi đây!*

“Ê, cút đi!” Travis bỗng ở đâu xuất hiện, đến đứng ngay bên cạnh Sinead và nhìn như muốn đập thẳng cha kia rớt đầu vào xe.

Chiếc xe vù đi một nước.

“Ồ!” Sinead ngạc nhiên. “Anh từ đâu ra vậy?”

“Anh theo em ra ngoài,” Travis nói, trên người không áo khoác, hai tay đút túi quần.

“Chi vậy? Anh tính làm chàng hiệp sĩ áo giáp sáng loáng của em à?”

“Anh không yên tâm để em về một mình.”

“Em có thể tự lo cho mình. Mà khi này em có thấy anh trong đó đâu.”

“Trong đấy chật kinh người,” Travis nói. Anh phát hiện một chiếc taxi đang lượn qua các trụ đèn giao thông hướng về phía hai người. “Sao em lại về?”

“Chẳng sao cả.”

Sinead đang lảng tránh, đang đẩy Travis rời xa mình, như cái lúc cô nhận được tin nhắn của mẹ Daniella hồi sớm.

Travis thừa biết khi nào thì người ta không cần mình. “Taxi kìa,” anh chàng lầm bầm.

Chiếc taxi lướt qua mốc đèn đỏ cuối cùng và tấp lại bên lề đường.

“Hay mình cùng đi bộ về nhà đi,” Sinead thỉnh linh đề nghị, cứ như tiếng nói từ trên trời vọng xuống.

“Dưới mưa à?”Ồ, thật là chẳng biết đâu mà lần. Mới giây trước Travis thấy Sinead bật đèn đỏ, giây sau lại đã thấy cô bật đèn xanh!

“Mưa thì có sao đâu, em chẳng ngại.”

“Anh cũng không ngại.”

Travis bắt đầu đi lên đồi, hơi vượt lên trước Sinead. Rồi anh chàng quay đầu lại chờ cô.

“Tại đôi giày này,” Sinead phân bua.

“Anh nghe nói em sẽ chuyển nhà,” Travis nói, cầm tay cô. Bàn tay anh to và ấm áp.

“Sao anh biết?”

“Anh đã gặp Frankie lúc ở Alex. Bọn anh đã nói chuyện với nhau.”

“Thế nó có nói *tại sao* tụi em có thể phải chuyển nhà không?”

“Không. Nhưng em vừa mới dọn đến mà. Sao vậy?” Travis hỏi.

“Phức tạp lắm,” cô thở dài.

Đấy, Sinead lại bít đường Travis nữa rồi, không hó hé điều gì. Nhưng trông cô thật quyến rũ trong chiếc váy đầm ngắn màu trắng, có hai chiếc nút to hình con bướm màu bạc với xanh lá cây để gài dây áo lại; đôi giày cao gót đã nâng cô lên cao gần bằng Travis, khiến anh chẳng muốn rời xa cô chút nào. Anh dừng lại bên lề đường để chờ cô bật “đèn xanh”.

“Em ướm rồi kìa.”

“Cũng sắp về tới rồi. Nghe này, thực ra em chẳng muốn rời quảng trường đâu. Nhưng chuyện này có liên quan đến mẹ em.”

“Ừm, bất luận là chuyện gì thì anh cũng không muốn em chuyển đi.”

Sinead nhìn Travis, “Vì không ai chỉnh máy giặt cho anh nữa chứ gì?”

“Ấy,” anh kéo cô khỏi đường khi một chiếc xe hơi chạy ào qua vũng nước.

“Daniella... mẹ em ấy... gặp chút vấn đề tiền bạc phải giải quyết. Mẹ em vừa chia tay với chồng. Không phải bố em đâu... ông ấy bỏ đi lâu rồi. Nhưng sự việc hóa ra lại rầy rà.” *Trời ạ, cái miệng mình đúng là bép xép!* Cô bắt mình im lặng rồi băng qua đường, vượt lên trước Travis.

“Anh rất tiếc,” Travis nói. Câu ấy có nghĩa là anh rất tiếc về tất cả mọi thứ. Anh chàng đuổi kịp Sinead và quàng tay qua vai cô.

“Đừng lo, em sẽ không khóc nhè ướt đầm áo anh đâu!” Sinead thì thầm.

Travis chạy lên trước và bước giặt lùi, dang rộng tay ra. “Thoải mái lên nào!”

“Ờ, em làm ngay đây!” Sinead nói. Cô vừa muốn cười phá lên nhưng cũng vừa muốn khóc thật to. Ngó qua vai Travis, cô có thể thấy những nhánh sồi thấp thoáng ở giữa quảng trường Walgrave. “Bà mẹ khờ khạo, điên rồ, tuyệt vời của em không chỉ bắt em phải chuyển nhà, mà còn dọa sẽ lôi cổ em khỏi trường đại học, chấm hết!”

Travis nghiêm sắc mặt lại và dìu cô đi vào giữa những hàng cây. Những thân cây xám bạc ngấm nước mưa sậm đen; từ đám cành lá, những giọt nước lạnh ngắt tí tách nhỏ xuống.

“Chẳng hiểu sao anh cứ nghĩ đến em hoài,” Travis thú nhận. “Em hiện ra, xáo trộn mọi dự định tương lai trong anh. Anh không thể gạt em ra khỏi tâm trí mình.”

“Thế anh có muốn gạt không?” Sinead hỏi, chìm lịm vào vòng tay mà Travis đang ôm quanh eo cô, cùng hơi ấm của anh, khi mặt anh áp sát mặt cô.

“Không,” Travis nói.

“Nhưng em không dễ gần đâu,” Sinead cảnh báo Travis.

“Với ai?”

“Với tất cả mọi người. Em khó chịu lắm.”

Travis đặt môi lên má cô, “Như thế nào?”

“Như là em có nên tin cậy anh hay không. Chúng ta là bạn bè có tốt hơn hay không.”

Travis đặt môi lên môi Sinead để trả lời. Làn da và mái tóc cô ẩm nước mưa. Rồi cô vòng tay quanh cổ anh và hôn đáp lại.

^[1] Nguyên gốc là [Footbal Fanatics Anonymous \(FFA\)](#).

MƯỜI MỘT

“Trời ơi, sao nhỏ Rob lại còn khổ hơn cả nhỏ rằng thế này!” Marina rên rỉ.

Frankie cười hích hích, “Thế mới thích! Đây đích thị là giờ phút lịch sử... Lần đầu tiên có một chàng trai phớt lờ sức mê hoặc của chị nhé!”

Cả hai vẫn đang nhảy tưng bừng trong guồng quay của vũ trường, mọi “ăng-ten” trong đầu đều dựng cả lên để dò tìm những chàng trai quyến rũ.

“Tao đã thử hết cách rồi,” Marina thú nhận. “Ăn mặc hở hang này, đánh hông này, chớp mi này. Còn hẳn thì sao? Thông báo cho tao biết vị trí mới nhất của Arsenal và Chelsea trong bảng xếp hạng.”

“Hay Rob bị bệnh chối bỏ ^[1],” Frankie đoán già đoán non, mặc xác cái vẫy tay của chàng trai vừa mới nhảy cùng cô. Chàng ta đã biểu diễn một màn break-dance ^[2]-kỳ cục chưa từng thấy, vì vậy Frankie phải tống cổ chàng đi ngay, nhưng chàng vẫn tò tò theo cô khắp vũ trường suốt này giờ. “Rob coi bộ thuộc típ không chịu thừa nhận rằng tình yêu có lúc có thể xếp hạng cao hơn cái việc đá quả bóng da quanh một mảnh sân cỏ.”

“Mày mới bảo là bệnh chối bỏ á?” Marina nghiền ngẫm cụm từ này.

“Ừ, biết đâu đó là do lỗi của mẹ Rob. Biết đâu bà ấy đã bảo vệ con trai mình thái quá khi Rob còn bé xíu, lúc nào cũng điều khiển con, dám thế lắm chứ. Thành thử bây giờ Rob nghĩ tất cả lũ con gái bọn mình đều giống mẹ anh ấy, cho nên về mặt tâm lý, anh ấy phải chạy trốn bất cứ phụ nữ nào tỏ ra quan tâm đến mình.”

“Chà!”

“Rõ rồi phải không? Tin em đi. Em đạt điểm A môn tâm lý học đấy.”

Giữa tiếng nhạc nện đùng đùng, giọng hát đục khè và bài tình ca như búa bổ, Marina xòe tay ra hoang mang, “Xin lỗi... nhưng làm thế quái nào mà

tao lại gọi cho Rob nhớ đến mẹ chàng?”

Vẻ kinh hoàng trên mặt Marina khiến Frankie cười lăn cười bò, đến nỗi mất cả cảnh giác khi chàng Break-Dance xen tọt vào giữa cô và Marina. Chàng ta kéo và hích Marina ra chỗ khác, đến chừng Frankie thôi cười thì chàng đã lù lù trước mặt, nhảy nhót như một gã điên.

“Dáng đẹp, nhưng nhảy kinh quá!” Marina la lớn khi lùi đi. Cô tiếp tục săn lùng Rob và tìm thấy anh đứng tại nơi cô đã đoán - gần quầy bar.

“Travis đâu?” Marina mở lời. Chẳng phải là bước khôn khéo để khơi mào cho cuộc đối thoại, nhưng cũng đành vậy.

Rob nhún vai.

“Em cứ nghĩ mãi đến những viên đá ziricon mà anh đã nói với em,” cô nói dối. “Em đã bắt đầu thiết kế cái trâm gà áo đỏ rồi. Giờ chỉ cần bắt tay vào làm nữa thôi... với sự trợ giúp của anh.”

“Hừm.”

“Mà anh nói đúng. Đó là công việc... chán chết!”

“Uống không?” Rob hỏi, hết như con chó của Pavlov. Đứng ở quầy... nói... mời uống. Phản xạ có điều kiện.

Chà, cũng có tiến triển đấy chứ! Marina gật đầu, sau đó chợt thấy người trực quầy hạ cửa chớp xuống, cô kêu lên, “Quá trễ, họ đóng cửa mất rồi.”

“Đến giờ ngủ rồi,” Rob nói bằng giọng gà gật, nghe rõ là cố ý. Anh liếc nhìn quanh, chẳng thấy Travis đâu cả, vì vậy bèn nói với Marina, “Cô về luôn không?” Nhưng vừa dứt lời thì anh chợt nhíu mày. Ai chứ cái cô Marina này thì rất có thể sẽ hiểu sai lời nói đó.

“Về... à khoan, chờ em một chút!” Marina phóng đi tìm Frankie.

“Đoán coi nào! Em không tin được đâu, Rob vừa mới đề nghị đưa chị về nhà!”

“Thế thì đi đi,” Frankie bảo Marina, trong khi vẫn né tránh chàng Break-Dance, lòng tự hỏi có làm sao mà mình lại vớ phải một Tên Gà Dở trong khi Marina thì lại được tung tăng với Rob.

DJ vừa chơi xong bài cuối cùng, mọi người cũng hồi hả dờn vũ trường.

“Em không sao đấy chứ?” Marina dò hỏi.

“Đừng lo, tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy,” anh chàng nọ hứa hẹn.

Quay lưng lại phía anh chàng, Frankie nhìn mặt với Marina, “Đây là Lee,” cô lí nhí. “Lee... đây là Marina.”

“Hi, Lee... Thế... thế em ổn chứ hả Frankie?”

“Chị đi nhanh đi, trước khi Rob đổi ý!” Frankie giục giã.

Biết ngay là thế nào Marina cũng hiểu sai ý mình. Rob nhận thấy vẻ sát thủ bừng trong mắt Marina khi cô quay lại. Cứ làm như cùng cuộc bộ về nhà thì có nghĩa là cả hai đã dính hôn không bằng.

“Trời mưa,” Rob lăm bắm khi cùng Marina bước ra ngoài.

Marina nhảy gọn qua một vũng nước. Cô hình dung Gene Kelly đang hát dưới mưa: “*Ôi cảm giác mới t-u-y-ê-t vời làm sao... em lại h-a-n-h phúc!*”

Chà, cái cô Marina này đúng là điên thật rồi. Cô nàng cười toe toét dưới mưa, chộp lấy tay Rob và đi lên đồi dốc mà như là nhảy múa.

“Để tôi đón taxi được rồi,” Frankie bảo Lee. Tay cô ướt nhẹp và tim nện thình thình như nó vốn thế mỗi khi ở gần bọn con trai.

Nhưng bên ngoài vũ trường cũng đang có một hàng người dài cả dặm đứng chờ taxi.

“Để anh đưa em về,” Lee khẳng khẳng.

“Không cần phải đưa tôi về hết đoạn đường đâu,” Frankie thoái thác. Cô cố giữ khoảng cách sao cho Marina và Rob luôn trong tầm mắt. Lee đang biến thành một Gã Velcro^[3], và Frankie không muốn để cho chàng biết nơi

mình sống. Vì vậy, khi lên tới đỉnh đồi, cô nghĩ cách cáo từ và ba chân bốn cẳng chuồn gắp.

Ờ thì, Lee không xấu trai, thậm chí gu thẩm mỹ còn đáng nể về khoản áo sơ-mi, mặt mũi cũng không đến nỗi vô duyên, chỉ hơi ngơ ngơ ngác ngác một tí. Nhưng chỉ tại cái vũ điệu “gà mắc tóc” của hắn mà Frankie mới quay lưng.

“Thế, em học ngành gì?” Lee háo hức hỏi với theo. “Anh cá là một ngành nghệ thuật. Trông em chắc chắn là người học nghệ thuật.”

“Chùng nào tới hợp đồng biểu diễn tiếp theo của anh?” Marina hỏi Rob. Cô không thể lú lo về bóng đá hay mô tô, nhưng cô biết chút ít về âm nhạc.

“Chủ nhật,” anh đáp.

“Ở đâu?”

“Quán Alex.”

“Hay quá!” Cơn mưa đã sắp tạnh, như vậy thì ít nhất tóc cô sẽ không rối hết nếp.

Ừm, có lẽ Marina cũng không đáng sợ đến thế, Rob nghĩ bụng. Trông cô có vẻ dịu dàng hơn với mưa đọng trên tóc và trên mặt.

“Thằng em của em ở nhà cũng làm DJ. Nó mười sáu tuổi.”

“Hồi mới làm DJ, tôi cũng mới chùng ấy tuổi. Tôi đã làm trọn thời gian được hai năm rồi.”

“Vậy là anh đã có một nghề nghiệp hẳn hoi,” Marina nói. *Oái, cô và Rob đang chuyện trò thật sự!* “Bảo đảm là anh có chơi nhạc, đúng không?”

“Tôi từng chơi ghi-ta bass cho một ban nhạc.”

“Rồi sau đó thì sao?”

“Do không tập luyện nghiêm chỉnh nên bọn này chỉ biết chơi đi chơi lại có đúng năm bài. Rồi thứ Bảy nào cũng phải vắng nhà. Sau đó thì chuyển

qua bóng đá.”

“Chơi hay là chỉ xem thôi?”

“Chơi... cúp liên trường, bóng đá trong nhà, mỗi đội năm người... đại loại thế.”

“Em mù tịt về bóng đá,” Marina thú nhận. “Ừm... anh không thấy ngạc nhiên à?”

“Này,” Rob nói, bất giác cởi áo jacket ra và cẩn thận quàng quanh vai Marina.

Thế là Frankie và Lee đang ở đây... ngay trên đỉnh đồi. Frankie đeo nụ cười thân mật nhất của mình vào và bảo với Lee rằng từ đây cô có thể tự về nhà được.

“Thế anh đưa em đến tận cửa không được à?”

“Không, thật đấy, em tự đi được mà,” Frankie trả lời, nhận thấy anh chàng có vẻ đau đớn như vừa bị đá vỡ răng và bỗng nhiên cô cảm thấy tội tội. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô sẽ hôn anh chàng. “Cho em số của anh đi,” cô nói, rồi bấm số và lưu vào di động của mình. “Nhắn tin cho em nhé?”

“Đương nhiên,” Lee lẳng lặng nói. Anh chàng không cố tán tỉnh cô.

“Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Và Frankie để Lee Ngỡ Ngác đứng ngẩn tò te ở rìa quảng trường Walgrave.

“Anh đã choàng áo jacket của anh cho em!” Marina nói mà nửa cười nửa thờ dốc. “Tuyệt cú mèo!”

“Trời mưa mà. Trông em có vẻ lạnh,” Rob đã đưa Marina về tới tận cổng ngôi nhà số 13. Cái áo jacket nặng choàng từ vai cô xuống, che cái áo dây

nhưng vẫn lộ cho Rob thấy gần hết vòng eo hấp dẫn và cái quần da đen bóng của cô.

Marina mở cổng, bỗng nhiên thấy hơi hồi hộp.

“Anh vào uống cà phê nhé?” cô mời.

Thấy đèn sáng ở một phòng dưới lầu, Rob lắc đầu, “Thôi, anh về thì hơn.”

Đừng thúc ép! Marina tự nhủ. “Ồ vâng, cảm ơn anh nhé,” cô mỉm cười rồi cởi cái áo jacket ra trả lại cho Rob.

“Cảm ơn,” Rob lần chần ở cửa trước.

Marina vẫn mỉm cười, lưỡng lự. Lần chần và lưỡng lự. *Quái lạ!* cô nghĩ.

Tiếp đến có tiếng chốt cổng lách cách và Frankie lao ào vào lối đi. “Ôi, lạy Chúa, Rob, hãy hôn chị ấy và tiến tới đi chứ!” cô rít lên đốc thúc khi đi ngang qua cặp đôi này.

“Tạ ơn Chúa!” Frankie ngồi vắt vẻo trên tấm nệm futon, nhúng đắm chiếc bánh bích quy sô-cô-la trong ly cà phê của mình, lắng nghe Sinead nói. “Ít ra thì ai nấy cũng hôn hít được đúng người!”

“Ghét cái từ đó kinh!” Sinead phản kháng. “*Hôn hít*. Nghe gồm bỏ xừ, cứ nhầy nhựa như là cóc nhái với lại ốc sên ấy.”

“Vậy chứ chị gọi cái việc mà hiện giờ Marina đang làm với Rob ở bậc thềm ngoài kia là gì?”

Sinead dòm hé qua khe màn ra chỗ Marina và Rob đang ôm nhau cứng ngắt, môi dính chặt. “Ừ, đó là hôn hít,” cô thừa nhận.

“Thế còn chị với Travis thì sao?”

“Đấy là *nụ hôn!*” Sinead nhấn mạnh rồi phá ra cười. Cô vẫn còn đang bồng bềnh trên chín tầng mây suốt một giờ sau khi cô và Travis dùng dằng nói lời tạm biệt.

“Á, kể cho em nghe đi, thú nhận mau!” Frankie bỗng hồi hận là đã hỏi Sinead, nhưng nổi tò mò cứ cuốn cô đi.

“Anh ấy dễ thương cực!” Sinead háo hức, nụ cười bùng rở trên mặt.

“Chưa đủ. Kể thêm.”

“Đây có thể cứ nói chuyện với anh ấy mãi và anh ấy cứ thế mà lắng nghe đây nói mãi.”

“Ừ, khởi đầu như thế là tốt,” *Em công nhận... Travis là người lắng nghe rất giỏi!*

“Anh ấy cũng hài hước lắm.”

“Ừm,” *Đúng, anh cũng hay làm em cười.*

“Anh ấy đẹp trai kinh khủng.”

“Ô, hay đấy!” *Ồi Trời, bà này mê Travis thật rồi, vậy là tất cả đã sụp đổ đối với mình!* Nhưng Frankie biết mình phải để Sinead tha hồ huyền thuyên mà không được để lộ bất cứ điều gì.

“Không đâu, nói một cách nghiêm túc, Frankie, chị thích Travis chết đi được... nhưng cả tí, cả tí đứa khác cũng vậy. Đó mới là vấn đề.”

“Không hề gì, trừ phi anh ấy cũng khoái cạnh tranh như chị.”

“Nhưng anh ấy có thích chị *hay không* nhỉ...?”

“Ồi thôi, đừng nói vậy chứ, ai không đui mù mà chả thích chị! Với lại, chị đã hôn anh ấy rồi, đúng không? Rõ ràng anh ấy cũng rất nhiệt tình.”

“Ờ, tuyệt lắm,” Sinead thú nhận. “Nhưng thật tình cái vụ ấy làm chị sững cả người. Hóa ra Travis đã theo chị ra khỏi vũ trường và đưa luôn về nhà. Chị thì cứ định giở thói ‘đừng động vào tôi!’ như thường lệ, thế mà chả hiểu sao hai đứa lại hôn nhau!”

“Quá hay!” Frankie khó nhọc nuốt nước bọt, rồi nhúng một cái bánh quy lâu đến nỗi cả nửa chiếc bánh vỡ vụn ra, chìm xuống đáy ca.

Đúng lúc ấy cửa trước bật mở và Marina trôi vào. “Thắng lợi!” cô tuyên bố với nụ cười toe toét như nụ cười của chú mèo Cheshire ^[4].

“Tụi này biết rồi!” Frankie cười to.

“Chi tiết cho ước át vào nào!” Sinead yêu cầu.

“Anh ấy tuyệt ời là tuyệt!” rơi phịch xuống xô-pha bên cạnh Frankie, Marina bắt đầu miêu tả từng chi tiết một. “Rob đã nói với tao bằng những từ trên một âm tiết hần hoi. Không còn giật cục nữa. Anh ấy chơi ghi-ta. Từng ở trong một ban nhạc.”

“Rồi rồi, lướt nhanh tới chỗ ghì chặt đi!” Frankie hạch sách, như thường lệ, cảm thấy mình bơ vơ lạc lõng. Cô dùng thìa vớt miếng bánh ước sũng lên.

“Hết ý!” Marina toe toét. “Anh ấy nhút nhát, nhưng nhờ tao mà ổn cả.”

“Chỉ có vậy thôi á?” Sinead vờ vĩnh thất vọng.

“Đến giờ thì vậy,” Marina khẳng khẳng, vẫn say sưa với cảm giác đã tiếp cận được Rob - kẻ không thể cửa đổ. Cô quay qua Frankie, “Thế còn em với anh chàng Break-Dance thì sao?”

“Ồi, em á?” Frankie nhún vai. “Thằng ấy tên là Lee. Nó nhảy mà cứ như con gà mắc tóc ấy. Nhảy kiểu đó chỉ có nước ăn điểm *nul points* ^[5] từ giám khảo Anh quốc.”

Travis vẫn thức và xem kênh *Sky* khi Rob đập rầm rầm cửa trước. Anh chàng ra mở cửa.

“Quên xừ nó chìa khóa,” Rob làu bàu.

Travis liếc qua bên kia quảng trường, thấy đèn vẫn còn sáng ở nhà số 13.

“Gặp chuyện gì hả?” Rob hỏi, đổ ầm xuống chiếc ghế của Travis.

“Em về sớm, chừng lúc một giờ.” Với Sinead, cô gái trong mơ của tôi. Tụi này nói chuyện. Rồi hôn nhau.

“Trời, sao lại sớm thế? Còn nguyên cả một giờ để uống mà.”

Travis nhún vai, “Em không muốn ở lại nên đi bộ về.”

“Mình cũng vậy.” *Với Marina, anh mà không hề bị ăn tươi nuốt sống! Còn nói chuyện với cô ấy đang hoang. Thậm chí bây giờ anh mà còn đang nghĩ đến việc rủ cô ấy đi chơi.*

“Về một mình á?” Travis hỏi.

“... Ờ, chứ cậu thì sao?”

“... Ờ.”

Rob bấm bấm nút cái điều khiển từ xa cho tới khi thấy một trận bóng đá.

“Em mệt đứ đừ,” Travis ngáp. “Em đổ sầm xuống giường đây.”

^[1]Nguyên văn là “Denial”: một dạng bệnh tâm lý - đối tượng chối bỏ, phủ nhận một cách vô thức thực tế, ý nghĩ, hay cảm xúc đau đớn - ND.

^[2]Điệu nhảy cuồng nhiệt của người da đen.

^[3]Velcro: loại khóa dán áo quần gồm hai dải bằng sợi nylon, một nhám một trơn, khi ép lại sẽ dính chặt nhau. Ý nói Lee đeo bám dai như khóa Velcro - ND.

^[4]Mèo Cheshire là một nhân vật hoạt hình trong phim Alice in Wonderland của Lewis Carroll - ND.

^[5]Frankie nói theo cách bầu chọn của cuộc thi “Eurovision Song Contest”. Giám khảo các nước cho điểm nul point đối với bài hát nào không được đánh giá vào tổng 10 - ND.

MU'ÒI HAI

Anh gặp em được không?- Lee nhắn tin cho Frankie vào sáng sớm thứ Bảy.

Quá tham lam - Frankie bình phẩm rồi lẹ làng xóa mẫu tin nhắn đó đi.

Cuối cùng thì mình và Rob cũng đã đến với nhau - Marina viết blog. **Chàng không thuộc tí phần ông lý tưởng của mình. Mình thích mấy tên mặc sơ-mi “độc”, có mấy trò lãng mạn kiểu như mua hoa hồng đỏ tặng mình và đưa mình đi Paris nghỉ cuối tuần cơ. Rob không dí dỏm, chẳng hay khen ngợi, mà lại còn nghiện bóng đá... Khiếp! Nhưng chẳng hiểu sao chàng cứ khiến mình rậm rịch không yên.**

Rõ ràng là trong vài trường hợp, những vật đối lập sẽ hút nhau, giống hệt như trong vật lý. Không biết đó có phải định luật dính líu tới Newton và quả táo không nhỉ? Hay là cái gì khác nữa?

Ý mình muốn nói là Rob hoàn toàn trái ngược với mình. Nhưng ẩn sau cái vẻ nam tính ấy, mình đoán chàng là một người rất phức tạp. Frankie nghĩ chàng sợ phụ nữ.

Mà sợ cái gì?

Sợ *moi* ^[1] ư? Đến một con ruồi mà mình còn chẳng nỡ làm đau nữa là!

Thực sự mà nói thì chính mình sợ chàng mới đúng! Mà cũng không hẳn là sợ. Nói vậy giống thú vật quá - chàng cao hơn mét tám với cơ bắp chắc nịch, râu tóc lởm chởm. Úi trời, chỉ nghĩ tới thôi mà mình đã nổi gai ốc lên rồi!

Vấn đề bây giờ là, liệu chàng có ngỏ lời hẹn hò mình thật sự không? Và mình sẽ cho chàng bao nhiêu lâu để tiến tới bước kế tiếp? Nếu chàng không tiến tới thì mình có nên làm thay không? Như mình đã nói với Sinead, đây là thế kỷ hai mốt rồi. Con gái được phép chủ động tấn công trước. Chỉ có

điều, với Rob thì việc ấy lại không có tác dụng. Dù sao cũng chỉ là mình đoán vậy thôi. Thành ra, mình sẽ phải ngồi mồi ở đây và chờ đợi.

Ồ, nhưng mà hãy thực tế đi nào. Đây là Marina Kent đang nói kia mà! Mình ngồi ngoan ngoãn chờ đợi từ khi nào vậy kìa? Hôm nay là thứ Bảy. Đi mua sắm. Làm đẹp. Mình ra đường đây... Hẹn gặp lại!

©©©

“Thời trang có gì mà hay?” Travis hỏi Sinead. Anh chàng nhìn cô đang hăm hở lật xem hết mấy tờ *Vogue*, rồi lại *Harpers* tại sạp báo.

“Anh bảo ‘thời trang có gì mà hay’ là sao?” Sinead ngược lên nhìn anh chàng. “Điều đó cũng giống như em hỏi anh ‘Nhiếp ảnh có gì hay ho?’, đúng không?”

“Ồi, em nhạy cảm thế.”

“À, chắc anh đã không hỏi em câu đó nếu như em vùi đầu vào những thứ kiểu như khoa học phân tử hoặc Cựu Băng Đảo.”

“Ờ, có lẽ vậy. Anh chỉ muốn biết cái gì khiến em dạo này khó chịu thế.”

Sinead gật đầu, “Xin lỗi, anh nói đúng. Em quá nhạy cảm. Ồi, coi này, bọn mình đang cãi nhau trận đầu tiên trong khi vẫn chưa thực sự bồ bịch gì cả.”

“Đây không phải bồ bịch thì là gì?” Travis đã gõ cửa nhà số 13 rủ Sinead cùng tới trường.

“Hôm nay thứ Bảy cơ mà!” Marina ngạc nhiên, lách qua Travis rồi tót ra ngoài đường, trang bị hùng hậu một đồng thẻ tín dụng trông phát sợ.

“Ừ, em phải đến trường,” Sinead trả lời Travis. “Em phải đính hạt cườm vào cái mũ đang làm dở. Việc này mất thời gian kinh khủng.”

Thế là cả hai dung dăng dung dẻ trên phố, dừng lại uống cà phê, rồi lang thang tới sạp báo.

“Lần này không tính,” Sinead nói, đặt mấy tờ tạp chí trở lại giá. “Hẹn hò bồ bịch thì phải có nển lung linh, có rượu với âm nhạc chứ... À, em đùa đấy!”

“Tốt. Anh không dùng nển.”

Đi trên phố, Travis lại hỏi câu đó một lần nữa, “Mà tại sao em lại chọn thời trang?”

“Vì em mê lắm,” Sinead nói, liếc nhìn những con ma-nơ-canh có cặp mắt vô hồn trong từng ô cửa sổ bày hàng. “Và bởi vì thời trang là diện đồ lên, đóng một vai khác, che giấu ta thật sự là ai.”

“Che giấu?”

“Đúng.”

“Hà... Anh tưởng diện đồ vào là để cho mọi người nhìn mình chứ?” Travis nghĩ tới những siêu mẫu trên sàn catwalk, bước đi tự tin, tạo dáng trước ống kính trong những bộ đầm của Versace.

“Không phải vậy đâu. Thời trang là khiến cho người ta chú ý tới cái vỏ bề ngoài mà quên đi cái bên trong. Giống như thuật nghi binh ấy,” Sinead đã nghiên ngẫm điều này suốt bao nhiêu năm rồi, và cũng được tận mắt chứng kiến mẹ Daniella thực hành nó. “Thiên hạ nhìn chăm chăm vào bộ móng tay cắt tĩa kiểu Pháp của ta, tự hỏi không biết ta đã làm kiểu tóc kia ở đâu - những điều ấy sẽ giúp ta lạng lã vượt qua cơn suy sụp tinh thần mà mình đang phải trải qua.”

“Hừ,” Travis lại nói, đẩy cánh cửa xoay ở lối vào trường. “Kỳ quặc thật.”

Sinead quyết định phải tươi tỉnh lên, “Đúng, đúng là vậy đấy. Còn em, em lao vào thời trang là vì em mê vải vóc, màu sắc, chất liệu...”

“Nói thế nghe hay hơn.”

“... Và em mê mẩn những trang phục người ta mặc cách đây hai trăm năm, năm mươi năm, hay năm trăm năm.”

“Hiểu rồi.”

“... Rồi lại hàng thêu thùa, thuốc nhuộm, vải dệt khung cửi, vải dệt kim...”

“Thôi em!” Travis nài nỉ. “Xin lỗi anh đã hỏi chuyện đó. Nghe này, anh đã rửa hình chụp trong lớp vẽ hình họa rồi đấy. Em có muốn tới xem không?”

Nguyên ngày thứ Bảy, Marina đi shopping.

Frankie nằm dài trên giường tới tận trưa. Đến khi lê lết ra cửa sổ phòng ngủ để cuốn tấm màn lên, cô phát hiện Rob đang ngồi xồm trên vỉa hè bên ngoài căn nhà số 45, với những phụ tùng xe trái đũa ra một miếng vải bê bết dầu mỡ.

Trong khi đó, Travis đang trộn hóa chất và rửa ảnh. Còn Sinead thì cặm cụi may từng hàng chuỗi hạt nhỏ li ti.

©©©

Vừa mua một chiếc quần jeans cắt ống để đi với đôi giày boots đen gót nhọn - Marina nhắn tin cho Frankie.

Anh gặp em được không? Lee nhắn tin lần thứ hai.

Frankie tắt điện thoại, thả tấm màn xuống trở lại và quay vào giường.

“Cà phê nhé?” vào bữa trưa, Travis đến phòng cắt may và kéo Sinead nghỉ giải lao.

Buổi chiều, Marina chợt ra một quyết định chỉ trong tích tắc. “Tôi muốn thay đổi diện mạo của mình!” cô tuyên bố với người tạo mẫu tóc chính ở tiệm Toni & Guy. “Đây là điều vô cùng hệ trọng đối với tôi. Hãy làm cho tôi một kiểu hợp với thời trang thành thị hơn, và ít chất Hollywood đi. Thế, bắt đầu làm đi!”

“Cô có chắc chưa?” người tạo mẫu tóc hỏi lại cẩn thận.

Marina nghiêng răng ngòì trong cái ghế bọc da trắng, trông chẳng khác nào một tử tù đang chờ tới giờ thi hành án.

Rob lau chùi sạch cái bu-ji rồi đi vào nhà để cập nhật những tỉ số mới nhất.

Lúc ba giờ rưỡi, Frankie rớt cuộc cũng bò ra khỏi giường. Cô tấn công bánh bích quy rắc sô-cô-la.

©©©

“Tuyệt!” Sinead bảo với Travis vào lúc cuối ngày.

Travis in những bức hình to cỡ tờ áp-phích chụp cận cảnh sợi đăng ten kết cườm màu bạc mà Sinead đã chỉ cho anh xem. Từng chi tiết trên tờ giấy được xử lý trên máy tính bằng Photoshop để làm nổi bật các điểm ảnh, khiến nó trông như tranh Pointillist ^[2] - tất cả là những chấm li ti.

“Em muốn in kỹ thuật số cái hình này lên lụa,” Sinead quyết định.

“Chà, bọn mình là đồng bọn được rồi đấy!” Travis cười toe.

Anh gặp em được không?- Lee nhắn tin lần nữa.

Không - Frankie nhắn tin đáp lại.

“Này, Rob, anh thấy thế nào?” Marina xộc vào ngôi nhà số 45 với kiểu tóc thành thị hợp thời trang đắt tiền mới toanh của mình.

“Hả?” mắt dán chặt vào màn hình, Rob ghi nhận thời điểm Man United thua... *Chắc-chắc!*

“Anh nghĩ sao?” cô kéo Rob xoay người lại.

Anh ngó quanh, “Gì thế?”

“Tóc em ấy, ngốc ạ! Anh có thích không?”

“Ờ, đẹp,” Rob lơ đãng trả lời. Liverpool đã đánh bại Wolves tại Molyneux, còn Newcastle đang hòa 0-0 với Chelsea.

“Rob Evans, anh là tên người vợ vớ tình nhất, thô lỗ nhất trên cõi đời chông chênh này!” Marina thở dài, ngồi thụp vào lòng Rob, xoay mặt anh về phía mình và trao một nụ hôn môi ra hôn môi.

“Em tưởng anh không dùng nến chứ,” Sinead mỉm cười.

Cô từ trường về, thay cái áo ống màu kem và quần jeans, sau đó băng qua quảng trường tới nhà Travis.

Rob đi vắng, tivi tắt, có hai cây nến mập mập lung linh trên bàn cà phê.

“Trông em tuyệt quá.” *Bờ vai*, Travis nhận xét. *Chà, đúng là bờ vai. Lại lần nữa, đó đúng là một món hoàn hảo.*

Sinead nhìn Travis mở máy CD. “Nến... nhạc...” cô vừa lẩm nhẩm vừa bấm từng đầu ngón tay.

“Rượu!” anh chàng chìa ra một chai rượu vang đã khai sẵn cùng hai cái ly.

“Ôi, em đang hẹn hò với Chàng Lãng Mạn!” Sinead cười sung sướng. “Thế sô-cô-la đâu?”

“Này, không đùa đâu!” Travis giả vờ hờn dỗi. “Anh đã phải chạy tới chạy lui mới kiếm được những món này đấy!”

Sinead đón nhận những ly rượu từ tay Travis và cả hai âu yếm nhau trong tiếng nhạc. “Em không tin nổi đây là sự thật!” cô thì thào.

“Ừm!”

“Có đúng là nó đang diễn ra không?”

“Không, mơ thôi em.”

“Thế bọn mình có tình dục không?”

“Không,” Travis hít lấy hơi thở của cô, hòa nhịp với chuyển động của cô. Điệu nhảy lơ lửng dần thành lảo đảo rồi đổ ùm xuống xô-pha.

“Rượu!” Sinead thở dài, ngoi lên để thở.

“Rob thậm chí còn chẳng thèm để ý tới kiểu tóc mới của tao!” Marina bảo Frankie. “Mày coi, sao lại thế cơ chứ?”

“Khỉ thật!” Frankie nhún vai.

“Chưa hết, hần còn đi Manchester và sẽ ở lại nhà một người bạn đêm nay để sáng mai còn tham dự cuộc tuần hành ngớ ngẩn nào đó!”

“Chết tiệt!”

“Hần bảo hần đã lên lịch từ đời tám hoánh nào rồi nên không thể nuốt lời được.”

“Dở hơi!” Frankie kẻ mắt và tô son bóng.

“Nhưng đêm mai tao sẽ đi xem hần chinh nhạc tại quán Alex,” Marina ngắm nghía cái quần cắt ống với đôi giày boots, hai món này được cô cho sánh bước cùng với áo dăng ten đen.

“Chị có chắc là không tự biến mình thành cái thảm chùi chân không?” Frankie nghi ngờ.

“Đồ tủ lạnh hai tầng, Frankie McLerrant!”

“Là sao?” Frankie luồn tay vào tóc và vuốt để tạo hiệu ứng dựng sóng.

“Có nghĩa là, mày cứ làm mặt lạnh quá đáng với bọn đàn ông. Nhìn cái thẳng trong vũ trường đêm qua thì biết, thẳng Lee ấy.”

“Nó làm sao?”

“Mày đã làm nó đông cứng ngoài trời. Cho nên chắc chắn phải đặt cho mày một biệt danh thích hợp - sợ bạn trai hay đại loại thế.”

Frankie liếc xéo Marina bằng ánh mắt tổn thương, khiến Marina nín bật. Rồi cô bé ngay tức thì phản công, “Cái thảm chùi chân kia! Biến nhanh nhanh lên không tôi lại thụi cho một quả vào quai hàm bây giờ!”

“Em muốn ra đường hay ở đây?” Travis hỏi.

“Ở đây,” Sinead cảm thấy ngáy ngất và ấm áp trọn vẹn bên Travis, như thể hai người đã bồ bịch với nhau tự kiếp nào, chứ không phải chỉ mới mười chín tiếng hai mươi một phút đồng hồ.

“Cà phê hay cái gì nào?”

“Cái gì là cái gì?”

“Hôn nhé?” Travis đề nghị, khắp khởi hy vọng.

Sinead hôn anh chàng, “Còn gì nữa?”

“Lên phòng anh nhé?”

Sinead dẫn đi, nhìn hai ngọn nến trên bàn chập chờn và tắt phụt.

“À, thôi. Như thế thì nhanh quá,” Travis vờ vĩnh.

Sinead nín thở.

“Vớ lại, phòng anh bữa bọn kinh khủng. Anh chưa dọn giường cả tuần nay rồi.”

“Kế hoạch của anh tối nay không đi xa đến thế chứ hả?”

“Em đùa à! Anh vẫn còn không tin nổi là em ở đây nữa cơ này.”

“Em cũng không tin,” Sinead đồng tình. Hai người cứ ngồi như thế trong bóng tối, cho tới khi cô bảo, “Em nghĩ hay mình lên lầu đi.”

Cầu thang lộn xộn vô cùng - nào là báo, mũ bảo hiểm, với mấy chiếc tất cọc cạch. Và Travis đã không nói ngoa về căn phòng của mình. Sinead thấy tấm chăn lông vịt bị cuốn một đống trên giường, áo sơ-mi và quần jeans bẩn vương vãi dưới sàn. Lại còn tấm biển giao thông hình tam giác đóng vào tường ngay phía trên giường, đề “Lối này”, thòng bên dưới là một chiếc đèn huỳnh quang - lấy từ bảng quảng cáo nhà hát - uốn thành dòng chữ hoa màu đen, đậm, “Đêm Nay”, chạy loảng ngoảng tới đầu chiếc giường gỗ.

“*Lối Đây Đêm Nay ! Ôi, anh chàng Nho Nhã!*” Sinead cười phá lên. Cái bảng ngộ nghĩnh ấy đã cuốn cô vào một tràng cười rúc rích, ngã dúm dúm vào

trò chơi tình ái.

^[1] Tiếng Pháp, trong trường hợp này nghĩa là “mình”.

^[2] Pointillist painting: kỹ thuật vẽ tranh phát triển ở Pháp cuối thế kỷ XIX, toàn bộ bức tranh được vẽ và pha màu bằng những chấm li ti - ND.

MƯỜI BA

“Sinead đâu rồi?” Frankie lè nhè. Mới sáng sớm ngày Chủ nhật mà cứ như mười một giờ rưỡi rồi.

Marina ở dưới lầu, mặc quần chạy bộ và áo hở cổ, đang tập thể dục nặng theo băng video. Tiếng thịch thịch và tiếng thở hì hụi đánh thức Frankie khỏi giấc ngủ vánh vất men say.

“Chắc còn trong giường chứ đâu?” Marina đoán, hai tay đặt sau gáy, bật ngồi lên, một nhịp, hai nhịp, ba nhịp. *Hự-ự*.

“Có thấy gì đâu,” Frankie báo cáo. “Chăn nệm không hề có dấu tích người ngủ trên đó.”

Giơ chân phải lên mà không cong đầu gối, giữ, không nổi, lại rơi phịch xuống. *Hự*. “Hay là lết ra xô-pha phòng trước rồi?”

Frankie đi kiểm tra, “Cũng không có luôn.” Rồi cô nhặt điện thoại của mình ở bàn ăn lên: Có 1 tin nhắn mới.

Giơ chân trái lên mà không cong đầu gối, giữ - một, hai, ba, bốn, năm, *bịch*. *Úiiii!*

Frankie bấm nút “đọc”.

Ở lại nhà T - S.

“Ồi trời đất ơi!” Frankie ngã phịch xuống chiếc nệm futon và cố tiêu hóa những gì cô vừa đọc được.

“Gì vậy? Thế Chiến Thứ Ba à?” Marina nhìn sững vào mặt Frankie. “Gì vậy, nói mau!”

“Sinead!” Frankie hỗn hển.

“Chết à? Hay bị cọp Bengali vồ? Làm sao?”

“... và Travis!” Frankie the thé. “Chị ấy đang ở chỗ anh ta. Ở lại đêm!”

“Không đời nào!” Marina ngồi bật dậy. Tất nhiên bọn cô đã bàn tán nát nước với nhau về mấy cái vụ kiểu này rồi. Nhưng mà... cô không nghĩ tới khả năng việc đó lại xảy ra thật và nhanh thế!

“Thật!” Frankie khẳng định. Cô cảm thấy có cái gì đấy rất lạ. Đó là gì? Ghen? Ờ... đúng vậy! “Chị ấy nhắn vào điện thoại của em đây này... Chị ấy đã ở lại nhà Travis. Giờ vẫn còn đang ở đó!”

Travis cố né tránh cái sự tình rành rành là vào một thời điểm nào đó - thật sự chẳng còn bao lâu nữa đâu - mình và Sinead sẽ buộc phải ra khỏi giường.

Sinead vươn một cánh tay ra giật mép tấm màn cửa in hoa cũ kỹ. Một luồng ánh sáng mặt trời chói lòa ủa vào phòng.

“Aaaa!” Travis rên rỉ.

“Em biết, em biết... nhưng mà hai giờ rồi.”

“Hai giờ sáng. Ngủ tiếp đi.”

“Không phải sáng. Hai giờ *chiều*,” Sinead thông báo. Ấm nồng. Sự đụng chạm và mùi da thịt của anh. Cô đón nhận. “Ừm, em sẽ không bao giờ cựa quậy nữa,” cô hứa chắc.

Khác lạ lắm. Cái cảm giác này đây. Thật buồn cười - nó khiến Travis nhớ đến cảm giác vuốt ve con cún nhỏ hồi mới lên tám. Anh chỉ muốn ôm ấp Sinead mãi trong lòng, lùa tay vào tóc cô. Ế, thế này quái đản quá - ai lại đi so sánh Sinead với một con cún con!

“Thôi, đành phải dậy thôi,” Sinead thở dài, chống hai cùi trỏ lên.

“Anh đã nói với em là nhìn vai của em là khiến anh điên dại chưa?”

“Vai em?” Sinead vùi người vào chăn trở lại. “Vai em gầy nhom, lại còn trơ cả xương nữa.”

“Đừng nói thế... lại đỏng đảnh rồi,” Travis dùng môi nghịch nghịch mấy chỗ xương nhô lên trên vai Sinead.

“Không, bọn mình phải dậy thôi!” cô hét um, tung cái chăn ra.

Travis giật cái chăn lại, “Cho anh một lý do vì sao phải dậy xem nào.”

“Cả một ngày dài ngoài kia. Bao nhiêu việc phải làm. Mặt trời sáng chói.”

Rầm! Tiếng mở cửa trước báo cho hai người biết Rob đã từ Manchester trở về.

“Trav, em giai, dậy chưa?” Rob hét vang, quần áo nhàu nhĩ, tóc tai bù xù vì gió bạt, nện đôi ủng đi xe máy to xụ ầm ầm lên cầu thang.

“Cứu với, có kẻ săn đuổi tôi!” Frankie hú hét om xòm. Cô vừa mới hé ra ngoài thì đã thấy Lee Velcro lượn lơ dưới hàng sồi.

“Gì vậy Frankie? Ai săn đuổi mà?” Marina vừa lột những cái móng chân giả ra, vừa nghĩ đến những chiêu thức mà mình sẽ tung về phía Rob tối nay. “Đừng có nói tới Jodie Foster... Madonna... hay Gwyneth Paltrow đấy!”

“Cảm ơn, Marina. Không tin thì chị tới mà nhìn đi này. Tay Lee hôm tối thứ Sáu đấy.”

“Cái tên mặc áo sơ-mi kiểu cọ ấy hả?” lấy những cục bông gòn ra khỏi các kẽ ngón chân, Marina chậm chậm tiến về phía cửa sổ.

“Người gì mà khó ưa. Cứ nhắn tin liên tục. Em không tài nào mà dứt được thằng này.”

“Sao lại dứt?” Marina thấy anh chàng đó ngồi cô độc trên băng ghế, chân đi đi đám lá rơi dưới đất, vai cúi gập xuống, hai tay đút vào túi áo jacket. “Á, cũng lãng mạn phết đấy chứ!”

“Lãng mạn cái khi mốt! Có gì khó hiểu trong từ K-H-Ô-N-G đâu mà mãi không hiểu ra hử?”

“Khoan, chờ một giây. Rob đang ra khỏi nhà số 45 kìa,” Marina hoảng hồn né vội khỏi tầm nhìn khi phát hiện anh chàng trong bộ đồ da, cặp nách

một chiếc mũ bảo hiểm. Cô không muốn chàng trông thấy mình trong chiếc quần thể dục.

“Rob tính làm gì vậy Trời? Frankie, mà nhìn xem anh ấy định đi đâu thế kia?”

“Chắc lại mó máy chiếc mô tô đấy mà. Ồi không, anh ấy đang đi sang hướng này,” Frankie thấy Rob dừng lại nói đôi lời với Lee. “Xem ra chàng của chị quen cái thằng bám đuôi em. Đúng rồi, Rob đi tiếp, tới cổng nhà mình, giờ đang đi trên lối vào nhà...”

Marina cúi gập khỏi hiện trường, phóng hai bậc cầu thang một lên lầu, “Chưa kịp làm tóc hay gì gì hết!”

Cho nên chính Frankie là người phải ra mở cửa, cô chỉ mở hé hé để không bị Lee nhìn thấy.

“Chào Frankie. Marina có nhà không?”

Frankie gật đầu, kéo tuột Rob qua ngưỡng cửa, rồi đóng sầm lại. “Marina!” cô gọi âm ỉ.

Trên lầu, Marina cuống quýt chải tóc với xịt keo.

“Cái gã đang ngồi trên quảng trường nói gì với anh vậy?” Frankie tò mò.

Rob nhún vai.

“Nó có nhắc gì tới em không?”

“Không. Mà sao?” Rob nhìn lên cầu thang hẹp khi Marina xuất hiện. “Này,” anh bảo cô và giơ một chiếc mũ bảo hiểm đen bóng ra. “Có muốn cưỡi xe làm một vòng không?”

Marina đã ra phố trên chiếc Kawasaki, còn Sinead ở trên giường với Travis.

Frankie một mình trong ngôi nhà số 13.

Làm gì bây giờ? Ở nhà hay đi đâu đó? Frankie phân vân. Lee biết chỗ mình sống. Hẳn đã thấy Marina đi ra đằng cửa trước với Rob, mà mình thì đã cùng tới vũ trường với Marina, vậy chẳng cần suy luận rồi rắm cũng đoán ra được đây chính là nhà mình. Đúng, chắc chắn hẳn đã biết!

Cô thở thẩn lên lâu, vào buồng tắm, ngồi trên thành bồn, xong lại đi xuống lầu và hé nhìn ra cửa sổ trước. *Vẫn ở đây.*

Cứu em với, em bị săn đuổi! - Frankie nhắn tin cho Sinead, sau đó đặt ngón tay vào nút “*gửi*”. Không, tốt hơn là không. Mình phải tự xoay xở thôi.

Dù gì thì trước khi đi Marina cũng đã dặn, “Ra nói chuyện với cái thằng tội nghiệp đó đi. Đừng để nó ngồi đó lạnh run cầm cập lên như thế!”

Marina, cuộn mớ tóc kiểu mới tinh của mình lại rồi đội chiếc mũ bảo hiểm sáng bong lên. Marina, quần đen bó sát và giày boots cao, leo lên yên sau một cách đầy quyến rũ. Marina, cánh tay quàng tới trước ôm chặt eo Rob.

Vậy mình nên ở lại và chờ tới khi hẳn bỏ đi, hay nên ra nói chuyện với hẳn? Frankie đắn đo.

“Em phải về đây!” Sinead lại nói.

Cô đã trốn tịt trong tấm chăn lông vịt khi Rob lao lên lầu, đóng tai nghe, và Travis trườn khỏi giường.

“Ồ lảng nhãng,” Rob càu nhàu khi thấy Travis mặc quần lót từ trong phòng hé dờn ra, “Lần này chú lại có ai trong đó đấy?”

“Làm gì có ai. Đi giùm đi, anh giai!”

Thịch, thịch, thịch dọc theo chiếu nghỉ, tiếng mở cửa tủ rồi đóng ập vào, lại *thịch, thịch, thịch* rồi xuống lầu và lại ra khỏi nhà.

Thế là Travis lại tốn cả một giờ tiếp theo để cố thuyết phục Sinead rằng đây không phải là thói chim chuột lảng nhãng đêm thứ Bảy và sáng Chủ

nhật.

“Có vẻ như Rob không hề ngạc nhiên,” Sinead thở dài.

“Về cái gì?”

“Về việc có người ở trên giường với anh.”

“Không phải thế. Đừng nghe anh ấy, anh ấy là đười ươi.”

“Nhưng...”

“Không phải thế đâu, em yêu.”

Sinead rất muốn tin anh, nhưng lòng dạ cô không chỉ vỡ tan, mà còn bị nghiền ra nát vụn.

“Em đừng khóc nhé?” Travis hỏi, cố vòng tay ôm lấy cô.

“Không khóc,” cô chực òa khóc, nhưng cố kìm lại. *Hãy người lớn một tí đi. Đây là do mày quyết định ở lại với anh ta mà.*

Lối Này Đêm Nay!

Bình tĩnh nào. Tĩnh táo đi. Sinead thầm nhủ mình sẽ lại hôn anh lần nữa, sẽ nói rằng mọi thứ mới tuyệt vời làm sao, sẽ nhớ lại cảm giác sung sướng khi luồng ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào gối và tỉnh dậy thấy Travis kề bên.

Nhưng khi cất tiếng thì cô lại nói, “Em phải đi đây”, rồi mò tìm quần áo của mình, đang nằm lẫn trong quần áo của anh, sắp xếp trong đống những lời lẽ được gọt giũa cẩn thận mà cô đang nóng lòng muốn kể cho Frankie và Marina nghe.

Buồn hiu! Lee tự nhủ. Anh chàng đã gửi đi không biết bao nhiêu là tin nhắn, đã ngồi hàng giờ co ro trên quảng trường Walgrave. Chắc chắn Frankie đã trông thấy mình rồi. Chẳng qua cô ấy cố tình làm lơ thôi.

Coi chừng mày sẽ bị cảnh sát tóm vì cứ ngồi mãi ở đây đấy, Lee tự nhủ, liếc nhìn lần cuối ngôi nhà mà Frankie sống, rồi đứng lên.

“Đúng, mình sẽ ra khỏi đây!” Frankie quyết định.

Cô vớ vội lấy cái áo khoác và chiếc máy chụp hình mượn của Travis rồi lao bổ ra cửa sau, vào ngõ hẻm ăn ra đường lớn. Cô sẽ đi chụp những hình ảnh graffiti ở đường hầm, những biển hiệu cửa hàng và những biển báo giao thông - tất tậ những thứ phồn hoa đô thị mà cô có thể lồng ghép vào những mẫu thiết kế đồ trang sức mới mà cô đang làm.

Cô sẽ đón xe buýt vào thành phố.

... “Chào Frankie,” Lee cất tiếng với một nụ cười ngượng ngùng, tay đu đưa trên vòng dây vịn phía trên đầu, khi chiếc xe buýt xồ tới xồ lui và lăn bánh trên con đường đang sửa chữa để rải một lớp nhựa mới.

“Ồ,” Frankie thở mạnh, vô cùng bất ngờ. “Chào Lee. Anh khỏe không?”

“Hình đẹp đấy!”

Sáng thứ Ba. Mắt Frankie trợn tròn khi cô Claudia Brown giơ ngón tay chỉ vào bức hình một tấm biển quảng cáo khổng lồ ở trung tâm thành phố mà cô mới chụp hôm Chủ nhật.

“Em có thể sử dụng phần này của tấm hình, khai triển nó ra, rồi cụ thể hóa nó thành một mẫu trang sức,” cô Claudia hướng dẫn.

“Cảm ơn cô,” Frankie gật đầu.

“Đừng có sợ sệt thế,” cô Claudia bảo. “Tôi chỉ cần những sinh viên nào không chịu nghe lời tôi khuyên thôi!”

Trong hai ngày qua, cuộc sống của Frankie đầy ắp những sự kiện.

Trước nhất là cuộc chuyện trò trên xe buýt với anh chàng Lee...

“Chào Lee. Anh khỏe chứ?”

“Tuyệt. Xin lỗi em về những tin nhắn.”

“Không sao.”

Chiếc xe buýt ngoạn gặp khiến Frankie xô vào người Lee. “Xin lỗi,” cô nói.

“Anh đã lẫn quần mãi ở quảng trường.”

“Em biết.” *Tôi đã cố thoát đi, Trời ạ!*

“Xin lỗi. Anh không phải là kẻ quái dị hay có ý đồ gì. Anh không hề biết là em sẽ đón chuyến xe buýt này,” Lee thanh minh.

“Em không bao giờ nghĩ thế đâu,” bỗng dưng Frankie thấy Lee thật đáng thương.

“Chỉ tại anh thích em, thế thôi.”

“Ừm, xin lỗi.” *Xem nào, anh không xấu trai, không lập dị, cũng chẳng ngốc nghếch hay gì gì đó. Nhưng mà hãy đi học nhảy đi, rồi thì may ra...*
“Em tới trạm rồi,” Frankie nói nhanh, nhảy xuống khỏi xe buýt.

Thế rồi đến thứ Hai, trong phòng tối với Travis, Frankie cố tránh nói về việc anh với Sinead, bởi vì đêm trước Sinead về nhà đã tường thuật tỉ mỉ chuyến ở-lại-nhà-Travis và bảo Frankie rằng đừng có mất công chống mắt lên mà trông chờ làm gì.

“Sao không chống? Em đã thề hai người là một cặp đẹp đôi rồi mà!” Frankie đã nói vậy, và như thường lệ cố giấu đi cảm giác lúng túng, sượng sùng của mình.

Sinead thấy cho Frankie nụ cười Mona Lisa. *Đừng có hỏi nữa. Đây không nói đâu.*

Vậy là, Travis rửa hộ phim cho Frankie trong khi cô cười khúc khích với anh về vụ tường Lee là kẻ bám đuôi, nhưng hóa ra không phải, có lẽ chỉ tại cô hơi khắt khe với anh ta mà thôi; và Travis bảo, à, anh biết Lee Wright. Anh ấy là sinh viên năm cuối khoa điện ảnh.

“Thế mà anh ta lại không biết nhảy,” Frankie bình luận.

“Để anh nói với anh ấy.”

“Đừng!”

Cô nhận xấp hình chụp đường phố đã được in trắng ra, để thứ Ba mang tới lớp cho cô Claudia.

“À mà này, tôi rất hài lòng với bộ mẫu thiết kế đầu tiên về chủ đề biển cả của em,” cô Claudia nói khi kết thúc buổi học.

Tim Frankie nhảy vọt lên. Bất kỳ lúc nào cũng được, hãy mang công việc đến cho cô, chứ đừng có đem bọn đàn ông đến làm gì!

“Cà phê không?” Marina gặp Frankie ở hành lang. Cả hai kéo nhau tới phòng cắt may tìm Sinead.

Nửa giờ sau. “Đây xì cafeein ra đặng tai rồi,” Sinead thở dài, khuấy ly Americano của mình. “Đây đã định là phải cố giảm cân.”

“Tao vừa xuống cả một ký lô,” Marina tuyên bố. “Chắc tại adrenaline lưu thông khi ngồi đằng sau xe Rob. Người ta đốt cháy được bao nhiêu calorie khi sợ khiếp vía nhỉ?”

Frankie và Sinead cười vang. “Vụ đó thế nào rồi?” Sinead muốn biết.

“Vụ gì thế nào?”

“Mày với Rob ấy chứ còn vụ gì?”

“Cũng như mày với Travis thôi,” Marina úp mở. “Chủ nhật trên mô tô sợ teo rúm, nhưng mà sướng lắm. Suốt diễn buổi tối hôm đó không phải là cảnh tao ưa thích - cả đồng thân hình mướt mồ hôi chen chúc trong một không gian bé tẹo.”

“Em tưởng thế mới hợp gu của chị chứ,” Frankie xen vào.

“Ha ha,” Marina quay qua Sinead. “Bất cứ khi nào muốn tiêu diệt Frankie, mày hãy làm thế này này.” Cô giơ hai tay lên, bắt chéo hai ngón trở lại với nhau, rồi phát âm cái từ gây khủng hoảng, “Lee!”

“Aaaaaa!” Frankie rít lên, co rúm lại như ma cà rồng Dracula bắt gặp ánh sáng bình minh.

Thứ Tư. Không phải ngày tốt lành - Marina viết blog. **Sinead vừa nhận được một tin cực xấu về Travis.**

“Đừng rêu rao lên với tất cả mọi người như thế chứ!” Frankie phản đối.

Tôi không được phép nói tiếp - Marina ghi lại trong blog. **Nhưng có vẻ chẳng sáng sủa là mấy cho cặp Sinead-Travis.**

Sinead đang ở lì trong phòng, chẳng muốn chuyện trò gì, nhưng cả Marina lẫn Frankie đều được chứng kiến cảnh Suzy tung cú đòn chí mạng.

“... Việc đó Travis làm hoài,” Suzy rêu rao với những cô gái đang la cà với mình trong hành lang sau giờ tan lớp vẽ hình họa. Thầy Jack Irvine giữ Marina ở lại để thảo luận về tác phẩm của cô, cho nên Frankie và Sinead cũng nán lại đợi luôn. “Hắn luôn ve vãn cho ta cảm thấy mình là người rất đặc biệt, là người duy nhất, nhưng đừng bao giờ tin cái gã mà mục đích độc nhất trong đời chỉ là chui vào váy lót của mọi đứa con gái.”

“Suýt!” ai đó nhắc khẽ khi phát hiện thấy Sinead có mặt.

Quá trễ. Dù sao thì Suzy cũng đã cố ý nói oang oang cho Sinead nghe được.

“Tao chẳng quan tâm ai biết điều đó,” Suzy lớn giọng. “Travis Quinn ngủ với mọi thứ biết động đậy. Mà đôi khi với vật không động đậy hắn cũng chẳng tha đâu.”

Tiếng cười rúc rích lan khắp hành lang như một vệt chất bẩn.

“Im đi!” ai đó lại nhắc.

“Chuyện đó có gì mới đâu?” Suzy cười cợt, sải bước đi khỏi.

Không nhiều, nhưng như vậy là đủ. Frankie đã thấy vẻ dao động trong mắt Sinead, cái chớp mắt bị tổn thương. Sinead vội vã đi như chạy ra khỏi trường, Marina đuổi theo sau, và hai chị em cố giữ Sinead lại.

“Suzy Atkins đúng là con bò ghen tị!” Marina nói rành rọt.

“Em không tin. Em thích Travis!” Frankie nói. “Anh ấy có bao giờ cố làm gì em đâu.” *Trời ạ!*

“Phải, hai đứa mà đúng,” Sinead đồng ý, rất khẽ. Quá khẽ. Từ đó trở đi cô khước từ bàn luận thêm bất kỳ điều gì nữa.

“Có thể thôi mà cũng vò nát sự tự tin của nó được, mà ư?” Marina nói với Frankie, đóng laptop lại. “Tao chỉ không hiểu mỗi điểm đó ở Sinead.”

“Em thì hiểu,” Frankie trầm tư.

Marina lắc đầu, “Đừng nói với tao đó là do lỗi của mẹ nó đấy. Đừng có nói là bác Daniella không bao giờ bày tỏ đủ tình yêu hay sự quan tâm tới nó khi nó còn nhỏ, vì vậy Sinead nghĩ rằng không ai yêu nó thật sự.”

“Có phần là thế thật đấy,” Frankie thở dài. Ồm, xem ra lập luận của Marina yếu xìu, nhưng hà cớ gì Sinead lại vỡ tan thành chỉ vì một con bò khốn kiếp như Suzy Atkins, nếu đó không phải là *thiếu* tự tin?

“Hừm, tao *thích* bác Daniella,” Marina tuyên bố. “Tao thích có một bà mẹ sành điệu như bác ấy.”

“Chị nói sai rồi.”

“Đúng chứ! Tao sẽ vùi bác ấy mua váy Stella McCartney cho tao, rồi cho tao bay đi New York mua sắm ở Manolos!”

Đôi lúc ta không cách chi mà tranh luận được với Marina.

Ngày hôm sau, thứ Năm, tấm biển Nhà Bán xuất hiện bên ngoài ngôi nhà số 13.

MƯỜI BỐN

“Này ông kia, ông không được làm thế!” Frankie hùng hổ lao ra quát người đàn ông đang gấn tẩm biển.

Ông ta đang cúi cúi đóng đinh lên một cây cột bên cạnh cổng, cặp móng to bè của ông ta quay về phía Frankie.

“Ông làm gì thế? Ai bảo ông đóng cái đó ở đây?”

Nhà Bán. Walters & Co.

Người đàn ông vẫn nện búa, không thèm đáp.

Marina đứng bất lực ở bậc cửa. “Bác Daniella không báo cho mày à?” cô hỏi Sinead.

Sinead lắc đầu, “Không nhận được tin của mẹ kể từ cuối tuần đến giờ.”

“Nhưng bác ấy không thể tự nhiên bán căn nhà này mà không báo cho mày biết trước!”

“Mẹ Daniella là vậy đấy,” Sinead thẳng thừng. Điều đó có nghĩa là bản thỏa thuận chia tài sản với dượng Patrick đang có chiều hướng xấu.

“Gỡ xuống mau!” Frankie yêu cầu. Cô đá cái cột, nhưng chỉ tổ làm gập luôn ngón chân mình.

Người đàn ông nhún vai, thu dọn búa và bỏ đi trên chiếc xe tải nhỏ màu trắng.

“Thế này là sao?” Frankie quay qua Sinead.

“Đây đã báo cho mấy người biết rồi còn gì,” Sinead thều thào, cảm thấy gai ốc nổi khắp hai cánh tay trần, đôi vai như sụp xuống để chống lại cái lạnh.

“Nhưng ai mà ngờ việc này lại xảy ra thật cơ chứ!” Frankie vẫn không tin nổi. “Tụi này tưởng mẹ chị sẽ nghĩ lại, thế là xong.”

“Vào nhà đi,” Marina nói, đóng cửa lại, “Sinead, mày không sao đấy chứ?”

“Ờ, không sao.”

“Như con Frankie nói rồi đó, bọn mình sẽ tới văn phòng cho thuê và tìm một nơi khác, không thành vấn đề.”

“Ờ.”

“Nhưng chua chát là bác ấy chẳng thêm hé với tội mình lấy một tiếng!” Frankie tiếp tục hậm hực, cho tới khi Marina lừ mắt, bắt cô phải im.

“Để tao gọi tới trường,” Marina nói. “À không, khoan, để tao gọi cho sở nhà đất kiểm tra xem có lầm lẫn gì không đã.”

“Sao chị không liên lạc với mẹ chị và hỏi thẳng luôn, Sinead?” Frankie chỉ muốn biết ngay. Rồi trông thấy vẻ mặt tái nhợt của Sinead, cô vội đổi ý, “Ờ, gọi tới sở nhà đất liền đi.”

Đây đích thị là cái lò phản ứng hạt nhân! Sinead nghĩ. Tan chảy tất cả. Bạn trai thì đi ngủ lang. Mẹ thì biến mình thành kẻ vô gia cư, mà cũng chẳng thèm gọi điện báo cho mình lấy một tiếng.

“Uống cái này đi,” Frankie ép, từ trong bếp đi ra với một tách cà phê.

“Khi nào ạ?” Marina đang nói chuyện trên điện thoại. “Hôm qua à? Bao nhiêu? Dạ, cảm ơn chị.” Cô gác máy, rồi ngồi xuống bên cạnh Sinead. “Đúng rồi,” cô xác nhận, xong chẳng biết phải nói thêm gì nữa.

“Sở nhà đất chết tiệt!” Frankie lầm bầm, ngó chong chong ra cửa sổ tới tấm biển quý ám.

Sinead không còn lạnh, nhưng vẫn run lập cập. “Còn điều này nữa,” cô bảo với Frankie và Marina. “Nếu thằng cha Patrick đó mà vợ được món bầm thì không chỉ ngôi nhà này phải đi tong đâu.”

“Chứ cái gì nữa?” Marina hỏi.

“Đây cũng đi tong,” Sinead bảo với hai cô bạn.

“Chị?” Frankie không hiểu.

“Đúng. Nếu hết tiền sau khi gã Patrick đó đã cuỗm tất, mẹ Daniella sẽ hất tao ra khỏi trường đại học. Tao sẽ phải về lại Dublin sống với mẹ!”

“Nhìn kìa!” Rob đã chú ý thấy tấm biển mới xuất hiện và gọi Travis ra cửa. “Những cô gái Gucci sắp chuyển nhà.”

Travis cố giấu vẻ kinh ngạc, “Ừ, em thấy rồi.”

“Marina sẽ sôi sùng sục cho mà xem.”

“Hãy tránh xa đường đạn của Marina trong khi cô nàng bán loạn, anh giai ạ.”

“Tất nhiên, đừng lo cho mình!” Đội mũ bảo hiểm vào, Rob chạy ra lối đi, vung chân quàng qua yên xe và phóng mất tăm.

Nhà Bán. Walters & Co.

Trái với lời mình vừa khuyên Rob, phản ứng bột phát của Travis là băng thẳng qua quảng trường để tới nói chuyện với Sinead. Nhưng bỗng có gì đó ngăn anh lại. Thái độ của cô đối với anh rất kỳ quặc kể từ cuối tuần tới giờ, và anh chẳng thể đoán nổi lý do tại sao.

“Ở lại đi em,” hồi đầu tuần Travis đã dỗ dành Sinead như thế, sau khi hai người đưa nhau đi xem phim về đến ngôi nhà số 45.

“Đêm nay thì không,” cô trả lời với nụ cười âu sầu, chẳng buồn hôn anh chúc ngủ ngon.

Chuyện gì đã xảy ra với đêm thứ Bảy và sáng Chủ nhật diệu kỳ của hai người, vào đúng cái khoảnh khắc anh vuốt tóc cô và ngắm mặt trời tỏa chiếu trên gương mặt cô?

Đến thứ Ba, rồi thứ Tư, Sinead vẫn giữ nguyên thái độ ấy - thân thiện nhưng khó gần; khi những nghi ngờ cứ chờn vờn khắp nơi, có nhiều điều đáng lý phải được nói ra và đem bàn luận công khai thì lại bị ém nhem.

Mình hoang mang quá, Travis thú thật, nhìn tấm biển nhà bán màu trắng và xanh da trời. Hình ảnh nàng cứ quanh quẩn mãi trong đầu mình, khiêu vũ vòng quanh, cười nói, mở đôi mắt to tròn nhìn mình, cứ như để mình chìm sâu vào trong tâm hồn nàng. Nhưng trong thực tế, Sinead đóng cửa kín mít, nhốt mình ở ngoài, trông nàng như bị tổn thương ghê gớm. Mình đã làm gì nên tội nhỉ?

“Phụ nữ lạ lùng hết sức,” nếu là Rob thì anh sẽ nói vậy. “Đừng cố hiểu họ làm gì. Họ sẽ nạy vỡ tung đầu cậu ra đấy.”

“Để yên tấm biển ở đó,” mẹ Daniella nói chắc như đinh đóng cột khi cuối cùng Sinead đã vận hết can đảm để gọi cho mẹ, hai mươi bốn giờ sau khi tấm biển Bán Nhà được treo lên.

“Con nghe rồi. Mẹ phải bán nhà,” tuyệt nhiên không có bàn cãi về việc đó, nhưng Sinead cảm thấy mình đáng được giải thích thêm.

“Mẹ biết, vậy là rất chới với cho con, con yêu quý. Nhưng con cứ đặt mình vào trường hợp của mẹ mà xem. Mẹ những tưởng Patrick và mẹ sẽ thật sự có gì đó rất đặc biệt, thế mà bây giờ, hẳn hiện nguyên hình là một con quỷ. Lũ luật sư của hắn chạy đôn chạy đáo, cố vít chặt lấy mẹ để moi từng xu. Giờ mẹ đã nhận ra đáng lẽ mình không bao giờ được cho Patrick đứng tên chung ngôi nhà Dublin; nhưng thôi, dù đã quá muộn nhưng cũng là điều tốt. Chứ lúc trước mẹ cứ tưởng bọn mẹ sẽ sống với nhau trọn đời trọn kiếp kìa.”

Sinead không trả lời, cứ để mặc cho mẹ nói.

“Đau bầm gan tím ruột. Nói thật, Sinead, mẹ phải tốn cả đồng tiền trị liệu và mua sắm mới vượt qua được cú sốc này đấy! À... Mẹ nói đùa ấy mà!”

“Con rất tiếc mọi việc lại ra nông nổi này.”

“Nghe này, mẹ sẽ không nhì nhảnh lôi thôi mãi nữa. Nhưng xem ra mẹ sẽ thiệt hại rất nặng nề trong thỏa thuận mà các luật sư đang xem xét, thế cho nên, cực chẳng đã mới phải bán ngôi nhà quảng trường Walgrave đi.”

“Dạ, để con bảo Marina và Frankie là tụi nó sẽ phải dọn ra.”

“Ừ, tội các con quá.”

“À, Daniella...” Sinead nghẹn ngào vì câu hỏi mà cô sắp đặt ra. “Con cần biết... con có thể tiếp tục ở lại trường được không?”

“Ồ!” mẹ cô phản ứng rất cảnh giác. “Đó là một vấn đề khó khăn. Mẹ chưa quyết được con gái à.”

“Thì mẹ cứ cho con biết sơ sơ đi. Cơ hội của con là bao nhiêu... năm mười-năm mười, hay ít hơn?”

Mẹ Daniella cười lớn, “Đôi khi con đề cập vấn đề rất thiếu tế nhị.”

“Ừm, nhưng mà, mẹ... Nói con biết đi.”

Một quãng ngừng lâu, rồi mẹ Daniella nói, “Nghe này con, có lẽ mẹ sẽ tác động đến trường con... mẹ sẽ nói chuyện với Tristan Fox, xem ông ấy có dùng ảnh hưởng của mình mà kiếm được cho con một học bổng đặc biệt không.”

“Thôi, thôi!” Sinead giãy nảy. “Con không chịu được điều đó đâu.”

“Ừm, có lẽ con đúng. Bây giờ mẹ chỉ có thể nói với con một điều là, mẹ chưa biết chắc chắn, nên con đừng dồn quá nhiều công sức vào việc tìm nơi ở mới với Marina và Frankie.”

Rob đã không bày tỏ sự cảm thông đúng mực với Marina trước mỗi bận tâm của cô.

“Tụi em trở thành một lũ vô gia cư!” cô hét lên bên ly nước trong quán Alex trước khi cả hai tới một vũ trường.

“Nhà vẫn chưa bị bán mà,” Rob thờ ơ chỉ ra.

Marina bảo anh đừng có bám víu vào những chi tiết vụn vặt. “Đằng nào nhà *cũng* sẽ bị bán. Khi đó thì sao? Tụi em sẽ phải chui vào một cái buồng vừa ngủ vừa sinh hoạt ở cái hốc tệ hại nhất thành phố. Gương thì rạn nứt, nệm từ đời nào đời nào lúc nhúc rạn rệp, không có cả chỗ treo đồ!”

“Ừ, thật khó tìm được một nơi tươm tất vào thời điểm này trong năm,” Rob thừa nhận.

Nhưng như thế lại càng khiến Marina quạu quọ hơn, “Đừng có nói vậy. Ôi, phải làm gì đây hả Trời?”

Đang rối như tơ vò như vậy nhưng khi đến vũ trường để uống tiếp, Marina đã biến thành một tâm điểm thu hút các chàng trai ngây thơ.

“Này!” cô gọi khi nhận ra anh chàng Break-Dance của Frankie.

“Lee, cậu sao rồi?”

“Ồ, chào,” vừa đáp lời, chàng ta lập tức dòm dáo dác tìm Frankie.

“Nó không có ở đây đâu,” Marina bảo. “Nhưng chút nữa nó sẽ tới *Những Cánh Đồng Dầu* .”

Đám bạn của Lee liền bu lại, tí tởn tán chuyện với Marina. Cô nhận được ba lời mời uống khác nhau, và từ chối tất cả bằng một nụ cười nghiêng thành đồ vách cùng một cái chớp mi đã được tập luyện kỹ.

“Frankie nghĩ tôi bị điên phải không?” Lee kiên nhẫn hỏi. “Ồ... tôi biết cô ấy có lỗi suy nghĩ vậy mà. Nhưng chẳng lẽ đó là rào cản sao?”

Marina cười lớn và khuyên, “Rào cản chính là kiểu nhảy của cậu đấy.”

Lũ bạn của Lee nhất trí rào rào, “Đúng, đúng đấy! Bọn tao đã nói rồi, dẹp cái điệu đi trên mặt trăng của mày đi!”

Từ một góc quán bar, Rob theo dõi và cau mày với cái ly rỗng của mình. Mình làm sao thế này? Mình để phụ nữ tác động đến tâm trạng của mình từ khi nào vậy? Nhưng anh không thích chứng kiến những tên khác tán tỉnh Marina, và nhất là anh không ưa cô nàng khích lệ bọn họ làm vậy. *Cứ chờ đi, anh tự nhủ. Chẳng mấy chốc mày sẽ bảo nàng cài kín áo lại và mặc quần rộng lòng thùng cho mà xem!*

“Nước của anh đây,” Marina nói, ngồi xuống trở lại bên cạnh Rob. “Cảm ơn, Marina. Hoan hô!” cô nhại giọng các chàng trai vừa bu lấy mình, nhưng

theo sau chỉ là sự im lặng.

Rob lắc đầu, “Anh chả thiết.”

“Chả thiết làm gì? Anh sao vậy, Rob?”

“Không.” *Em thừa biết mà. Đẹp cái trò con gái xí xốn trong quán đi. Hãy để cho mọi người biết là em đang đi với anh.*

“Anh không thể nói ‘không’ như thế là xong,” Marina phản đối. “Bảo đảm có gì khúc mắc rồi, anh phải giải thích đi chứ. Em có phải là người biết đọc suy nghĩ của người khác đâu!”

“Anh cóc biết. Nhưng hồi nãy em nói chuyện với ai ở quầy vậy?”

“À!” ánh sáng đã lộ dạng. “Lee Wright - anh biết đấy, cái anh chàng mê Frankie ấy mà.”

“Còn những tên khác nữa, cứ như một đội bóng lên cơn điên.”

“Chứ em phải làm gì? Trùm một cái túi lên đầu và không nói gì hết à?”

“Ờ... Ừ... Phải.”

“Ế, phải tội mình đang cãi nhau không đấy?” Marina hỏi, hờn hờ giật giật ống tay áo da của Rob và bắt anh phải ngược lên.

“Anh không cãi nhau với phụ nữ,” anh nói rồi đứng lên, bất ngờ thoát khỏi hố sâu của mình. “Em có đi không nào?”

“Nếu em không đi thì sao?” Marina hỏi lại. Tâm trạng khó chịu của anh nặng nề hơn cô tưởng. Một cảm giác căng thốn nơi bụng khiến cô nhận ra mình đã chơi sai cái trò này.

“Anh sẽ đi khỏi đây,” anh quyết định.

Vì vậy cô, hoặc là về theo anh, hoặc là lướt trôi vào quán, trở lại với Lee và bọn bạn của anh chàng, mỉm cười như không có gì xảy ra, tiếp tục đàn đúm với một lũ con trai mà sẽ liếc mắt đưa tình với cô, nháy với cô, sau đó chộp tay cô và ép cô linh gập ra một xó vắng - như lẽ thường tình.

Cô đi theo Rob.

Anh hơi ngoái lại, đi thêm đôi ba bước nữa trên vỉa hè, sau đó dừng lại chờ.

“Xin lỗi,” Marina nói với Rob.

“Anh không thích.”

“Em cũng không thích. Nghe này, em *chưa bao giờ* chạy theo một anh chàng và nói xin lỗi đâu đấy!”

“Anh tin em. Còn anh thì không bao giờ chùn bước và chờ đợi, nhưng anh đã làm rồi đấy.”

Hai người đứng dưới một ngọn đèn đường, ánh nhìn cài vào nhau.

“Em sẽ không bắt anh nói được đâu,” Rob cảnh báo. “Anh không phải là một người nhạy cảm.”

Marina gật đầu, “Anh biết không... em cũng vậy đấy. Em thích diện đồ đẹp, thích được tán hươu tán vượn. Với em, người ta thấy em thế nào thì em đúng là như thế ấy.”

“Anh thích những gì anh thấy,” Rob thì thầm.

Tim Marina nhảy rộn lên một cái, hụt mất một nhịp, sau đó lại rộn lên, “Tụi mình đi nhé!”

“Đi đâu?”

“Em không quan tâm. Đâu cũng được!”

“Hay mình đi vũ trường nhé?” Travis hỏi Sinead. Cô đang tê liệt, gương mặt xương xương điểm rõ những quầng thâm quanh mắt, khiến mắt cô đã to giờ trông lại càng to hơn, tưởng như bị bầm. Travis chỉ muốn ôm cô vào lòng mà bảo, thôi tụi mình đừng đi, hãy ở lại đây bên nhau.

“Đây” tức là nhà Sinead. Marina và Frankie đã đi vắng, nhưng Sinead cứ thay đồ hàng trăm lần mà vẫn còn ở đây, với đèn phòng ngủ chong chong,

mãi đến khi Travis về nhà mình và mang sang một món Thái ăn liền. Anh chàng quyết định liêu đi đường vòng và ngỏ ý cùng ăn với cô.

Sinead không ăn. Chỉ mồm như chim.

“Ừm, tụi mình đi đi,” Sinead quyết định. Cô không biết phải tâm sự với Travis về việc gì, bởi cứ mỗi lần định mở miệng thì cái con Suzy Atkins vớ vẩn đó lại chực tuôn khỏi đầu lưỡi cô. *Hắn luôn ve vãn cho ta cảm thấy mình là người rất đặc biệt. Nhưng hắn ngủ với tất cả những thứ động dục được.*

Nhưng còn tia mặt trời trên gối, còn ánh mắt khi anh ấy hôn mình...

... Đôi khi việc như vậy mà lại không phải vậy!

Sinead cứ nghe đi nghe lại tiếng cười khẩy đó. Suzy và bọn đồng lõa dè bêu, cười cợt, khiến cô thấy mình nhỏ bé thảm thương. Hừ, trôi theo cảm giác này thật dễ...

“Nào, đi dự tiệc đi,” Travis nói, bỏ những gì còn lại của món cà-ri vào sọt rác và đưa Sinead ra khỏi nhà, ra khỏi chính cô.

“Lee!” Frankie hét lên the thé.

Đó là lúc một giờ sáng, vũ trường đang đông nghẹt. Frankie đã bắt chuyện với hai cô gái học cùng khoa nữ trang với mình, kể từ khi không thấy bóng dáng Marina hay Sinead đâu. Và giờ, Lee đang ở đây, đề nghị mua thức uống cho cô và hứa sẽ không bắt cô nhảy với mình.

“Ai bảo anh vậy?” Frankie hỏi.

“Bảo cái gì?”

“Chuyện nhảy nhót ấy.”

“Marina. Tại vũ trường lần trước.”

“Hừ. Thôi được, cho em một Bacardi ướp lạnh nhé. Cảm ơn anh.” Húúú. Cô đang nhận đồ uống mà chàng Lee mời... sau đó rốt cuộc là cô sẽ nhận lời đi chơi với anh ta!

“Anh thấy em thật khác với những cô gái khác,” Lee bảo Frankie.

“Theo chiều hướng tốt hay xấu?”

“Tốt.”

“Hừ, anh cũng khác,” cô dăm chiêu đáp lại.

“Hừm.”

“Không, ý em nói khác là bởi vì em có thể đoán được anh đang nghĩ gì. Chứ hầu hết cánh đàn ông đều núp sau một cái gì đó... em không biết... Chà..., em nói vớ vẩn ấy mà, quên đi.”

“VẬY là anh có thể thư giãn rồi chứ gì? Em sẽ không chạy trốn nữa chứ gì?”

“Hứa không nhảy đấy nhé?” cô nhắc lại.

Lee gật đầu.

“Nhẹ cả người,” Frankie thở hắt ra. “Mình quên vụ đồ uống đi nhé? Anh có thể đưa em về nhà, tụi mình vừa đi vừa nói chuyện.”

“Em tưởng anh đã nói là anh không dễ bị tình cảm chi phối,” Marina thì thầm.

Marina và Rob đang say đắm đến nỗi không biết lạnh là gì vào đêm thứ Sáu. Hai người đã trở về ngôi nhà số 45, lấy xe và mũ bảo hiểm rồi phóng ra khỏi thành phố. Và lúc này đây, cả hai đang ở trên đỉnh đồi, dưới những tàng cây, nhìn xuống tấm thảm ánh đèn thành phố lấp lánh.

“Em đã thay đổi, đã khác rồi,” anh bảo cô giữa những nụ hôn.

“Theo cách nào?” Cả hai dường như đang trôi bồng bênh. Một thế giới bên dưới, và một bầu trời đen thẫm trên cao.

“Không còn đáng sợ nữa,” Rob nói.

“Chết rồi,” Marina nhăn nhó. “Em đang định làm anh phải sợ. Chỉ được nhìn thôi, cấm đụng chạm!”

“Ừ, đừng chạm,” anh lại hôn cô.

“Này, Travis, này Sinead!” Suzy kêu âm ỉ, như thể đang âm mưu một trò cợt nhả riêng tư nào đó với hai người.

Travis gật đầu, cố dắt Sinead lách qua cô bạn gái cũ. Nhưng lúc này là giờ đóng cửa, lối ra khỏi *Những Cánh Đồng Dầu* chật như nêm.

“Váy đẹp đấy,” Suzy đưa mắt từ đầu đến chân bộ đồ của Sinead. “Tậu nó ở đâu vậy... phải mẹ bồ mua cho tại một cái hốc trên đại lộ số năm không?”

“Không,” Sinead lạnh lùng. Tạ ơn Chúa, cô và Travis đã thoát qua được Suzy và tiến ra ngoài trời lộng gió, bỏ lại cô bồ cũ giương mắt ếch nhìn theo và bàn tán về Sinead với đám bạn của mình.

“Có phải là do Suzy không?” Travis chất vấn Sinead. Đồng xu đã rơi xuống, đại loại như thế. “Em đã để cô ta len vào giữa chúng ta à?”

“Suzy vẫn còn quyến luyến anh.”

“Nhưng anh thì không.”

Sinead không nói gì cho tới khi cả hai tới đỉnh đồi. “Nghe em nói này, nhưng nghe xong thì hãy quên đi nhé. Em biết nó không đáng cho mình nghĩ tới. Nhưng anh biết em mà, đến màu phấn mắt nào phải đi kèm với bộ váy nào còn làm em khổ sở được. Thế nên, những lời đồn đại mà Suzy rêu rao là ác mộng khủng khiếp nhất đối với em.”

Travis dừng sững lại, “Suzy nói láo đấy,” anh chàng thẳng thừng.

Sinead gật đầu.

“Em không tin cô ta đấy chứ?”

“Không.”

“Em tin. Em để cô ta trấn áp mình.”

“Không.”

Travis quay đi. Lắc đầu. Tim anh nện thành thịch, trống rỗng và lạnh băng. “Đi, Sinead, để anh đưa em về.”

Đồ khùng! Sinead tự dàu vò. Coi mày đã làm gì kìa!

MƯỜI LĂM

“Tiêu hết rồi,” Sinead bảo với Frankie và Marina.

“Tiêu hết là sao?” Frankie tổng bát đĩa vào máy rửa chén, rồi quét sàn bếp. Sở nhà đất đã gọi điện báo rằng những khách mua nhà đầu tiên sẽ tới xem nhà vào lúc mười một rưỡi.

“Travis biết những điều Suzy Atkins nói đã ăn vào não chị.”

“Sao nó biết?” Marina hỏi Sinead, rồi quay sang Frankie, tiện mồm cô nói luôn một thể, “Đừng có hòng tao nhắc một ngón tay để lau chùi sạch sẽ cái chỗ này đây! Nếu để nhà cửa trông như bãi rác thì chả ma nào muốn mua đâu, có đúng không?”

“Vì tao đã nói ra,” Sinead thở dài.

“Dào ời, đúng là gái ngoan!” Marina rên rỉ.

Frankie ngừng quét nhà, “Khoan! Để em đoán nhé. Travis muốn biết tại sao chị có vẻ muốn rút lui. Chị không nói, nhưng anh ấy gây áp lực với chị, để rồi cuối cùng chị đành phải thừa nhận là tại Suzy.”

“Đại khái vậy,” Sinead đồng ý.

“Ồi, Sinead!” Marina thở dài.

“Biết rồi. Đây đã làm Travis thất vọng rồi.”

“Vậy chứng tỏ là mày không tin nó!”

“Thôi biết rồi mà. Đừng nói nữa!”

“Rồi nó có nổi điên với mày không?”

“Không. Chỉ lặng lẽ tổng tiền về nhà, chẳng nói gì hết.”

“Hôn tạm biệt cũng không?” Marina lấn tới, những câu hỏi dồn dập và không thương xót.

“Không.”

“Không hẳn tin sáng nay?”

“Không.”

“Trời, vậy thì đúng là tiêu hết rồi,” cô bạn Marina kết luận.

“Chán thật,” Frankie bảo Sinead, lắc đầu. Mặc dù khi nói câu ấy, Frankie thật lòng tiếc cho Sinead, nhưng trong lòng cô cũng đang thầm nghĩ tới Travis. “Nhưng đúng ra anh ấy phải nhận thấy rằng chị đang chịu rất nhiều áp lực - nào là chuyện nhà cửa, chuyện tiền học, rồi chuyện mẹ chị, đủ thứ!”

“Nhưng nó đã phạm phải nguyên tắc quan trọng nhất trong sách,” Marina chỉ ra.

“Là gì?” Frankie hỏi.

“Là... không bao giờ được thú thật điểm yếu của mình với đàn ông.”

Frankie quét tước xong thì pha cà phê, “Em đồng ý. Chị đã để Travis thấy chị ghen. Bọn con trai không thích thế đâu. Điều đó khiến họ cảm thấy như mình bị sa bẫy.”

“Gì thế này, hai người đang khám nghiệm tử thi à?” Sinead nhăn nhó và cầm lấy ly cà phê.

“Tụi này quan tâm, được không?” Frankie bảo Sinead. “Tụi này muốn tháo gỡ sự việc cho chị. Thế này nhé, em nghĩ Travis hành xử như tối qua thì hoặc là do anh ấy bị tổn thương vì chị không tin anh ấy...”

“... hoặc là do những gì Suzy nói về hẳn là thật, rằng *đúng là* hẳn lừa phỉnh tất tật lũ con gái, thấy con nào là lừa con nấy,” Marina nhảy vào.

“Đắm vào miệng chị ấy một phát đi Sinead!” Frankie buột miệng kêu lên mà không tin vào tai mình. Cô đang định diễn giải ý này một cách nhẹ nhàng, ý nhị hơn nhiều.

Sinead cau mày, phản kháng, “Đây không ghen. Chỉ có điều, tại sao mới vừa như mặt trời chiếu sáng rực rỡ đầy thì thoắt cái, mây đen u ám đã ùn ùn kéo đến. Đúng khoảnh khắc hay ho đó, tự dừng lại gợn lên nghi ngờ. Chứ tao nào có nghi ngờ. Tao thà ở một thân một mình còn hơn.”

“Mày muốn gọi thế là gì cũng mặc, nhưng với tao, đó là ghen tuông,” Marina khẳng định. “Mày có nhớ quái vật mắt xanh lá cây không?”

Sinead gật đầu, “Ừm, dù gì nó cũng đã hạ gục tao và Travis rồi.”

“Nhưng chắc chẳng hạ gục vĩnh viễn được đâu,” Frankie động viên. “Thiên hạ vẫn vượt qua chuyện này âm ỉ.”

“Nhưng Travis thì không,” Sinead đoán.

Cô nhớ lại vẻ mặt của Travis đêm qua, đứng trên đỉnh đồi nhìn xuống đường phố, khi anh nói với cô bằng một thứ âm sắc trống rỗng, tuyệt vọng, rành rọt, “Suzy nói láo.”

Vẻ mặt đó chứng tỏ cô đã xúc phạm anh.

Cô không xứng với anh. “Đây biết đây ngu rồi,” Sinead gay gắt xỉ vả mình, đúng lúc nhân viên sở nhà đất gõ cửa.

“Đây là phòng khách thứ nhất,” gã nhân viên hót véo von, dẫn một cặp vợ chồng và hai đứa con vào phòng trước. “Có cửa sổ chìa ra ngoài đường rất thú vị, một lò sưởi lạ mắt, và mái bằng đổ bê-tông.”

Bọn trẻ lăn lê bò toài trên những tấm thảm trải sàn khổng lồ, trong khi cha mẹ chúng uống vào từng lời tâng bốc.

“Ngôi nhà này đã được chạy lại toàn bộ đường điện. Hệ thống lò sưởi trung tâm mới, sàn nhà tháo rời, còn trong phòng bếp, người chủ hiện thời đã trang bị toàn bộ đồ dùng mới, bồn rửa Belfast và bộ bếp ốp đá hoa cương kiên cố.”

“Họ sẽ mua cho coi!” Frankie rên rầm, vấp phải một đứa trẻ.

“Tao hết chịu nổi rồi, nếu cần tìm tao thì tao ở bên nhà Rob nhé,” Marina nói, đoạn ra đi mà không thèm sửa sang quần áo, đầu tóc hay trang điểm.

“Nếu là họ, em sẽ mua căn nhà này!” Frankie vẫn lải nhải khi gã nhân viên nhà đất đưa mọi người lên lầu. “Chả phải chỉnh trang sửa chữa gì cả, nhìn thẳng ra quảng trường, gần phố chính - ngôi nhà tựa như một phiên bản đúc khuôn trong *Elle Deco* .”

Sinead gật đầu. Cô và Frankie chờ dưới lầu trong khi những người xem nhà tiếp tục xăm xoi các buồng ngủ.

“Có kèm theo điều khoản giao nhà ngay không?” người chồng hỏi khi họ đi xuống.

“Tất nhiên là có. Các cô này sẽ ra đi ngay khi hợp đồng được ký kết,” gã nhân viên mỉm cười dứt khoát. Frankie và Sinead nhăn mặt.

“Đây là khu sinh viên hay ở à?” bà vợ muốn biết.

Gã nhân viên sở nhà đất trả lời trơn tru, “Hoàn toàn không. Quảng trường Walgrave rất hứa hẹn và đầy triển vọng. Hiện đã có rất nhiều mối quan tâm đến ngôi nhà này... mà tất cả đều là những người đang tìm kiếm một nơi làm mái ấm gia đình.”

Cặp vợ chồng nọ gật đầu và mỉm cười, trong khi lũ trẻ con lao đầu qua thành ghế xô-pha và vật nhau ùng ùng.

“Chúng tôi sẽ bàn bạc kỹ vấn đề này,” cuối cùng hai vị khách quyết định. Gật đầu và mỉm cười, gật đầu và mỉm cười.

Gã nhân viên sở nhà đất dẫn họ ra về, không đếm xỉa gì đến những ánh mắt héo úa của hai cô gái.

“Bọn mình... vô hình hay sao ấy nhỉ?” Frankie bất mãn. Đồng hồ đeo tay của cô chỉ mười hai giờ, và cô đã hẹn gặp Lee trong thành phố nửa tiếng nữa. “Ý em là, bọn mình chỉ là sinh viên chứ chẳng phải người thật hay sao ấy mà dân chúng chẳng cần chào tạm biệt hay cảm ơn!”

“Cảm ơn, Frankie,” bất thành lời, Sinead quàng tay ôm chầm lấy Frankie. Cuộc sống của cô đang trong trạng thái lơ lửng, nhưng ít nhất cô cũng biết rõ đâu là bạn bè thật sự.

“Ê, quàng tay thế để làm gì?”

“Chẳng làm gì cả. Chỉ cảm ơn, thế thôi.”

“Bọn mình thế này có phải là hẹn hò không?” Lee hỏi Frankie.

Frankie giả vờ làm mặt hết hoảng, “Chúng mình chỉ chén có mỗi một chiếc bánh Big Mac và một lon Diet Coke thôi,” cô nhắc Lee.

“Thế còn đi xem phim?”

“Xin lỗi, em không có thời gian. Em phải tới trường.”

“Đến một bộ phim chuyên ngành tối nay cũng không sao?”

Frankie vứt khay đồ ăn thừa vào sọt rác rồi gật đầu, “Được. Hay đấy. Máy gì?”

“Tám giờ. Anh sẽ chờ em ở sảnh vào trường,” Lee cúi xuống và hôn phớt qua má Frankie. “Thế này có gọi là nụ hôn không?” anh chàng lúng túng.

“Không, đây mới là hôn,” Frankie lên một cơn bốc đồng, hôn anh chàng thật sự.

Frankie dốc toàn tâm toàn ý vào thực hiện tác phẩm lấy cảm hứng từ đại dương của mình. Cô yêu màu xanh dương của đá lapis lazuli với những đường vân màu vàng cổ kính. Biển và cát, rập khuôn trong đá và kim loại quý.

“Anh có muốn chụp hình tác phẩm mới cho em không?” Frankie hỏi Travis khi anh chàng đang ở trong phòng tối suốt buổi chiều thứ Bảy. “Vẫn chưa hoàn chỉnh, nhưng chụp từng công đoạn hình thành thì tuyệt vô cùng.”

Thế cho nên, Travis vào xưởng kim hoàn, hí húi chỉnh ánh sáng và góc chụp trong khi Frankie tỉ mỉ mài bóng từng viên đá.

“Anh OK chứ?” cô hỏi mà không ngược lên.

“Sao em hỏi vậy?”

“Không có gì. Tại thấy anh im thin thít, thế thôi.”

Travis kiểm tra tiêu cự, tốc độ màn trập. “Em có muốn anh đùa tếu không?”

“Nếu anh thích.”

“Không thích.”

“Em cũng không nghĩ là anh thích,” Frankie né ra khỏi tầm cho Travis chụp pô đầu tiên. Cô nhìn anh làm việc, cảm thấy giữa hai người có một bầu không khí chưa từng có bao giờ. “Anh chắc là anh OK chứ?” cô gắng hỏi.

Travis vòng qua chiếc bàn và chụp một pô nữa, “Sao em lại hỏi vậy? Sinead đã nói gì với em à?” *Tách, tách.*

“Không. À, có. Chị ấy bảo chị ấy là đồ khùng.”

Travis im lặng một hồi lâu, “Thật lòng anh cứ tưởng rằng giữa Sinead và mình đã có gì đó.”

Đến lượt Frankie im re. Có gì đó kỳ kỳ đang diễn ra, và tự dưng cô thật tình không muốn nghe Travis cảm thấy thế nào về Sinead nữa. Nghe điều đó khiến tim cô nhói lên.

“Anh đã dẫn hất Sinead,” Travis thú nhận. “Đáng ra anh không nên nói điều này với em, nhưng anh cứ luôn cảm thấy như bị đá vào bụng ấy.” *Tách*

Thông thường đây đáng lẽ phải là chỗ để Frankie nhảy vào bằng một câu đại loại, “Sao anh không làm một điều gì đó đi? Em chắc chắn là Sinead tin cậy anh, chỉ có điều chị ấy đang chơi với tội lỗi. Chị ấy cần anh nói rằng chị ấy có ý nghĩa với anh biết chừng nào.” Nhưng thay vì thế, lần này cô lại chỉ làm bậm, “Chà, điều đó quá là sa vào địa ngục, em đoán vậy.”

Tách . “Anh thường không để cho phụ nữ ảnh hưởng đến mình như đã để Sinead tác động lên anh.”

“VẬY Ờ?” Frankie nói. “Đấy là thì quá khứ chứ?”

Travis gật đầu, “Anh chấm dứt việc ấy rồi.”

Lại một nửa nhịp dừng nữa trong tim Frankie. Phát đầu tiên là ghen tị, phát thứ hai là dục vọng. *Chà, đừng có dẫn tới nữa chứ!* Tại sao đột nhiên cô lại có ý định lay động Travis vậy?

Xưa nay chưa hề có một tí ti gì giữa cô và Travis. Hai người chỉ là bạn, anh cho cô những lời khuyên về máy chụp hình và quan tâm đến cô.

Đồng ý, cô luôn biết là anh điển trai, và biết chắc rằng mọi sinh viên năm nhất trong khoa đều nhỏ dãi trước anh. Cô cũng biết mười mười tại sao Sinead lại mê anh. Cô biết hết. Nhưng bây giờ, tim cô và những mút dây thần kinh của cô cũng đang cháy rực niềm đam mê ấy.

Travis ngược nhìn cô, “Gì vậy?”

“Không. Anh chụp tiếp đi.” *Tách, tách.*

Rồi thì tới Lee, người cô vừa mới hôn, người mà cô sẽ gặp trong một tiếng nữa.

Mình không thể làm thế được! Frankie nghĩ. *Mình không được quyến rũ bạn trai của bạn. Mình không bắt cá hai tay được.*

“Em có muốn chụp một tấm từ góc độ này không?” Travis hỏi. “Hay vậy là đủ rồi?”

“Đủ rồi, cảm ơn anh.” *Cú tách* cuối cùng.

“Đừng nói gì với Sinead về...”

“Em không nói gì đâu,” Frankie hứa, trong lòng nát tan vì dáng mạo nhìn nghiêng của Travis - đầu cô vẫn cúi, lọt thỏm vào chóp sáng trắng của đèn máy chụp ảnh.

^[1]Elle Deco (Elle Decoration): tên một tờ tạp chí nội thất nổi tiếng của Anh - ND.

MƯỜI SÁU

“Con người ta dễ chán nhau lắm,” Marina phán.

Bà Daniella tới mà chẳng hề báo trước, đem theo những chiếc túi xách Louis Vuitton, giày cao gót lộng lẫy, cùng chứng suy nhược thần kinh phải “bảo dưỡng” vô cùng tốn kém.

“Mẹ đoạn tuyệt với đàn ông rồi!” bà tuyên bố với Sinead. “Patrick Skinner đã đem chôn xuống địa ngục tất cả những gì mẹ yêu quý. Còn ông bố trời đánh thánh vật của con, Sinead à... khi mẹ yêu cầu lão thực hiện bốn phần cấp dưỡng, tức là phải trả tiền học phí cho con, thì lão từ chối thẳng thừng!”

Frankie và Marina co rúm lại. Sinead đâu cần phải biết những chuyện ấy!

“Con biết lão nói gì không?” bà Daniella vẫn ro ro, nhấn tâm phốt lờ mọi cố gắng đổi đề tài của Sinead. “Lão bảo sao mẹ không bán căn nhà ở Provence đi để gom thêm tiền mặt? Lão nói *thế đấy*. Trong khi lão biết thừa đó là nơi tị nạn của mẹ khỏi thế giới này - mùa hè nào mẹ cũng phải xuống đó để thư giãn cho tỉnh táo đầu óc. Nếu không có Provence với những bông oải hương và hướng dương tựa thiên đường đó thì mẹ chết rục từ lâu rồi!”

“Mẹ ngủ trong phòng con nhé?” Sinead đề nghị, này giờ vẫn im như thóc. Cô mang đồng hồ xách của mẹ lên lầu.

“Đời sao mà khổ,” bà Daniella thở dài, biết chắc là sẽ làm rung động lòng cảm thông và nguồn cung cấp cà phê đen vô tận từ Marina và Frankie.

“Bà Daniella ích kỷ không tưởng tượng nổi!” Marina bày tỏ với Frankie vào sáng hôm sau, “Ngôi nhà ở Provence! Hoa hướng dương! Bà ấy có nhà ở khắp mọi nơi, thế mà lại không chịu bán đi để Sinead được ở lại trường!”

Trong khi đó bà Daniella đã điệu Sinead tới một quán ăn êm ả để dùng bữa trưa Chủ nhật bằng món xa-lát Địa Trung Hải.

“Ồ, nhưng chị phải nhớ là thế giới của bác ấy vừa mới vỡ tan,” Frankie chỉ ra. “Chả ai bộc lộ nổi những đức tính tốt nhất khi mới bị bỏ bả cả.”

“Thôi đừng có bày đặt tử tế đi!” Marina dọa dẫm. “Tao bây giờ thậm chí cũng chẳng thấy bà ta giống Audrey Hepburn trong *Ăn sáng ở Tiffany*. Không lý gì bà ấy lại đi bỏ thí Sinead kiểu ấy được.”

“Em đồng ý,” Frankie nói lặng lẽ. Cô nhận một tin nhắn từ Lee. Cảm ơn buổi tối đầu tiên. Sáng nay gặp em nhé?

Biết gì không... Frankie đã vớ được một chàng ưng ý! - Marina viết luôn vào blog, bởi chẳng có gì hay hơn để làm lúc này.

Tớ cũng đã tìm được chàng của mình, nhưng Sinead thì vừa mất chàng của nó.

Frankie tặc lưỡi. “Thôi cứ vui được ngày nào hay ngày đó đã!” cô thờ dãi, nhắn tin lại cho Lee, báo rằng mười lăm phút nữa sẽ gặp anh chàng trong thành phố.

Tôi bị sao thế này? - Marina viết blog. **Tôi là quý cô Không Thể Với Tới, một cô gái Gucci triệt để - chính Rob đã gọi tôi như vậy đấy.**

Tôi vốn thích ăn diện vô cùng. Marilyn là thần tượng của tôi, và tôi quan niệm, kim cương là bạn thân nhất của con gái. Tôi theo thời trang và tôi quay cho bọn con trai mê dại.

Ấy thế mà, hãy nhìn tôi bây giờ đi. Tôi ngồi yên sau chiếc Kawasaki, chụp mũ bảo hiểm lên đầu, và thỉnh thoảng còn chả thèm màng đến việc mình quên chải đầu. Tôi không đùa đâu. Chẳng bao lâu nữa sẽ có dầu xe dính đầy móng tay tôi, và có khi tôi còn biết thay bu-ji nữa không chừng! Ồ, chắc cũng không đến nỗi vậy. Nhưng giờ người tôi đã sực nức mùi Eau de Diesel rồi. Khiếp! Tất cả là do tôi đã xuôi theo Rob vạm vỡ và những

thói quen xấu của chàng, nhưng đừng có cho là tôi sai - tôi không phàn nàn gì đâu.

Còn một sự thay đổi trọng đại này nữa. Bình thường tôi là Nàng Rên Rĩ (Moaner Lisa, ha ha ha!). Lúc nào cũng cái này không đúng, cái kia chả ra làm sao. Nào là tóc thẳng đó dài thượt hay ngắn cùn, nào là sơ mi thẳng kia lỗi thời như của ông cụ, rồi gã kia nên tập thể dục giảm cân là vừa... Nhưng với Rob thì không thể chê vào đâu được.

Rob là Marlon Brando; là Brad Pitt và Johnny Depp hòa làm một. Và bây giờ rốt cuộc tôi lại phát hiện anh ấy rất tình tứ. Thế mới chết người chứ, đúng không nào?

Gì thì gì, lúc này tôi đang nhìn ra cửa sổ, và ô kìa, người hùng của tôi đang băng qua quảng trường tới nhà tôi (nhà tôi, nhưng trong bao lâu nữa?), cầm hai chiếc mũ bảo hiểm. Có vẻ như bọn tôi sắp vi vu trên xe đây...

“Vậy, ai là đạo diễn ưa thích nhất mọi thời đại của anh?” Frankie hỏi Lee. Cô đang giữa cao trào của cuộc tự đấu tranh.

“Bunuel.”

“Còn tài tử ưa thích nhất?”

“Garbo. Nhưng sao bọn mình giống như đang hẹn hò cấp tốc vậy?”

Frankie đang tung ra những câu hỏi để tránh làm thân với Lee, trong khi tâm trí lại mãi miết nghĩ về Travis, không tài nào tập trung nổi vào anh chàng này. Thật ra, hãy huých toẹt đi... cô đang lợi dụng Lee, chấm hết.

Tối qua hai người đã cùng đi xem phim, còn giờ thì đang đi dạo trong công viên. Nhưng chẳng có gì tiến triển - đầu cô vẫn đầy ắp hình ảnh của Travis.

“Em không định để chuyện này xảy ra đâu,” bất thần Frankie nói với Lee, ủ rũ nhìn đăm đăm vào lũ vịt. “Em xin lỗi, Lee, tốt hơn là bọn mình hãy chấm dứt thôi.”

Lee cắn môi rồi gật đầu, “Tốt thôi.”

“Không, không tốt đâu. Nhưng em xin lỗi, em đã không thật lòng. Vậy là không công bằng. Tốt hơn là hãy dừng ở đây đi.”

“Ừ,” Lee nhìn xuống bãi cỏ, nhắm mắt lại, rồi ngược nhìn Frankie. “Frankie, anh thật sự thích em. Anh hy vọng em sẽ luôn vui vẻ.”

“Dừng tốt với em như thế!” cô nài nỉ. “Em không xứng đâu. Anh hãy tìm ai đó tốt hơn...”

Lee lắc đầu, “Có phải chỉ tại kiểu nhảy của anh thôi không?”

“Không, không phải. Là do em. Em cứ rối tung rối mù lên. Em chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ nào hết.” *Em chỉ muốn làm đồ trang sức, học thời trang, nói chuyện với Travis...*

Đàn vịt bơi lại gần chỗ hai người tìm những mẫu vụn bánh mì.

“Vậy anh vẫn gặp em được chứ?” Lee nói với một dấu chấm hỏi đau đầu, vút cao.

“Vâng, ở trường,” Frankie gật đầu.

“Em sẽ không lơ anh chứ?”

“Không.”

“Nhưng đây là tạm biệt à?”

“Ừm, tạm biệt,” Frankie quay đầu bước đi, quần jeans, áo dệt kim rộng thùng thình, dọc theo bờ hồ mù sương, tới miền ký ức về một chàng hoàng tử đã chết, trở lại đường phố chính.

Dừng tại một hồ nước thứ hai trên đường ra khỏi thành phố, Marina và Rob ngồi xuống để ngắm mọi thứ đang trôi qua.

“Nhìn bây vịt kia!” Marina chỉ hai con vịt đang bố nhào đầu xuống nước, chống đuôi lên trời. “Dễ thương quá!”

“Sao phụ nữ lại hay xuýt xoa nựng nịu thú vật thế nhỉ?” Rob tự hỏi.

“Cũng giống như đàn ông thần tượng David Beckham thôi.”

“Làm gì có.”

“Một số có đấy.”

“Không đâu, chỉ phụ nữ thôi. Họ chết mê chết mệ vẻ đẹp trai của anh ta.”

“Sao chẳng bao giờ anh đồng ý với em vậy?” Marina hỏi, luồn cánh tay ôm lấy eo Rob.

“Thình thoảng mới vậy thôi mà.”

“Không dám thình thoảng đâu.”

“Tụi mình lại thế nữa rồi!” quay qua nhìn Marina, Rob tì mạnh cả hai cánh tay vào vai cô. “Em giống đàn ông quá, em biết không?”

“Aaaaa!” Marina trườn người để thoát ra. “Đó là điều tệ hại nhất nếu ai đó nói về em!”

Rob chụp bàn tay cô lại, “Anh không đùa đâu. Ý anh là em tranh luận giống đàn ông chứ không phải nhìn em giống đàn ông.”

Marina hơi nhoai đầu để nụ hôn của Rob trượt vào má cô, giả vờ dẫn đổi.

“Và em hôn cũng không giống đàn ông,” lần này anh bảo đảm môi hai người đã chạm nhau.

Marina chịu thua. Thoảng sau, cả hai đã cùng tựa lưng vào một tảng đá, mặc cho thân mình tuột xuống, cho tới lúc cả hai nằm cạnh nhau trong đám cỏ khô rậm rạp.

“Aaaaa!” Marina lại hét.

“Gì thế?”

“Có con sâu gớm ghiếc trên cổ em. Bắt nó đi!”

“Chỉ là bông cỏ thôi mà,” Rob búng bông cỏ ấy đi. “Phù !”

“Chà, thế có phải dễ chịu hơn bị buộc tội là giống đàn ông không!” Lại thêm vài nụ hôn mềm và ấm nữa.

“Em lạnh à?” Rob hỏi, nâng Marina ngồi dậy rồi choàng áo jacket của anh cho cô.

“Em không tin nổi là mình lại đang thế này!” Marina thở dài, vai xụ xuống, ngó đăm đăm ra mặt hồ xám xịt. “Sao em không ở trên một chiếc du thuyền tại quần đảo Bahamas mà nhảy sâm-panh cơ chứ?”

“Bởi vì em đang đi *với anh*,” Rob cười tí. “Và em thích thế.”

“Em yêu *anh*,” Marina nói. *Ồi, khi thật, lời nói sao lại tự nhiên vượt ra cơ chứ.*

Rob ngả ra sau để nhìn cho rõ mặt cô hơn. “Wow,” anh khẽ khàng.

Chết tiệt. Nước mắt tràn qua mi cô.

Đó chính là thời cơ dành cho Rob, khi hệ thống phòng thủ của Marina đã thất thủ hoàn toàn. Anh thấy môi cô run run và nước mắt đầm đìa. Chính những khoảnh khắc như thế này đã lật úp cuộc đời người ta, tựa như con vịt trong hồ, mộng chổng lên trời.

“Chà, anh cũng yêu em,” Rob thú nhận.

“Có ai biết được chữ ngờ,” bà Daniella bảo Sinead khi cơn triết lý bùng dậy sau một ly rượu Merlot. “Cách đây một năm... mà đúng ra là mới có sáu tháng trước thôi... mẹ nào có nghĩ Patrick và mẹ sẽ chia tay!”

“Vâng, mẹ từng nghĩ là mối quan hệ ấy sẽ kéo dài mãi mãi,” Sinead an ủi.

“Mẹ vẫn luôn nghĩ thế đấy chứ!” mẹ cô bảo, bật cười mỉa mai và khẽ lắc đầu. “Nhưng mẹ không hối tiếc. Ai đó từng bảo rằng hối tiếc chỉ là bài học ta chưa học ấy nhỉ? À, đấy là lời một bài hát.”

“Là sao hả mẹ?” Sinead chưa hiểu. Thấy tâm trạng mẹ đã dịu bớt, cô cũng không ngại ngần đề cập đến chữ C-U-Ộ-C-Đ-Ờ-I. Ít nhất như thế cũng

dứt tâm trí cô ra khỏi Travis.

“Mẹ cũng không biết. Nhưng nghe hay hay. Hồi tiếc là bài học ta chưa học. Vậy mẹ đã học được gì từ bài học này nhỉ?”

“Đừng ký tên để chịu mất một nửa ngôi nhà của mình chẳng?”

“Phải đấy,” bà Daniella lắc lắc cho rượu sóng sánh trong ly. “Và chừng nào còn sống thì mẹ nhất định sẽ chẳng thềm tin bất cứ một gã đàn ông nào nữa.”

Sinead mỉm cười. Thế là đã rõ cô được thừa hưởng tính hay nghi ngờ từ đâu - đấy là do di truyền, đã được lập trình sẵn trong gien của cô. “Vậy thì thật là đáng tiếc,” cô nhận xét.

“Tiếc gì, mẹ định là từ giờ trở đi sẽ sống độc lập,” bà Daniella cương quyết. Lúc này anh bồi bàn đang lượn lờ, có ý muốn dọn bàn nhưng ngại làm phật lòng một khách hàng mới. “Thế còn con, con gái?” bà Daniella hỏi Marina, bất chợt dấy lên trong lòng chút tình mẫu tử quý báu. “Trông con xanh xao quá. Đẹp, tất nhiên rồi, nhưng mà xanh quá.”

“Trông có thú vị không ạ?” Sinead dò hỏi.

Mắt bà Daniella chớp chớp, khước miệng nhếch lên, sau đó bà dồn hết nghị lực mà nói, “Nghiêm túc nào, con. Có vấn đề gì vậy? Chuyện bạn trai à?”

“Đâu có!” Sinead vội nhìn xuống để che giấu vẻ thảng thốt của mình. “Mẹ, con mới ở đây chưa được nửa học kỳ. Làm sao kịp dính dáng đến một người đàn ông được?”

“Trông em như bị stress nặng ấy,” Travis bảo Frankie khi tình cờ gặp cô đang thất thểu về nhà trên quảng trường Walgrave.

Đúng, vì em đã mất kiểm soát hoàn toàn, cảm giác thềm muốn anh, cái điều mà em cố hết sức xua đuổi! Frankie nghĩ. Thế mà may làm sao em lại đâm sầm đúng vào anh!

“Em không sao,” Frankie nhún vai.

“Chuyện bà vợ à?” Travis hỏi.

“Không, tất cả đều tuyệt. Cô Claudia rất hài lòng về em.”

“Ừ, anh có nghe nói,” tản bộ bên cạnh cô, Travis kết luận là Frankie cần một tách cà phê và tán gẫu, vì vậy anh chàng “lái” cô về phía nhà số 45. “Hay chuyện bồ bịch?”

Frankie gật đầu. *Phải chi anh biết là chuyện gì*. “Lee và em vừa chấm dứt.”

“Hừm.”

“Ừm, em biết. Mà thực ra tụi em đã bắt đầu đâu, nên cũng chẳng có gì to tát.”

Ngôi nhà vắng tanh, nhìn giống một bãi mìn như thường lệ. Tạp chí xe mô tô của Rob vung vãi dưới sàn nhà bếp, đĩa với cốc bẩn ngổn ngang trong bồn rửa.

“Thiếu gì các chàng trai ngoài kia dành cho em, Frankie,” Travis an ủi cô. “Em xinh đẹp thế cơ mà.”

Chao! Frankie choáng váng trong ánh nhìn của Travis. Cô siết chặt cái cốc nóng trong tay, uống một cách khó nhọc.

Travis dọn dẹp chiếc xô-pha trong phòng xem tivi và bảo Frankie ngồi xuống, “Vấn đề của em là em chẳng biết vấn đề của em là gì! Ý anh muốn nói, hầu hết các cô gái đều tận dụng nhan sắc của mình, họ làm cho người khác choáng váng bằng cặp chân dài và áo hở cổ. Nhưng em thì không. Và đó chính là điều rất tuyệt ở em.”

“Cảm ơn anh,” Frankie thở dốc, cố ý làm bóng lưỡi để giữ cho đầu óc dứt khỏi chuyện Travis đã ngồi xuống cạnh mình.

“Không phải là anh đang đùa bỡn với em đâu,” Travis giải thích một cách thận trọng. “Bọn mình là bạn, mà em lại đang phiền muộn, nên anh chỉ

muốn làm cho em vui lên thôi, được chứ?”

Thế là ông anh cả Travis đang bảo cô ngồi dịch vào trên ghế xô-pha đây, choàng cánh tay thân ái qua vai cô. Lạy Chúa, thế này thì đau đớn quá!

Dục vọng. Như đưa trẻ thềm chiếc bánh kem. Sẽ chẳng ai để ý nếu ta nhúng ngón tay vào và liếm một cái... Ngoài ra đây còn điều diệu kỳ cho cái bản ngã cũ rích tội nghiệp của mình!

Travis nhận ra nổi rung cảm đó. Anh chàng nheo nheo mắt, đầu ngoẹo qua một bên.

“Cảm ơn anh,” Frankie mấp má, làn da nóng ran và rần rật dưới lớp mồ hôi đang rịn ra. *Bình tĩnh nào!*

“Vì cái gì?” Travis nhích lại gần hơn, nín thở. Anh đã quen thấy Frankie đi với hai cô bạn, nụ cười thường trực trên môi, thấy cái gì cũng buồn cười, ngơ ngác và lúng túng, luôn miệng “Nào, đi thôi!” Nhưng giờ thì cô không cười mà đang mở căng đôi mắt to đen, sâu thẳm, nghiêm trang nhìn anh.

“Vì...” Frankie ngập ngừng.

Travis vươn về trước và hôn vào môi cô.

Cả hai chột giật bắn, buông nhau ra như đụng phải dòng điện.

“Xin lỗi!” Travis nói.

“Xin lỗi!” *Chà, giờ thì xem mày đã làm gì kìa.*

“Quên chuyện này đi!” Travis nài nỉ.

Frankie đứng lên. “Ồ, thật vớ vẩn,” cô đồng ý. *Nhưng, này, Travis và Sinead không còn bồ với nhau nữa. Vậy thì việc mình nhảy vào có gì hại đâu?*

“Giờ thì thế nào em cũng nghĩ là anh dụ khị mọi cô gái mà anh gặp, đúng như Suzy nói rồi đấy,” Travis nhăn nhó.

“Không, em không nghĩ thế!”

“Có đấy. Đến cả anh còn thấy thế cơ mà. Anh xin lỗi, Frankie, thành thật... Anh không biết cái gì đang kiểm soát mình nữa.”

“Đừng xin lỗi.” *Em không hối tiếc đâu* . “Không sao. Em hiểu mà.” Đến lúc về rồi. Đến lúc phải đem cái vụ bẩn loạn này mà nhét sâu vào đầu mày rồi.

“Tạm biệt,” Travis nhìn Frankie bước ra cửa. *Trời, sao mình lại làm thế?*

“Ừm, gặp anh ở trường sau nhé,” cô gật đầu. Bên ngoài, trời đang mưa, những bậc cấp trơn láng, vỉa hè tối loang loáng nước.

Lúc Frankie đóng cửa lại đằng sau lưng cũng là lúc Rob và Marina lao vào quảng trường trên cỗ xe công kênh của anh, cười hớn hở và rạng rỡ. Frankie thọc tay sâu vào túi áo, bươn bả bước ra ngoài trời mưa.

MƯỜI BẢY

“Phải, tôi muốn đặt trước một suất làm mặt Triple Oxygen ^[1] với Anita lúc hai giờ ngày thứ Năm,” bà Daniella nói với cô gái trên điện thoại.

Marina liếc nhìn tờ quảng cáo bóng bẩy xòe ra trên mặt bàn cà phê, “Một chồn thư giãn ướp hương cho ta sáng khoái càng sáng khoái hơn. Đừng rời đi nếu quý vị còn quên điều gì... Một chế độ chăm sóc tận tình để đem đến cho quý vị một làn da mịn màng và khỏe khoắn như làn da của cô bé mười hai tuổi... các loại kem tẩy, làm sạch và điều trị tổn thương da... kem đắp tái tạo da... lột da nhẹ với fruit-acid... đắp mặt nạ hydrating enzyme...”

“Chao, giá những một trăm ba mươi bảng!” Marina thờ dốc.

“... Phòng tắm có bồn cầu giặt nước thấp, vòi sen mỹ thuật và lát gạch bông toàn bộ,” nhân viên của sở nhà đất đang giới thiệu cho khách đến xem nhà.

“Ý cô là sao, Patrick không chịu nói chuyện trực tiếp với tôi à?” bà Daniella cao giọng trên điện thoại.

Frankie trốn trong nhà bếp nhưng không thể không nghe lén.

“Sinead, mẹ không sao tin nổi!” bà Daniella rít vọng ra với con gái, một tay che ống nghe. “Cái con thư ký mất dạy của Patrick dám bảo là mẹ không thể nói chuyện với hắn! Này, nghe đây, cô Chó Săn, cô hãy chuyển ngay điện thoại cho cái thằng cha ấy, kéo không thì tôi sẽ bay tới New York và tự tay móc mắt cô ra đấy!... Còn lâu, tao sẽ không làm việc với luật sư của nó... Không! Hừ, đừng có ngáng đường tao, đồ lẳng lơ!”

Frankie thờ dài và chuồn ra ngoài bằng cửa sau.

“... Có khu đậu xe phía sau ngôi nhà này và đầy đủ hệ thống cơ sở hạ tầng dành riêng cho những người sống quanh quảng trường,” bà nhân viên sở nhà đất tiếp tục thuyết minh cho chuyến tham quan.

“Caspar, tôi muốn anh còng tay ngay cái con trợ lý riêng của Patrick lại vì tội bôi nhọ danh dự người khác... Phải, tôi nói nghiêm túc!... Tôi sẽ không đời nào chịu để cho một con ranh *Sex and the City*^[2] vu khống tôi đâu, cái con chuyên mặc mấy bộ đồ lỗi thời của Manolos và Versace ấy! Anh có biết nó gọi tôi là gì không...?”

Tâm trạng Sinead đang lao thẳng xuống vực thẳm. Người ta cứ lữ lượt tới xem nhà, còn mẹ cô thì liên tu bất tận than van trên điện thoại, Frankie bỗng trở nên quái lạ, chẳng nói chẳng rằng, tệ hơn nữa, Marina lại cứ hạnh phúc phơi phới.

“Rob và tao chính thức rồi,” Marina đã tâm sự như thế vào đêm Chủ nhật. “Đúng là thiên đường. Anh ấy là chàng trai lý tưởng nhất.”

“Vậy mà sao hai người vẫn chí cha chí chọe suốt thế?” Frankie hỏi. “Mỗi lần gặp nhau là cãi cọ.”

(“Từ ‘thúc giục’ không phải viết như vậy,” Marina vừa nói vừa rà những ngón tay có móng dài trên màn hình máy tính, trong khi Rob dùng laptop của cô để gửi mail cho một người bạn. “Cả hai đều kết thúc bằng chữ ‘c’ cơ mà.”

“Phải, thưa quý cô!” Rob hầm hè lại. “Nghe này, anh không cần em phải đánh vần hộ - anh khắc làm được!”)

“Rồi sao?” Marina đốp chát. “Bọn tao là thế đấy. Chí chọe nhưng mà vui. Mà này, chuyện mày với Lee đến đâu rồi?”

Frankie nhún vai, “*Làm gì có gì mà đến đâu. Chấm hết.*”

Nguyên cả ngày thứ Hai và thứ Ba ở trường, Frankie đã né cả Lee lẫn Travis. Và nói cho ngay, cô cũng tránh mặt cả Sinead, chính điều này đã khiến cô phiền não vô cùng.

“Vớ riềng đây thì vẫn thoải mái đấy chứ?” Sinead đã hỏi Frankie như thế hồi đêm qua. “Đây thấy mày cứ trầm trầm thế nào ấy.”

“Ồm, xin lỗi. Tại mệt quá đấy mà,” Frankie nói, cố lừa cho Sinead đừng hỏi các cơ nữa.

“Đây cũng vậy,” Sinead không hề ló mặt vào trường suốt mấy ngày nay. Marina chuyển lời thầy Tristan Fox nhắc nhở là cô đã chậm thời gian nộp đề án - điều đó chả khiến cô khuây khỏa chút tí nào.

Thành ra Sinead chẳng còn chút sinh lực nào để chịu đựng gã nhân viên sở nhà đất vào sáng hôm sau. Cô đang ở nhà một mình thì gã mò đến, dẫn theo những kẻ rất nhiệt tình trong chuyện mua nhà. Lúc này Sinead đang ở lì trong phòng, buộc lòng phải nghe lỏm bài ca tâm bực cũ rích của tay nhân viên nọ.

“... có một buồng treo quần áo nho nhỏ ở đầu hành lang đây,” gã nhân viên sở nhà đất mở tung cánh cửa buồng ra. “Cũng lát gạch bông luôn. Rất nhiều người muốn mua ngôi nhà này đấy.”

“Thế người bán có dễ thương lượng không?”

“Điều đó tùy thuộc vào tình trạng của ông với tư cách là người mua. Ông là một phần của mắt xích mà, đúng không?”

Trời ơi! Những bước chân rầm rập tiến lên cầu thang và đi dọc hành lang. Sinead bật nhạc lên để báo cho bọn họ biết là cô đang ở nhà. *Biến cho khuất mắt tôi đi!*

“Anh thấy hơi đắt,” người xem nhà bảo với vợ khi gã nhân viên sở nhà đất mở cửa phòng Sinead ra mà chẳng thèm gõ.

“Vậy, bọn mình sẽ làm gì với Sinead bây giờ?” Marina hỏi Frankie sau khi đã phái Rob đi tìm một chỗ ngồi cho cả bọn trong quán cà phê đông đúc. Cô và Frankie đang đứng xếp hàng ở quầy.

Frankie gọi cà phê và bánh cam, “Trời ơi, em cần bổ sung đường!”

“Trời ạ, tao đang đọc thoại hay sao thế này?” Marina cắn nhẫn, gọi hai ly cà phê cùng với thịt chiên và một cái bơ-gơ cho Rob. “Hả, vụ Sinead sao đây?”

“Ồm, đáng ra tụi mình nên ra luật trục xuất bác Daniella ngay từ đầu,” Frankie tếu táo. “Đáng ra không được để bác ấy bén mảng đến gần ngôi nhà trong vòng hai dặm.”

“Nên nhớ ngôi nhà ấy thuộc sở hữu bà ấy,” Marina chỉ ra, rồi chật vật len lỏi qua đám đông về phía Rob.

“Rob, bọn mình phải làm gì với Sinead đây?”

“Sinead làm sao? Ốm à?” dạo gần đây Rob chẳng hề thấy mặt mũi Sinead đâu.

“Không, nó không ốm, nhưng mà đang trong trạng thái bị con yêu tinh mắt xanh xơi tái.”

“Trời đất,” Rob ngồm ngoàm đầy một miệng bánh bơ-gơ. “Mụ ta quậy kiểu gì?” anh hỏi Frankie, hất đầu về phía Marina.

“Mụ ta nghĩ Sinead đang ghen với tất cả những đứa con gái đã từng ngủ với Travis,” Frankie giải thích. Chỉ mới phát âm cái tên Travis thôi mà đã như có một luồng điện chạy thẳng vào người Frankie. Cô cứ nhìn chăm chăm vào chiếc bánh cam đang cầm trên tay.

Rob nhú mày, “Nói rõ hơn xem nào?”

Marina tiếp lời, “Sinead không sao đương đầu nổi với thực tế rằng Travis là anh chàng đẹp trai nhất trường... trừ anh, Rob à, lẽ dĩ nhiên. Ủ thì, Travis là tay lẳng nhăng có tiếng, nhưng ai mà chả vậy, biết làm sao khi ta đẹp trai chết người đến nỗi các cô gái cứ lao vào như con thiêu thân, theo nghĩa đen hoàn toàn.”

“Ờ, ừ,” Rob bắt đầu hiểu chuyện. “Nhưng điều đó không có nghĩa là Travis ngủ với tất cả bọn họ.”

“Có không?” Marina vặn lại.

“Không đời nào. Nó cũng có những chuẩn mực riêng của nó chứ.”

Frankie liếm mấy hạt đường còn dính trên môi. Cô chẳng muốn nghe đề tài này chút nào!

“Cá nhân mà nói, nếu em mà là Sinead, em sẽ xem đó là một thách thức,” Marina tiếp. “Em sẽ xông tới và chứng minh cho mọi người thấy là mình có thể giữ chân được anh chàng trắng hoa nhất thế giới.”

“Ừ,” Rob lầm bầm. “Nhưng Sinead thì không chịu được sự dèm pha, đúng không?”

“Không hẳn, chẳng qua là vì cái con Suzy đom đàng ngoài kia đã gieo rắc những lời lẽ thâm độc vào đúng cái lúc Sinead đang đứng ngay đấy,” Marina không nhìn ra sau, nhưng cô biết Suzy Atkins đang đàn đúm bên mấy thùng vệ tinh của cô nàng ở một bàn gần đó. “Sinead vỡ tan thành từng mảnh và hầu như chẳng nói với Travis lời nào kể từ hôm đó.”

“Đúng là phụ nữ!” Rob buột mồm, vẫn đang nhồm nhoàm miếng bánh.

“Anh ăn nói cho cẩn thận đấy,” Marina cảnh cáo. “Nữ giới bọn em đông hơn, thông minh hơn bọn anh, và bọn em cũng có ngưỡng đau đớn cao hơn...”

“Rồi, rồi, gì cũng được.”

Một lúc sau, Marina đề nghị, “Rob, anh không rí tai với Travis về điều này được sao? Anh biết đấy, hãy giúp Sinead và Travis trở lại với nhau đi, nhé? Hai đứa nó rất hợp nhau... ai cũng thấy thế... ừm, ngoại trừ Sinead, nhưng đầu óc nó dạo này đang thất điên bát đảo với chuyện nhà cửa và chuyện bác Daniella.”

“Không được,” Rob thẳng thừng.

“Đúng đấy,” Frankie phụ họa, vì những lý do ít minh bạch hơn nhiều.

Marina khịt mũi, “Hừm, vậy thì cho em kế sách nào hay hơn đi.”

“Để anh suy nghĩ đã,” Rob nói, kéo ghế đứng lên và đi về phía xưởng làm việc.

“ *Gì thế ?*” Frankie nhíu mày, biết rằng Marina đang nhìn mình trừng trừng, dù cô không dám nhìn vào mắt Marina.

“Mày sao vậy?” Marina cất vấn. “Sao tự đứng lại tối kiến, dần độn thế? Mày *không muốn* Sinead và Travis trở lại với nhau à?”

“Suýt!” Frankie báo động, cảm thấy má mình đỏ bừng khi Travis bước vào và gọi cà phê.

“Em tiến bộ trông thấy đấy,” thầy Jack Irvine khen Marina khi nghiên cứu bức chân dung phác thảo một người mẫu tuổi trung niên của cô. “Gương mặt này về phương diện giải phẫu học là rất chính xác, cộng thêm nét vẽ của em đã chuyển tải được cái thần của người mẫu. Táo bạo và dứt khoát. Hay lắm.”

Với Marina, cái bà ngồi làm mẫu ấy như thể đã chui vào chiếc máy xay cuộc đời và bước ra hơi bị nhàu nhĩ. Mặt bà đầy những nếp nhăn cùng với vô số vết chân chim nơi khóe mắt, mí mắt trên xệ xuống. Trông buồn thảm và mỏi mệt. Tuy nhiên, bà này chắc cũng cùng tuổi với bác Daniella.

Không làm mặt Triple Oxygen nên nó thế đấy, Marina nghĩ, liếc qua bức vẽ của Frankie.

Frankie đã làm cho người phụ nữ ấy trở nên chán chường, tuyệt vọng. Như tranh Picasso thời kỳ đầu. Tất cả các góc cạnh và đôi mắt đều trở nên kỳ quặc thái quá.

“Thú vị đấy,” thầy Jack bình luận khi đi ngang qua. “Bạn của các em đâu rồi, tên là gì nhỉ, cái cô cao cao, tóc vàng cắt ngắn ấy?”

Frankie lắc đầu, rồi nhún vai.

“Chà, lại thêm một người nữa bỏ cuộc,” ông thầy hình họa lầm bầm. “Họ sẽ rơi rụng dần trong suốt học kỳ đầu tiên này, tin tôi đi.”

Marina lúi lại ngắm bức họa của mình. *Không biết bác Daniella đã tiêm bao nhiêu botox rồi nhỉ?* Cô tự hỏi. *Lại còn những khoản cắt cúp và đắp độn khác nữa? Còn mình, liệu có cần giải phẫu thẩm mỹ khi tới tuổi ba*

mười không? Chắc chắn. Tại sao không? Lại nữa, hẳn là sẽ đau đớn như sa xuống mấy tầng địa ngục ấy chứ.

“Cảm ơn, Jo!” thầy Jack nói khi buổi học kết thúc, và người phụ nữ “bị xay nghiền” nhặt chiếc áo choàng từ dưới sàn lên.

“Đoán coi Rob đã nói gì với tao đêm qua nào,” Marina vừa nói với Frankie vừa thu dọn đồng phấn màu và than vẽ.

“Về cái gì?” Frankie đã chẳng ngủ nghê cho ra hồn kể từ Chủ nhật. Cô đã gặp Travis một lần trong xưởng kim hoàn, và sa vào một cuộc trò chuyện không mấy tự nhiên. Rõ là Travis cũng đang u sầu chẳng kém gì cô.

“Về Suzy Atkins.”

Rob đã tiết lộ cho Marina một mẩu tin quý như vàng - chỉ là bất thành linh thốt ra và bảo là sẽ rất hữu ích cho trường hợp của Travis-Sinead. Marina quàng tay ôm và hôn Rob đầy cảm kích. “Rob, anh đúng là ngôi sao! Một ngôi sao mọc thấp, giấu mặt và láu linh!”

“Thôi kể sau đi, Frankie nói sau khi tan lớp vẽ hình họa và vội vã thoát thân. “Em có một tiết học kèm với cô Claudia. Xin lỗi, Marina, em phải đi đây!”

“Mười nghìn bảng!” bà Daniella phản ứng như thế tay nhân viên sở nhà đất vừa mới thú nhận mình là một kẻ khủng bố kiêm giết người hàng loạt. “Anh có đùa không đấy. Anh bảo là họ đề nghị bớt mười nghìn so với giá đặt ra á?”

“Họ trả tiền mặt,” gã nhân viên sở nhà đất nhắc bà Daniella, đưa mắt nhìn hồi hộp. Xong hẳn ta liếc xéo qua Sinead, đang đứng im phăng phắc bên cạnh mẹ.

Bà Daniella đã cương quyết lôi Sinead ra khỏi nhà để làm một cuộc mua sắm trị liệu ^[3]. (“Trông con lười xùi quá đi mất. Mẹ con mình đi sắm vài cái áo mới nào, rồi mẹ sẽ bảo Jade liếc qua mái tóc cho con luôn thể.”) Rất tình

cờ hai mẹ con đi ngang qua văn phòng Walters & Co và nảy ra ý ghé vào một lát.

“Đó là đề nghị cụ thể duy nhất mà công ty chúng tôi nhận được,” bộ com-lê đằng sau bàn nói. “Tôi mới tiếp điện thoại của ông bà Yates cách đây nửa giờ. Tôi đã cố liên lạc với bà để báo cho bà biết con số họ trả.”

“Mười ngàn!” bà Daniella thở dài. “Lạy Chúa, tôi ghét bán nhà kinh lên được. Chỉ nội việc đó thôi cũng đủ làm cho mình thấy chán chường với nhân loại rồi!”

Sinead ngó nghiêng tấm bảng niêm yết nhà bán. Đây này - có một đề nghị trả giá cho căn số 13. Thế là dấu chấm hết đã hiển hiện đối với sự nghiệp ngăn ngừa còn-lâu-mới-tươi-sáng của cô tại trường đại học Thời trang Trung tâm. Tựa như những cây pháo bông không bao giờ được bắn lên, những giấc mơ của cô về sự hào nhoáng và lấp lánh, về sự nỗ lực trên đấu trường thời trang và làm lu mờ mọi đối thủ đã xì hơi sau cú ra mắt rầm rộ.

“Hãy báo với ông bà gì gì đó đến gặp tôi để thỏa thuận,” bà Daniella gằn giọng. “Năm ngàn dưới giá khởi điểm, không bớt một xu!”

Thôi thì mình sẽ tự làm vụ này mà không có Frankie, Marina quyết định. Việc này không thể đợi được. Cần phải ra tay ngay tức khắc.

Tìm được Suzy Atkins ở khu vực tụ tập sinh viên năm hai không phải là việc khó. Marina đi thẳng một mạch tới góc phòng cắt may ở tầng trên cùng, nơi mà cô biết thế nào Suzy cũng sẽ có ở đó. Quả đúng vậy, Suzy đang đứng kia chứ ai, bu quanh là những đứa con gái chuyên nịnh bợ, ngồi vắt chân chữ ngũ trên ghế đẩu, lia một cây kéo to tướng, *xoẹt, xoẹt, xoẹt* vào đời tư của người khác đúng theo cái cách ngồi lê đôi mách của cô nàng.

“Gì đây?” Suzy thách thức khi Marina năm nhất lao thẳng vào giữa cuộc bàn tán của cả bọn.

“Steward Brown,” Marina phun hai từ đó ra và chờ đợi.

Suzy dẫn mạnh cây kéo xuống bàn. Mấy đĩa buồn dưa lê khác lảng đi, loay hoay ở bàn của mình hoặc sờ sẫm tìm cái kim hay sợi chỉ bị mất trong trí tưởng tượng.

“Thì sao?” Suzy gặm gừ.

“Steward Brown, tối thứ Sáu vừa rồi, *Những Cánh Đồng Dầu*,” Marina nói chậm rãi.

“Sao?”

Marina nhận ra đây là một con gà có tật giật mình, sắp sửa kêu quang quác. *Cảm ơn, Rob!*

“Trước tiên, ông ta quá già so với mày,” Marina lấn tới.

“Tao không... tụi tao không bao giờ... cú đi!” Suzy lặp bặp.

“Thứ hai, ông ta đã có vợ,” Marina yêu thích khoảnh khắc này đến kinh khủng, thậm chí còn muốn nhâm nhi thưởng thức nó.

Miệng Suzy méo xệch rồi mím chặt lại, “Ai nói với mày chuyện đó?”

“Không quan trọng,” Marina giáng đòn vong mạng, mắt nhìn thẳng vào mắt. “... Chồng cô Claudia,” Marina rành rọt. “Mày có biết... cô Claudia Brown, trưởng khoa đồ trang sức trường này không? Chắc chắn là biết rồi, giáo viên hướng dẫn mày cơ mà!”

*

“Tao đã nói với con ấy rồi!” Marina hí hửng cười với Frankie trên đường về quảng trường Walgrave. Đường phố giờ cao điểm sập tối, những cửa hàng đã rục rịch trang trí Giáng sinh, trưng bày những chiếc đầm dạ hội yêu kiều và những bức tượng ông già Nô-en mập mạp trong cửa sổ. “Phải chi mày thấy mặt con Suzy lúc ấy! Không một móng bạn nào của nó còn xoắn xuýt lấy nó! Xời ... bọn nó chỉ biết giương mắt ếch mà nhìn cô ả quần quai thôi.”

“Giờ sao? Suzy đồng ý nói chuyện với Sinead rồi hả?” Frankie cố hết sức để buột đầu óc mình phải chú ý vào các sự kiện. Xét ra thì việc này chẳng khác nào một vụ tống tiền.

“Dám không nói!” Marina chanh chua. “Tưởng tượng xem chuyện gì sẽ xảy ra nếu một ngày kia cô Claudia bỗng té ngựa khi biết chồng mình tòm tem trong vũ trường với một sinh viên của mình? Tiêu ma một ông chồng và một đứa sinh viên!

“Nhưng cũng phải công nhận một điều... con Suzy đó không phải đồ ngu. Nó đã hình dung ra mọi chuyện. Khi tao bảo rằng nếu muốn tao giữ yên lặng thì nó chỉ có một cách duy nhất là tới nói chuyện với Sinead rằng nó đã phịa ra mấy chuyện về Travis. Hừ... con quý cái ấy suýt cắn đứt bàn tay tao!”

“VẬY là Suzy phải đồng ý,” Frankie nói toẹt ra. *Hãy làm như mày đang mừng cho Sinead đi!* cô tự nhủ.

“Chính xác. Mà theo ý Rob thì Travis không phải loại người như thế. Hắn cũng tốt tính lắm, chẳng đời nào lại nhảy lên giường với bất cứ đứa con gái nào đến với mình đâu. Thật ra, hắn là người rất rụt rè, nhút nhát với phụ nữ. Mày có tin không?”

“Ờ,” Frankie thở dài. “Quá tốt ấy chứ.” *Nhưng em đâu biết!*

“Thế nào mọi việc giữa Travis và Sinead cũng sẽ lại đâu vào đấy cho mà xem!” Marina phấn khích léo nhéo. “Frankie, thấy tao giống quý nhân phù trợ không, đúng phóc!”

Sau đó cả hai rẽ vào quảng trường. Có một chiếc xe tải đậu bên ngoài ngôi nhà số 13, với một tấm biển mới toanh đang được gắn chồng lên tấm biển Nhà Bán.

“Này!” Frankie phản đối, chạy bố tới hai hay ba bước thì dừng khựng lại dưới hàng cây, tuyệt vọng.

“Ôi không!” Marina rên rỉ.

Người đàn ông bước lùi khỏi tấm biển, quăng búa vào xe tải rồi chui vào cabin và lái đi thẳng.

“Đã Bán,” tấm biển đề. Marina và Frankie đọc hai lần, rồi ba lần. “Đã Bán, Theo Thỏa Thuận.”

^[1] Một hình thức spa, mát-xa mặt với kem Triple Oxygen - ND.

^[2] Sex and the City: tên bộ phim về những phụ nữ chỉ ăn rồi lo chau chuốt để mời chài đàn ông. Nó trở thành tính từ chỉ những phụ nữ lẳng lơ, rộng tuếch - ND.

^[3] Nguyên văn là “Retail therapy”: kiểu mua sắm mà người đi mua hàng chỉ nhằm mục đích là thoát khỏi tâm trạng u uất và stress của mình - ND.

MƯỜI TÁM

Bình tĩnh! Sinead tự nhủ. Nhà đã bán và Travis đã là dĩ vãng.

Với tâm trí nhồi nhét toàn những ý nghĩ kiểu ấy, cô chọn bộ cánh cho đêm thứ Sáu cuối cùng của mình trong thành phố. Bất luận chuyện gì xảy ra, cô vẫn sẽ ra ngoài với một phong thái hoàn hảo nhất.

Cô chắm chiếc áo *chiffon* xám khoét cổ sâu có đính những chiếc vòng sequin bằng bạc, ống tay so le; quần soóc ôm màu bạc; tất cả đều hợp tông với đôi giày Louis Vuitton đen-xám; và cuối cùng là chải dựng mái tóc màu vàng nhạt lên.

“Em tưởng chị nát như rồi chứ,” Frankie thốt lên khi chạm trán Sinead trang điểm theo kiểu rock-chick ^[1] trên cầu thang. Frankie và Marina vừa chạy ào vào nhà, sẵn sàng thực hiện màn ôm ấp và thông cảm sẻ chia. “Chuyện gì thế này?”

“Đây sẽ xuất hiện với một tiếng vang lớn,” Sinead giải thích. “Nếu chẳng đặng đừng phải ra đi thì cũng nên ra đi một cách hoành tráng.”

“Chí phải!” Marina tán đồng, phóng ngay đi tìm bộ vớ kiêu sa nhất của mình.

“Bác Daniella đâu?” Frankie lo lắng hỏi, chịu không thể hiểu nổi sự cầy ghép tính cách của Sinead.

“Đi rồi.”

“Đi đâu?”

“Dublin. Vì nơi này đã bán nên mẹ có thể hoàn tất thỏa thuận với Patrick.”

“Nhưng còn chị với chuyện học hành của chị thì sao?” Frankie lại hỏi.

Cái cô Sinead mới can đảm và khẳng khái ban nãy bỗng nao núng trước điều này. Nhưng cô cũng dừng cảm nói, “Đây sẽ hôn tạm biệt Miu Miu và Missoni, *Au revoir* với cả Alexander McQueen!”

“Ôi, Sinead!” Marina thở dài, thò đầu ra khỏi cửa phòng. “Mày chắc không đấy?”

“Chắc, đây sẽ không bám víu vào cái hy vọng hão huyền là được ở lại trường đâu,” Sinead nói, kèm thêm một tiếng cười khô khốc. “Tao không sai đâu... bởi vì tao biết mình đang đứng ở đâu, và có thể đương đầu với cái gì. Tao không cảm cự nổi không phải vì những điều tao đã biết, mà chính là vì những điều tao nghi ngờ.”

Cuối cùng thì Frankie cũng đã hiểu. “Chị tuyệt quá,” cô ngưỡng mộ Sinead quá chừng.

“Mà trông lại còn bốc lửa nữa chứ!” Marina tán dương thêm, rồi biến mất vào phòng để hoàn tất cuộc biến đổi ngoạn mục.

“Đã Bán,” Travis nói, nhìn chòng chọc qua quảng trường đến căn nhà số 13.

“Ừ, trở trêu thật,” Rob đồng tình, nạp năng lượng bằng món cà-ri ăn liền, chuẩn bị cho một đêm đi lao động nặng.

“Anh với Marina đã nói về việc ấy rồi à?” Travis ào ào. Ào ào có nghĩa là anh chàng không thật quan tâm đến câu trả lời của Rob, mà cố lái tới câu hỏi chính, rằng “Sinead đón nhận tin này thế nào?”

“Ờ, lạ Trời. Mình đã bảo là nếu nhà bán rồi thì cô ấy có thể tới sống ở đây.”

Travis thở dốc. *Cái gì?*

“Đùa tí thôi!” Rob cười lớn. “Mấy cô gái Gucci ấy dính nhau như sam. Marina đã bắt đầu tìm một nơi mới với Frankie rồi.”

“Còn Sinead?”

Rob ngược lên khỏi món cà-ri, “Theo những gì mình được biết thì, chú em à, Sinead sẽ phải trở về thành phố Dublin hiền hòa.”

“Hả?”

“Rất tiếc!”

Travis nhún vai, “Mà em cũng buông xuôi việc đó rồi.”

“Thế thì tốt.”

“Ý em là, Sinead đang gặp nhiều vấn đề và cô ấy cần phải lựa chọn.”

Lần này Rob không nói gì.

“Vấn đề là sự tin cậy. Sinead không có lòng tin,” Travis nói tiếp.

Lại im lặng.

“Dù gì tối nay em cũng phải làm việc, chụp hình cho cuộc Triển Lãm Năm Ba.”

“Mình cũng thế - phụ trách phần nhạc cho buổi trưng bày. Nhưng chừng nào xong việc thì mình cùng tới vũ trường nhé.”

Nhưng Travis không còn nghe thấy gì nữa. *Mình phải quên Sinead*, anh tự nhủ. *Hãy quên cô ấy đi.*

“Cái này hay cái này?” Marina ướm thử bộ *chiffon* màu chanh tự may lấy và bộ *xa-tanh* màu kem đào trước mặt Sinead.

“*Xa-tanh* đi,” Sinead bảo. “Đi với *xăng-đan* Fendi màu hồng gót trong suốt thì hết ý.”

“Đôi mà Frankie cho tao á? Cảm ơn nhé,” Marina lập tức biến mất để choàng bộ đồ bó sát lên những đường cong.

“Xem cái này oách chưa?” Frankie hỏi, hiện ra trong chiếc váy ngắn bằng len *jexi* bó căng màu xanh nõn chuối, có *đăng ten* *đăng* trước, thắt lưng đen to xụ, tất bó màu đen, chen những hoa văn kẻ sọc, và đôi giày *T-bar* ^[2] cao một tấc.

“Được đấy,” Sinead phán. Suốt một tiếng đồng hồ vừa qua cô chưa dám ngồi xuống vì sợ nhàu mất cái quần soóc gợi cảm của mình.

“OK, vậy thì em duyệt nó!” Frankie cười toe toét. “Tóc bới lên hay thả suôn?”

“Tối nay anh có gặp Marina không?” Travis hỏi Rob trong khi đang cạo râu.

“Làm xong cái đã. Hỏi chi vậy?” Rob đang khuân dàn thiết bị âm thanh của mình ra hành lang, chuẩn bị gọi taxi chở đến trường đại học.

“Hai anh chị không rời nhau được. Thế chắc chắn là yêu rồi!” Travis trêu.

Rob cười to và bấm bấm số trên điện thoại. “Cậu biết không, mình cũng nghĩ đúng là thế đấy.”

“Xong chưa?” Sinead hỏi Frankie và Marina.

“Để tô son đã!” Marina khẩn khoản.

“Chị có chắc là em bới tóc cao thì đẹp hơn không?” Frankie hỏi lại.

“Đi thôi!” Sinead giục giã. Và đây là màn cuối cùng, “*Em làm theo cách của mình!*” cô cất tiếng hát, hóa thành một Marina khi mở cửa trước và đứng, *ái chà*, ngay bậc thang trên cùng.

“Tụi mình đi đâu đây?” Marina hỏi, trông thật mướt mát, lộ đường cong gợi cảm, quyến rũ đúng y như trước ngày gặp Rob.

“Đến trường,” Sinead bảo Marina và Frankie “sặc sỡ”. “Xem cuộc Triển Lãm Năm Ba. Tụi mình cứ ngẩng cao đầu mà tiến vào!”

Ánh sáng, âm nhạc, máy quay, diễn!

Những người mẫu mảnh mai quần soóc bó, áo lửng hai dây và kính râm cách điệu túa ra sàn catwalk. Chủ đề của cuộc trình diễn năm nay là “Bãi Biển”.

“Giữa mùa đông tháng giá!” Rob cứ thắc mắc mãi trước khi được chiêm ngưỡng bộ sưu tập Những Chàng Trai Trên Bãi Tắm. Giờ phút này đây chỉ còn tiếng “Chấn-Động-Vang-Dội” vang lên trong đầu tất cả mọi người.

“ *Chấn-chấn-động-động !*” Frankie, Sinead và Marina đứng ở cuối hàng khán giả, tung hứng theo tiếng nhạc *retro* ^[3] của Rob.

Một cô gái nhảy điệu *simmy* lướt trên sàn catwalk với chiếc mũ rơm cao bồi và bộ áo đầm xòe lớp màu tím hoa cà, mang ủng da màu nâu vàng. Ô-hây!

Tách! Travis thu gọn khoảnh khắc đó vào một tấm phim.

Một màn trình diễn toàn màu trắng và xanh ngọc lam, bạc và đá tuamalin, xăng-đan dây, dép quai xỏ muôn sắc nổi đuôi cô gái nọ. *Tách-tách-tách.*

“Tuyệt quá!” Marina thở ra, sau đó bất thành linh lao về phía trước, tới bên những hàng ghế mà đám khán giả sinh viên, giáo viên và những phụ huynh tự hào về con mình đang ngồi.

Sinead và Frankie mãi mê xem Travis chụp hình những con búp bê trên sân khấu nên không để ý thấy. Những Chàng Trai Trên Bãi Tắm đang cất cao tiếng hát ca ngợi bao niềm hứng khởi.

“Nào!” Marina thúc Suzy Atkins.

“Lát nữa đã!” Suzy lảng tránh.

Cô Claudia và thầy Tristan đang ngồi ngay đằng trước Suzy. Cô Claudia quay đầu lại, tặc lưỡi.

“ *Mau !*” Marina cường bách, kéo Suzy ra khỏi chỗ ngồi. “Sinead đang ở dưới kia với Frankie. Sự việc làm sao mà phải nói chính xác làm vậy.”

“Thế này...” Suzy mở mồm, tiếng nhạc bãi biển từ thập niên sáu mươi lúc này đang dật dìu làm nền.

Marina, Frankie và Sinead đứng đối diện với Suzy qua một cái giá treo những chiếc váy đầm may dờ, lẫn giữa đám ma-nơ-canh của thợ may trong một phân xưởng ở sảnh chính.

“Để tao ra khỏi đây!” Sinead phản kháng.

Nhưng Marina và Frankie đã vội ngăn lại. “Nghe đã nào!” Marina ra lệnh.

“Thế này đúng là ngớ ngẩn quá đi,” Suzy ú ớ.

“Nói mau!” Marina thúc giục.

“Rồi, rồi. Những gì tao nói về Travis... là không có thật,” Suzy thú nhận.

Sinead lùi sững ra phía sau, va trúng một con ma-nơ-canh, khiến nó đổ kèn vào một cái giá mắc quần áo.

“Tiếp,” Marina ra lệnh.

“Travis không ngu lang như tao nói,” mặt Suzy méo xẹo, như thể đang đau đớn vật vã. “Hắn không phải loại người ấy. Thực tế, nếu bọn mày muốn biết... tụi tao đã cặp với nhau sáu tuần nhưng chưa bao giờ ngủ với nhau!”

“Hà!” Frankie buột mồm.

“Tao đã nói thế chỉ nhằm làm cho mày phát khùng lên thôi,” Suzy bảo Sinead. Xong, cô nàng quay qua Marina, “Tao đi được chưa?”

Nhưng Marina bắt Suzy phải chờ. “Nghe hết chưa?” Marina hỏi Sinead. “Đã nạp vào đầu cả chưa?”

Sinead gật. “Thế tao đã làm gì mày mà mày lại hại tao thế?” cô chất vấn Suzy.

“Không. Không hề. Nhưng tại tao thấy Travis rất nghiêm túc với mày.”

“Thì ra vì ghen tị,” Frankie bắt mạch. “Chỉ vì con nhỏ năm nhất đẹp nhất trường đã cuõm mất người tình cũ của cô. Chao!”

Suzy hất đầu, hỏi lại, “Tao đi được chưa?”

Cuộc trình diễn đã kết thúc, sàn catwalk đang được dỡ đi. Trong phòng thay đồ, các cô người mẫu bikini run cầm cập đang cố gắng quít moi quần áo ban ngày của mình ra thay.

“Uống gì không?” Rob rủ Travis đang đứng ở bên ngoài, trong khi cất trang thiết bị của mình vào một cái tủ.

“Ờ, chờ em một phút,” Travis đáp. “Đợi em đem mấy cuộn phim này lên phòng tối cái đã.”

“Sinead, chờ em với, em có điều này cần nói với chị,” Frankie nói.

Suzy Atkins đã chuồn đi sau khi bị cho một vố “đẹp mặt”, Marina thì lao đi giúp Rob thu dọn các thứ cho nhanh.

“Cái gì đây - Lại một sự thú tội nữa à?” Sinead cố đùa, nhưng đến giờ thông tin từ Suzy đang khuấy động toàn thân cô vốn đang ngự trên đôi giày cao gót. Có thật là Travis không hề ngủ lang?

“Ừm... thật ra có điều này cứ làm em cắn rứt suốt tuần nay. Tất cả là do lỗi tại em... đáng lẽ em không nên làm thế.”

“Tại sao Suzy lại thú nhận như thế?” Sinead lơ mơ tự hỏi, vẫn còn mắc cạ trong phát hiện lớn lao ấy. “Marina đã làm gì nó?”

“Nghe này, Sinead...” Frankie cảm thấy mình oằn xuống dưới gánh nặng của nụ hôn vụng trộm. Cô đã đấu tranh giằng xé trong nỗi ghen tị và khát khao, để rồi mãi đến phút cuối mới trở về được với năm giác quan của mình.

“Này!” Marina bắn ngược trở lại chỗ hai cô bạn thân. Một con ma-nơ-canh nữa đổ nhào. “Sinead, Travis đang ở trong phòng tối đấy. Lên gặp hẳn mau đi, cô nương!”

Chắc anh ấy chẳng muốn biết đâu, Sinead tự thuyết phục mình khi bước vào thang máy. Anh ấy sẽ nghĩ mình là một đứa nông cạn, quen được nuông chiều, hay ghen tuông.

Chiếc thang máy lù rù tiến lên tầng năm. Một tiếng *ping* vang lên báo hiệu đã tới nơi.

Mình không làm được việc này đâu! Sinead ngại ngần. Mà không, đó là Sinead cũ - con bé bị nổi nghi ngờ và bất an rủa rói. Bình tĩnh coi. *Đằng nào mình cũng sẽ ra đi. Nhưng chí ít thì mình cũng có thể làm được một điều là nói lời xin lỗi Travis.*

Sinead bước ra hành lang sáng lù mù, vắng hoe. Bất chợt thấy bóng mình trong hai cánh cửa thép bóng loáng của thang máy, cô lắc đầu và hếch cằm lên. Phòng của Travis là phòng thứ ba bên trái, có ánh sáng màu xanh lá cây dịu lọt qua khe cửa.

Hãy nói với anh ấy là mình xin lỗi, và rằng bọn mình đã tuyệt vô cùng cho tới khi mình hết đồ tất cả. Sinead tập đi tập lại câu nói ấy trong đầu, hít thật sâu, sau đó gõ cửa và đi vào.

Travis quay lưng ra cửa, đang cất những cuộn phim vào những ngăn nhỏ trên kệ và cẩn thận dán nhãn lên. Khi nghe tiếng cửa mở, anh quay lại, định ninh là sẽ thấy Rob.

Sinead đứng lớ xớ ở ngưỡng cửa, nai nịt như một hiệp sĩ thời Trung Cổ, với mũ giáp là mái tóc vàng nhạt và áo giáp là chiếc sơ-mi đính những vòng sequin lấp lánh.

“*Hây,*” Sinead đánh tiếng.

“Em sắp đi hả?” Travis hỏi.

Sinead gật đầu, “*Mẹ Daniella. Tiền bạc. Anh biết đấy...*”

“*Thật là một sự phí phạm tài năng.*”

“*Cảm ơn anh.*”

“*Em định sẽ làm gì?*”

“*Sống tại nhà ở Dublin, có lẽ em sẽ ghi tên vào một trường đại học trong vùng.*”

Travis gật đầu.

“Em tới để xin lỗi,” Sinead cố kìm nước mắt. *Xem mình đã làm gì... đã vứt cái gì đi kìa!*

Travis lột phẳng thái độ hờ hững mà bước tới chỗ Sinead, “Anh biết. Chỉ là một hạt nghi ngờ bé tẹo... nhưng nó là sát thủ.”

“Anh biết à?”

“Biết, nó đã xảy ra với anh một lần rồi. Hồi ở trường trung học, anh đã tưởng cô bạn gái cho mình cảm sừng nhưng hóa ra không phải, và đến chừng nhận ra thì anh đã đẩy cô ấy đi rồi.”

“Thật hồ đồ,” Sinead thở ra thật khẽ. “Dù sao em cũng xin lỗi... em thành thật xin lỗi.” *Bởi vì những gì tụi mình đã có thật tuyệt diệu.*

“Phải, mọi chuyện đã tiến triển rất tốt đẹp,” Travis cố tỏ ra phớt tỉnh, nhưng tim anh chàng lại nện thành thịch trong lồng ngực. Sinead sắp ra đi...

“Hoàn hảo chứ,” Sinead thở dài, mắt hai người cài vào nhau.

“Đến thế cơ á?” Travis lúng búng.

Sinead gật đầu.

“Phải, đúng rồi,” Travis tiến lại gần.

Sinead hôn anh, “Em xin lỗi, xin lỗi.”

Travis hôn lên mặt và môi cô, “Ở lại với anh đi. Chúng mình sẽ làm lại lần nữa.”

“Em yêu anh, Travis.”

“Nhưng?” Travis hỏi, đứng lùì lại để nhìn thật kỹ gương mặt Sinead. “Hình như anh nghe thấy có chữ ‘nhưng’ trong đó.”

“Nhưng em phải đi,” Sinead nhắc. “Em không có tiền riêng. Em phụ thuộc vào mẹ Daniella để có một mái nhà. Và điều đó đồng nghĩa với trở về Dublin.”

^[1]-Kiểu trang điểm ấn tượng, nhấn vào đôi mắt tô quầng đậm dày, đen, lông mi dài - ND.

^[2]-Kiểu giày mũi bít, có quai hình chữ T từ đằng trước cột vòng ra sau cổ chân - ND.

^[3]-Retro nghĩ là “phục hồi cái cũ”, “tái sinh”, tức là thể hiện âm nhạc trước kia theo một cách mới.

MƯỜI CHÍN

“Điện thoại!” Marina gọi từ sâu tít trong tấm chăn lông vịt. Không cách chi cô cử động được một cơ bắp để nhắc máy.

“Ừ,” Rob rên rỉ. “Máy giờ rồi?”

Marina nheo mắt nhìn đồng hồ đeo tay. “Mười giờ ba mươi.”

“Ừmm,” Rob cảm rằm, rúc vào sát hơn nữa.

“Ééé!” điện thoại dường như reng thảng vào tai Travis. “Cút đi, tao đang ngủ.”

“Anh không trả lời à?” Sinead mấp máy, cánh tay khóa chặt lấy eo Travis.

“Không cần.”

“Mười rưỡi rồi anh.”

“Quá sớm. Anh buồn ngủ.”

©©©

Reng-reng-eng . “Trả lời cú điện thoại quỷ quái này đi chứ, sao mấy bà chị không trả lời đi nào!” Frankie xỉ vả vào ống nghe.

Cô ngóng ra quảng trường buồn thảm tới những tấm màn gió che rủ của căn nhà số 45. Travis và Sinead. Rob và Marina. Biết rồi, cô đang phải xét đoán, cân nhắc cực kỳ cẩn thận.

Dẫn điện thoại xuống, Frankie choàng cái áo khoác có mũ như của đàn ông bên ngoài bộ pyjamas của mình, xỏ chân trần vào đôi dép xẹp có những chấm tròn to màu hồng của Marina, rồi ùng ùng băng qua quảng trường.

“Trời ơi, không!” Marina rên rỉ. “Có người ngoài cửa hay sao ấy.”

“Gã đưa thư đúng là gàn dở thật,” Rob làu bàu, lười biếng.

“Đừng trả lời,” Sinead năn nỉ, ôm chặt lấy Travis.

“Không đâu. Anh sẽ ở đây với em mãi mãi,” Travis hứa.

Frankie lùi khỏi ngôi nhà để ngó trôn lên những cửa sổ phòng ngủ.

“Sinead!” Frankie hét, nhặt một hòn sỏi dưới lối đi và ném lên.

Một chú bé giao báo đạp xe ngang qua, cười thầm khi thấy áo sổng của Frankie.

“Sinead, em sẽ chết ngay tại đây bây giờ! Ra khỏi giường và nói chuyện với em mau, trời ơi là trời!”

Sinead nghe thấy tiếng viên sỏi va đánh *cách* một cái vào tấm kính cửa sổ thì ngồi bật dậy ngay. Vừa túm túm tấm chăn quấn chặt vào người như ổ bánh mì quấn quanh cây xúc xích, cô vừa bước thấp bước cao đi về cửa sổ và mở tung ra. “Frankie!”

“Ờ, em đây.”

Sinead ngó trôn trôn xuống cái hình hài lồi thoi lếch thếch dưới via hè. “Gì thế? Có ai chết à?”

“Không ai chết cả, em vừa mới nhận một tin từ sở nhà đất. Chị phải về nhà, mau lên!”

“Sao? Có gì mà loạn lên vậy?” đằng sau Sinead ló ra một anh chàng Travis đang thẹn thùng cài vội mấy cái nút áo.

Frankie dang rộng hai tay ra, “Đó là gia đình Yates - vợ chồng cái ông mua nhà ấy.”

“Họ làm sao?”

“Họ đang trên đường đến để đo màn gió!”

“Mặc kệ!” Sinead thở dài.

Nhưng đến lúc này Travis đã chinh tề và lương tâm anh chàng có vẻ đã thẳng thế, vượt cả cô. Sinead cũng mặc đồ vào và bắt gặp một Marina mắt

lem may luốc ở phía bên kia bàn bếp.

Vừa trông thấy Sinead, Marina lập tức phản ứng như có một quả bom vừa dội xuống.

“Đừng có hỏi gì cả!” Sinead cảnh báo cô bạn chung nhà.

Nhưng Marina vẫn cứ hỏi, “Sinead, nhân danh đức Chúa nhân từ, may đang làm cái quái gì ở đây vậy hả?”

“Thì cũng như may thôi,” Sinead đáp trả lại.

“May và Travis... may nói hẳn là dĩ vãng rồi mà... Nhưng... *hây*, vậy là tuyệt quá rồi còn gì!”

“Này, này hai em!” Rob cắt ngang, tay cầm tách trà, tay cầm bánh mì nướng. “À, anh đã được huấn luyện kỹ việc nhà,” anh cười tươi rói với Sinead trong khi cô nhìn anh và không tin vào mắt mình.

“Mới bảo với Frankie là tụi mình sẽ có mặt ở nhà lúc mười một giờ,” Sinead báo cáo lại cho Marina, trong khi phết mút cam vào một lát bánh mì. “Ông bà Yates bảo nó là mười một giờ mười lăm họ sẽ tới.”

“Cớ gì phải ‘tụi mình’?” Marina vùng vằng. “Cần phải có bao nhiêu sinh viên thiết kế thời trang để đo màn gió, hả?”

“Tớ cũng không biết. Thế phải mất bao nhiêu sinh viên thiết kế thời trang mới đo được màn gió?” Travis xộc vào bếp, như trông chờ điểm nút cho mẫu chuyện tiểu lâm.

Marina thấy một miếng bánh mì trét đầy mút về phía Travis, anh chàng chụp lấy và ăn. “Đây không phải chuyện đùa đâu,” cô bảo, ngoắc ngoắc một ngón tay. “Gia đình Yates làm hỏng giấc ngủ ngọt ngào của tớ!”

“Họ là những người mua nhà phải không?” Rob hỏi lại. Một cái gật đầu từ Marina. Rob ra một góc phòng và bắt đầu nhắn tin.

“Anh đang nhắn tin cho ai vậy?” Marina hỏi, mắt nheo nhuộm mascara từ tối qua, tóc tai thì trông giống mớ cỏ khô hơn là giống tóc của một cô đào

Hollywood.

“Mấy đứa bạn thôi,” Rob âm ừ, giật phắt lại chiếc điện thoại trước khi Marina kịp đọc.

“Ốố, ông Bí Hiêm!” Marina chòng gheo rồi quay qua Sinead. “Đành vậy, nếu tụi mình buộc phải làm cái vụ đo màn gió này thì hãy đi thôi,” cô thở dài. “Vả lại tao mất ý chí sống rồi!”

“Mình đã mua loại vải tới hai mươi bảng một mét đấy,” bà Yates nói với chồng. “Cái cửa sổ chìa ra này sẽ cần ít nhất hai mươi lăm mét, cộng với vải lót, vậy tính sơ sơ cũng mất bảy hay tám trăm bảng chỉ cho một cái cửa sổ này thôi.”

Ông Yates kêu chin chít như con chuột mắc bẫy, “Thế còn những cái cũ thì sao?”

“Jason!” bà Yates thở dài, liếc nhìn Sinead, Frankie và Marina để mong nhận được sự đồng cảm về bộ óc bé tẹo của đàn ông.

Marina ngáp. Frankie gãi cổ. Sinead không thể xua nổi những hình ảnh đêm qua và hơi thở êm ái của Travis phà lên má cô khi cô ngã xuống gối của anh lần thứ hai.

“Quả thật, chúng tôi đã quên hỏi... Giá nhà mà chúng ta đã thỏa thuận có bao gồm cả thảm và màn gió không?” ông chồng hỏi Sinead.

“Chắc là có,” Sinead nói kèm với một cái gật đầu lơ đãng.

“Kinh khủng quá!” Frankie đau khổ thì thầm với Marina, khi những người mua nhà đi từ phòng này sang phòng khác, lăm lăm cây thước kỹ thuật trong tay. “Tụi mình vô gia cư thật rồi. Hãy đổi mặt đi... những cô gái Gucci sắp đến hồi thê thảm rồi!”

Rồ-ồ-ồ rồ-ồ-ồ!

“Vị chi là ba phẩy bảy mét nhân một phẩy năm mét,” bà Yates nói ong óng, át cả tiếng động cơ đang rống lên trên quảng trường.

Rùn-ùn-ùn-ùn! Hơn chục chiếc xe mô tô bóng loáng tạo thành một đoàn diễu hành từ phía bắc đi tới.

“Một phẩy năm hay một phẩy chín?” ông Yates hét hỏi lại.

Những cỗ máy hiện ra theo đội hình trang trọng, hệt như phi đội Những Mũi Tên Đỏ ^[1] đang biểu diễn. *Rùn-ùn-ùn-ùn!*

“Cái...?” ông Yates phản đối.

Marina, Sinead và Frankie nhào người ra một ô cửa sổ phòng ngủ. Trong nháy mắt Marina đã nhận ra chiếc Kawasaki màu bạc của Rob ở đằng trước đoàn quân mặc đồ da bó sát. Mùi xăng ngọt thở bao trùm không khí. “Không, trời ơi, lại nữa!” Marina rú lên, phản ứng nhanh như đèn flash.

“Hả?” Frankie lớ ngớ.

“*Suyt!*” Marina cảnh báo. “Bọn Ác Quỷ Địa Ngục ^[2] đấy!” Cô lập tức chuyển tông và copy chính xác giọng mũi ra vẻ thất vọng vô biên của bà Daniella. “Sáng Chủ nhật nào bọn nó cũng tụ tập ở đây. Mà chẳng hiểu sao cảnh sát lại không ra tay với bọn chúng nó cơ chứ - tất cả mọi người quanh đây đều đã gọi điện báo cảnh sát mãi rồi!”

“Hả?” Frankie nhú mày.

Rùn...rùn! Mười hai chiếc xe 1.000 phân khối xé phẳng bầu không khí yên tĩnh ngày Chủ nhật.

“Mà tối nào chẳng thế!” Marina cường điệu ra mặt. “Đừng hỏi tao tại sao bọn chúng lại chọn gặp nhau trên quảng trường Walgrave này. Mà nghĩ coi, thiếu gì nơi cho bọn đua xe mô tô đàn đúm!”

“Ôi quý thần thiên địa ơi!” bà Yates hãi hùng hét lên, đưa hai tay bịt chặt tai.

Đóng một vai diễn để đời, Marina thở dài và lắc đầu, “Đừng lo... hai bác sẽ sớm quen với điều đó thôi!”

“Ồm, hãy sống dĩ hòa vi quý,” Sinead để thêm, sau khi bị Marina thúc nhẹ một cái vào bẹn sườn. Á, cuối cùng thì cô đã hiểu ra.

“Cháu nghĩ là nên dùng nút lỗ tai thường xuyên,” Frankie bảo ông bà Yates, giờ thì cả cô cũng hiểu ra. “Hai bác sẽ thấy đỡ hơn nhiều mỗi khi bọn chúng lảng vảng đến đây vào ban đêm.”

Ông Yates nhấn một cái nút trên cây thước kim loại đang kéo dài ra. Các cô gái nhìn cái thước từ từ rút lại, thụt vào cái hộp nhựa màu xanh lá cây. “Đi mau, ra khỏi đây thôi,” ông ta bảo vợ.

“Kinh hoàng làm sao!” bà Yates la bai bai. “Đây đích thị là chi tiết mà bọn nhân viên sở nhà đất đã cố ý không đề cập tới.” Bà ta liếc nhìn lần cuối cùng về phía đoàn xe hầm hố dưới đường. “Bọn lưu manh. Lũ địa ngục trần gian!”

“Có chuyện gì vậy?” Sinead hỏi nhân viên sở nhà đất một cách ngây thơ khi cô gọi điện vào giờ uống trà hôm đó.

Trước đây, ông thợ đã đến và lại thay đổi tấm biển. Ông ta gỡ tấm biển Đã Bán đi để một lần nữa bày ra tấm biển Nhà Bán ở bên dưới.

“Gia đình Yates đã rút lại đề nghị,” nhân viên sở nhà đất giải thích, giọng khinh khỉnh. “Đừng hỏi tôi tại sao, mà tốt hơn là cô hãy báo với mẹ cô rằng ngôi nhà đã quá hạn niêm yết trên thị trường.”

“*Tuyệt !*” Frankie đấm một quả vào không khí. Thắng lợi! Ít nhất điều này sẽ cho các cô một ít không gian để thở.

Đồng thời Marina cũng tặng luôn cho Rob một nụ hôn dài biết ơn. “Đôi khi anh là thiên tài đó, Rob Evans, và em yêu anh!” cô nũng nịu.

Sinead bảo với nhân viên sở nhà đất rằng cô sẽ làm cái điều mà chị ta yêu cầu, rồi gác máy. “Mẹ Daniella sẽ không vui cho mà xem,” Sinead cảnh báo với hai cô bạn.

“Nhưng anh thì vui,” Travis bảo, ôm lấy cô, trong khi Frankie chạy rầm rầm vào bếp và ầm ĩ khui một chai rượu vang ăn mừng. “Điều đó có nghĩa

là chừng nào ngôi nhà còn đề biển bán, chừng đó em sẽ còn theo các chị!”

^[1]Red Arrows: đội bay biểu diễn nhào lộn của Không lực Hoàng gia Anh quốc - ND.

^[2]Nguyên bản là “Hell’s Angel”: văn hóa Hell’s Angels bắt đầu ở Mỹ từ sau thế chiến thứ Hai do lính Mỹ trở về nhen nhóm - những kẻ đi xe phân khối lớn, ăn mặc hầm hố, xăm mình, ưa tụ tập. Họ luôn bị liên tưởng đến những băng nhóm tội phạm có tổ chức và dính đến ma túy. Về sau Hell’s Angels lan tỏa khắp thế giới, họ có thể là nhóm người bình thường, có khi là những tổ chức thiện nguyện. Với người già, họ là cơn ám ảnh ác quỷ. Cảnh sát thường e ngại họ - ND.

HAI MƯỜI

Marina đang nói với toàn thế giới - đây là tiếng nói của Marina!

“Lại blog,” Frankie càu nhàu. “Chị ấy ghiền mất rồi,” cô bảo Travis và Rob.

Chiều Chủ nhật. Cả bọn xúm xít trong ngôi nhà số 13. Hai chàng trai xem bóng đá trong khi các cô gái thay phiên nhau ra canh chừng xem có người muốn mua nhà nào đến nữa không.

“Em nghĩ nếu mình muốn thì cái mẹo Ác Quỷ Địa Ngục sẽ còn hiệu nghiệm nhiều lần nữa,” Sinead nói. “Chiêu đó cộng với việc mẹ Daniella ra giá quá cao.”

“Giữ được càng lâu càng tốt,” tất cả mọi người cùng tán đồng.

Bọn tớ vẫn còn ở lại quảng trường Walgrave - Marina gõ phím. Đã xem cuộc Triển Lãm Năm Ba hôm thứ Sáu - nhan nhản các em trên bãi tắm. Đã quyết định tấn công những cánh cửa tò vò của các nhà thời trang những năm ba mươi cho dự án kế tiếp của cá nhân mình. Balenciaga, Coco Chanel. Tớ sẽ thiết kế một chuỗi trang phục mùa thu lấy ý tưởng từ những bộ sưu tập sang trọng. Úi chao!

“Nhà trường bảo sẽ đưa tụi mình đi Paris vào mùa xuân,” Frankie thò vào.

Trường sẽ tổ chức một chuyến đi xem trình diễn thời trang mùa xuân ở Paris - Marina ngoan ngoãn gõ bàn phím.

“Ừ, và đoán coi ai sẽ không có mặt ở đó,” Sinead rên rỉ.

“Hiểm độc hết biết!” Rob hét vang. “Cậu có thấy gã hậu vệ Ý đó phòng thủ kiểu gì không?”

Sinead nói, đoán coi ai sẽ không có mặt ở đó - Marina viết vào blog. Sau đó cô đưa ra một quyết định chấn động thế giới. **Thế này, mọi người**

ơi... Đây là bài viết cuối cùng của tớ - cô gõ phím. Ở thì, tớ biết mình đang bỏ lửng một câu chuyện phiêu lưu dài tập - liệu Sinead sẽ ở lại hay ra đi? Và các bạn sẽ không bao giờ biết câu trả lời, nhưng vấn đề là, tớ còn nhiều việc hay ho hơn để làm vào lúc này.

“Phát bóng chứ, trọng tài!” Rob gầm lên, động nắm tay xuống mặt bàn cà phê Ikea.

Chẳng hạn như cặp kè với anh chàng tuyệt vời, đẹp trai, tài năng, rộng lượng, thông minh của tớ...

“Khiếp!” Frankie đọc câu cuối cùng đang hiện ra trên màn hình. Giả vờ phun ra những tiếng nôn ọe rồi bỏ đi.

Frankie kêu khiếp - Marina lại viết vào blog. Nhưng đây là lời tạm biệt tới tất cả các bạn. Tớ cần phải đi sơn móng chân và gội đầu. Dù gì đi chẳng nữa, ai mà cần worldwide web khi người ta đang yêu cơ chứ!!!

“Em chưa cần phải đóng gói vội cơ mà?” Travis nói với Sinead. Cả hai đang ở trên phòng của Sinead. Travis nhìn cô lôi hết quần áo ra khỏi tủ và gấp cẩn thận lại trước khi xếp vào va-li.

“Về mặt lý thuyết thì không. Nhưng em đang cố gắng đối mặt với sự thật. Không còn trường đại học, không còn quảng trường Walgrave.”

“Thế còn bọn mình?” Travis hỏi.

Sinead lắc đầu, “Em không biết, Travis.” Lại nữa rồi, vẫn là những điều “không biết” hất cô khỏi cái thế cân bằng, đẩy cô lùi xa một bước khỏi chàng trai mà cô yêu.

Lần này Travis đã đọc được các dấu hiệu, “Quái gở nhỉ, cái trạng thái lửng lửng này...”

“Ừm.”

“Đặt cái đó xuống đi em.”

Sinead thả cái áo vest xuống giường.

Travis quàng tay quanh người Sinead và áp đầu cô vào vai mình. “Em ơi, anh ước gì mọi thứ trôi hết đi xong quách cho rồi.”

©©©

“Không được!” Marina rít rú.

“Em đã làm vậy đấy!” Frankie thú tội.

Sinead và Travis đang ở trên lầu. Rob vừa ra ngoài mua một tờ báo.

“Mày đã hôn Travis?”

Frankie gật đầu, “Em biết... em nên tìm một góc khuất và tự bắn mình một phát cho rồi.”

“*Khi nào ?*” Marina hạch hỏi.

“*Suyt !* Tuần trước. Lúc Sinead đang làm ra vẻ như không biết Travis là ai, và em vừa mới *đá* Lee. Travis thật sự tử tế với em. Em tình cờ gặp anh ấy trên quảng trường và anh ấy rủ em vào nhà uống cà phê, em đã xiêu lòng và.... ối, đừng hỏi em đã làm gì, em không biết!”

“Tao không thể tin là mày lại làm thế, Frankie, sau cái lần mày xía xói tao tới tấp vì tội vô tình hôn hít Travis tại bữa tiệc của tụi mình!” Đến đây, Marina cứng hàm không nói gì được nữa.

“Vấn đề là, em luôn cảm thấy bứt rứt về điều đó suốt cả tuần nay. Em cứ có cảm giác rằng mình đã xen vào chiếm bạn trai của người bạn thân nhất. Nhưng đó đâu phải là em... em không làm thế!”

“Mày đã làm,” Marina lặng lẽ. “Nhưng Sinead không biết.”

Frankie lắc đầu, “Hôm nọ em đã suýt thú thật với chị ấy...”

“Sai lầm!” Marina cắt ngang cái xoẹt. “Quá sai lầm!”

“Cái gì? Ý chị là không nên nói với Sinead à?” Frankie nhăn mặt. “Nhưng em thấy kinh khủng quá.”

“Thế thì đi lên mà xô toẹt hết cho Sinead biết đi, rằng mày đã tồ tí te với thằng ấy, để cho mày dễ chịu!” Marina xỉ vả, bất chợt thấy Rob đậu xe ngoài cổng. “Ý hay nhi... *đừng hòng!*”

“Phải,” Frankie chậm rãi. “Không hay tí nào, đúng không?”

“Mày cứ nói với Sinead đi, để mày thấy nhẹ nhõm, còn sau đó thì nó thấy muốn tự tử.”

“Vậy là im luôn hả?”

“Đúng!” Marina nghe có tiếng cửa trước mở. “Không bao giờ được thờ ra với bất cứ một sinh linh nào... hiểu chưa?”

“Khóa miệng!” Frankie nói, làm điệu bộ niêm phong cái miệng mình lại. “Không một lời.”

Và thành linh, lạ chưa, mặc dù quyết định sẽ giấu Sinead cái bí mật đó nhưng Frankie lại cảm thấy thanh thản hơn.

“*Một tối mê say nào đó!*” Marina hát.

Những giờ phút cuối cùng của buổi chiều Chủ nhật trước khi trời sập tối, và một châu tại quán Alex.

“Thôi đi, Marina!” Frankie nài nỉ. Lạy Chúa, bà chị này đúng là điên khùng khiếp khi đang yêu.

“*Có lẽ anh sẽ gặp một người lạ... có lẽ anh sẽ gặp một người lạ, g-i-ữ-a căn phòng đ-ô-n-g...!*”

Rob và Travis đang chơi bi-a ở đằng xa trong phòng. Marina, Sinead và Frankie túm tụm bên một máy sưởi cho ấm.

“Travis rất tốt,” Sinead thú nhận. “Anh ấy nói anh ấy sẽ tới Dublin thăm đây thường xuyên.”

“Người tốt mà,” Frankie làu bàu. Marina liếc Frankie một cái sắc lẹm.

“Nhưng *tụi này* không muốn mày đi!” Marina phản đối. “Tụi mình giống như Ba chàng lính ngự lâm - Arthos, Porthos và Thingummy!”

“Trường Thời trang Trung tâm là chỗ của chị.” Lọc lõi sâu trong giỏ xách tìm điện thoại, Frankie nhận ra không phải tiếng điện thoại của mình, điện thoại của cô đã tắt rồi. “Chắc là của chị đấy,” cô bảo Sinead.

“ *Một tối mê say nào đó!*” Marina lại ngâm nga.

Có 1 tin nhắn mới - Sinead đọc. Cô nhấn nút “ *Hiển thị* ”. Daniella, trên màn hình hiện ra. Sinead nhấn tiếp. Patrick đã sạt lở.

Sinead thả điện thoại xuống mặt bàn. Marina và Frankie ghé cổ đọc tin nhắn.

“Bác ấy nhắn ‘Patrick đã sạt lở’ nghĩa là sao?” Frankie hỏi.

“Gọi cho mẹ mày đi!” Marina hăng hái.

Với những ngón tay quá run rẩy đến nỗi không thể bấm đúng các phím ngay trong lần đầu, Sinead gọi cho mẹ.

“Ồ, cưng ơi, tin tốt lành!” bà Daniella nói ngay. “Nhưng nghe này, mẹ đang bận. Một tiếng nữa con gọi lại nhé?”

“Không!” Sinead cương quyết, bản ngã mới của cô trỗi dậy. “Nói cho con biết ngay đi. Con cần biết.”

“Rồi rồi, nhưng phải cực nhanh đấy. Ông luật sư tuyệt vời của mẹ tinh khôn hơn tên thầy cãi ba xu New York của Patrick nhiều. Ông ấy đâm chúng vào góc tường và buộc Patrick phải từ bỏ tất cả mọi yêu sách về ngôi nhà ở Dublin.”

“Hồi nào?” Sinead thờ dốc.

“Hôm qua, hình như vậy, hay là thứ Sáu gì đấy. Tóm lại là, mẹ thừa quyền đòi chia một nửa những đầu tư vào thị trường chứng khoán của Patrick, điều đó khiến cho chúng phải nghỉ lại ngôi nhà ở Dublin. Thế đấy con à, chúng ta đã thỏa thuận xong!”

“Chao!” tay Sinead run bắn.

“Con còn ở đó chứ? Mẹ phải đi đây, cưng.”

“Mẹ... thế còn quảng trường Walgrave?”

“Nó làm sao? Ồi, đừng lo, mẹ sẽ gọi cho sở nhà đất và yêu cầu gỡ nó khỏi bảng niêm yết ngay đây.”

“Thế còn trường đại học?” Sinead cảm thấy như sợi dây thít chặt lấy ngực mình đang từ từ nới lỏng ra.

“Cứ ở lại đây, con yêu quý, ở lại đi! Hãy trở thành nhà thiết kế thời trang nếu như đó là điều con mong muốn.”

“Tất nhiên,” Sinead sững sờ. Trở thành một Moschino hay Phoebe Philo kế tiếp, sánh vai với Ungaro và Jimmy Choo - cô chỉ muốn có vậy thôi.

Chính Frankie là người đã thông báo cái tin sốt dẻo ấy cho Travis và Rob.

Bịch! Rob đút quả bóng đen vào túi quần.

“Sinead ở lại được rồi!” Frankie hét to.

“Em đùa à!” Travis nói, khi Sinead ùa đến và ngã vào vòng tay anh. Frankie mỉm cười, và Marina ôm chầm lấy Frankie.

Cùng nhau, cả đám rời quán Alex và chạy lên đồi về quảng trường Walgrave.

Travis giật tấm biển Nhà Bán xuống rồi nhặt nó từ dưới đất lên. Anh chàng thả nó vào sọt rác bên cạnh cái hàng rào gỗ sồi.

“Sinead ở lại được rồi!” Marina hét to giữa quảng trường vắng tanh.

“*Yeah!*” cả bọn cùng hùa theo Marina và đâm vào không khí.

Sinead chạy lên bậc thang trên cùng và dang rộng tay, “Ta ở lại được rồi!” cô sung sướng hét vang.

“Tuyệt!” Marina và Frankie thở ra, khi cả hai chạy lên đứng cạnh Sinead, vòng tay quàng qua vai cô bạn, rồi cả ba ngồi phệt xuống bậc thềm mà hét la khoái chí.

Những hàng cây tối sậm rỏ nước mưa, ánh sáng long lanh lọt qua những bức màn gió khép hờ. Cuối cùng cả năm bạn trẻ cùng bước vào nhà.

Thoắt cái, tiếng nhạc đã trôi bèo bồng khắp quảng trường. Lại một đêm nữa, lại một bữa tiệc tại nhà nữa. Bữa tiệc tại nhà *của cả nhóm bọn họ*.

* Trong tiếng Anh nghĩa của những từ này hàm ý trêu cợt, xúc phạm. Egghead dùng để chỉ những người rất thông minh nhưng thường chỉ quan tâm đến chuyện học thuật, sách vở. (Từ này được hình tượng hóa, do những người được coi là thông minh, uyên bác thường có trán cao trông như hình quả trứng!). Nerd là từ được dùng để cố tình sỉ nhục người nào đó về hình thức bên ngoài hoặc trong cách xử ngoài xã hội. Nerd còn có nghĩa là người quá thiên về khoa học kỹ thuật và không màng chi đến chuyện khác. (Microsoft Encarta Reference Library 2002) * Trong tiếng Anh nghĩa của những từ này hàm ý trêu cợt, xúc phạm. Egghead dùng để chỉ những người rất thông minh nhưng thường chỉ quan tâm đến chuyện học thuật, sách vở. (Từ này được hình tượng hóa, do những người được coi là thông minh, uyên bác thường có trán cao trông như hình quả trứng!). Nerd là từ được dùng để cố tình sỉ nhục người nào đó về hình thức bên ngoài hoặc trong cách xử ngoài xã hội. Nerd còn có nghĩa là người quá thiên về khoa học kỹ thuật và không màng chi đến chuyện khác. (Microsoft Encarta Reference Library 2002) * Đôi tay của vua Midas: theo thần thoại Hy Lạp, vua Midas có hai bàn tay kỳ diệu. Mọi thứ mà vua chạm tay vào đều biến thành vàng cho dù ông có muốn hay không. * Bệnh Hodgkin (Hodgkin's disease): một căn bệnh rối loạn ác tính do sự nở lớn của các hạch bạch huyết và lá lách, và đôi lúc cả gan. Bệnh này được đặt tên theo bác sĩ điều trị người Anh, thomas Hodgkin (1798 – 1866) * Massively parallel [processor]: Thuật ngữ dùng trong ngành điện toán để chỉ một bộ xử lý song song có khả năng thực hiện cùng một lúc trên một ngàn phép tính khác nhau. (1) Phạm vi nhỏ nhất của các tầng số điện tử cấu thành một dải băng và bên trong dải băng này một tín hiệu đặc biệt được truyền đi thông suốt. Nói một cách khác, bandwidth là khối lượng thông tin có thể được gửi đi trong các đường truyền liên lạc: băng thông. 1. Sigmund Freud, người đã khởi xướng và xây dựng bộ môn phân tâm học, dựa trên các ý tưởng cho rằng đời sống tinh thần chi phối trên cả hai cấp ý thức và vô thức, và các biến cố thời thơ ấu có ảnh hưởng mạnh về mặt tâm lý trong suốt cuộc đời. 3. Holy Grail: là giải pháp công ty Dell gọi là sóng vô tuyến (radio) thông minh hay radio dựa trên phần mềm cho phép tích hợp 802.11 và di động trong một thiết bị và nó

chuyển đổi tự động. 4. tablet: Thiết bị được dùng để nhập thông tin về vị trí của hình đồ họa trong các ứng dụng kỹ thuật, thiết kế và minh họa. Một mặt phẳng hình chữ nhật bằng nhựa được trang bị cùng với một thiết bị trượt (puck) hoặc một cây bút - còn gọi là bút trâm (stylus) – và bộ phận điện tử cảm nhận để báo cáo vị trí của đầu bút cho máy tính, diễn dịch dữ liệu này thành vị trí con trỏ trên màn hình. 5. modeling : (1) Sử dụng máy tính để mô tả hành vi của một hệ thống. Thí dụ, các chương trình bảng tính có thể được dùng để thao tác với các dữ liệu tài chính biểu thị tình hình và hoạt động của một công ty, dùng để phát triển các kế hoạch và dự án kinh doanh, hoặc dùng để đánh giá tác động của những thay đổi được dự báo đối với các hoạt động kinh doanh và tình trạng tài chính của công ty. (2) Sử dụng máy tính để mô tả bằng hình thức toán học các đối tượng vật lý và các mối quan hệ không gian giữa chúng. Thí dụ, các chương trình CAD được dùng để biểu diễn trên màn hình các đối tượng vật lý như công cụ, tòa nhà văn phòng, các phân tử phức tạp và xe ô tô. Các mô hình này dùng các công thức để tạo ra đường thẳng, đường cong và các hình thể khác và đặt các hình thể này vào vị trí tương quan chính xác với nhau và với không gian hai chiều hoặc ba chiều mà chúng được vẽ ra. 1. stock option: thuật ngữ trong thị trường chứng khoán nói đến một hình thức thông dụng của công ty cổ phần dùng để thưởng hay bù đắp cho nhân viên của mình. Nhân viên được cho một hợp đồng option chứng khoán để mua cổ phần công ty theo một giá nào đó (bằng hoặc dưới giá thị trường vào thời điểm tặng option) trong một khoảng thời gian ấn định bằng năm. 2. Cổ phiếu phân chia: thuật ngữ trong thị trường chứng khoán chỉ sự gia tăng số cổ phần đang lưu hành của một công ty mà không thay đổi vốn của cổ đông hay thay đổi tổng số trị giá thị trường vào thời điểm phân chia. Một đơn vị quân đội cô-dắc gồm một trăm người (hoặc hơn) tương đương với một đại đội kỵ binh. Phái Dân Tụy ('Đất đai và Tự do') Điển tích kinh thánh. Balaam là một pháp sư có con lừa cái một hôm bỗng dựng cất tiếng nói như người, để phản kháng roi vọt. 'Con lừa Balaam' là một thành ngữ thường dùng để chỉ những người vốn nhẫn nhục, ít nói nhưng đến một lúc nào đấy lại đột nhiên lên tiếng phản kháng quyết liệt. Một giáo phái ở Nga, ly khai với giáo hội chính giáo.

Nguyên văn là Veliki Mogol (Mông cổ đại vương), tước hiệu của nhà vua do triều đình Mông cổ đặt ra để cai trị Ấn độ trong thời kỳ Mông thuộc (1526-1858). Một cách dịch khác đầu đề cuốn sách theo nguyên văn Nga. Bức họa Những người kéo thuyền trên sông Vônga, của danh họa Nga Rê-pin, thế kỷ XIX Một chữ cổ của văn tự Nga đã bị bãi bỏ và thay bằng chữ E sau 1917. Vùng rộng không có rừng cây ở miền cực Bắc; quanh năm băng giá, cỏ cỗi, chỉ mọc những bụi cây nhỏ. Sinh viên trường võ bị được coi đang tòng ngũ quân đội thường trực. Xô-viết đại biểu. Ủy ban cách mạng. Trong nguyên bản: 'có tiếng chim đa đa gáy: 'Xapt'para' (Câu này mô phỏng tiếng gáy đơn điệu, nghe dễ buồn ngủ, của chim đa đa: lại có nghĩa là 'đến giờ đi ngủ rồi'). Thừa quý ông quý bà (t.Pháp). Học sinh trường võ bị trung cấp chuẩn bị cho con em quý tộc vào trường võ bị cao cấp hoặc ra làm sĩ quan cấp dưới. Trong đó quan trọng nhất là quyền sở hữu đất đai được hưởng trọn đời, do chính phủ Sa hoàng ban cho dân cô-dắc không có đất vào năm 1883. Txu-Sima, một hòn đảo trên eo biển Triều tiên. Năm 1904, gần đảo này có xảy ra một trận thủy chiến lớn giữa hai hạm đội Nga, Nhật; trong đó hạm đội Nga do đô đốc Rôjđextvenxki chỉ huy đã bị thất bại nặng nề. 'Mệt quá, làm ơn giặt cho tôi!' (tiếng Đức xen tiếng Nga trọ trọ trong nguyên văn). Người trừ tà. Lễ cổ truyền của Xlavơ. Trong tiết này người ta thường dọn tiệc bánh và tổ chức vui chơi. Blin là một thứ bánh làm bằng bột loãng tráng vàng bằng bơ. Phái Xlavôphil là một trào lưu tư tưởng ở Nga vào khoảng giữa thế kỷ XIX, chủ trương tập hợp các dân tộc Xlavơ lại dưới quyền lãnh đạo của nước Nga, trái với các phái tây học, họ khẳng định rằng nhân dân Nga có một phương hướng phát triển riêng khác hẳn các dân tộc phương Tây. Sic transit gloria mundi (Hư vinh của trần thế trôi đi như vậ đấy) (t. Latinh). Người 'phước lộc' là hạng người hơi ngậy dại mà tín ngưỡng dân gian coi là những người đã được Thượng đế chọn lựa cho cuộc sống diễm phúc trên thiên đường. Apocalypxix là một thiên trong Kinh Thánh tả những cảnh vật hết sức hoang đường, quái đản. Dân Moxkva (theo tiếng địa phương). Kean Edmund (1787 - 1833). Diễn viên Anh nổi tiếng chuyên đóng các vai bi kịch của Shakespeare. Mũ hình cái song có ngù ở trên, thường dùng ở các nước cận đông. Vì Đasa có chồng, cho nên

trong họ chiếu đề tên họ là 'Têlêghina Đarya Đmitrievna'. Vì vậy viên đại đội trưởng mới hỏi họ của bố nàng (nếu nàng là con gái chưa chồng thì tên họ trong họ chiếu - 'Bulavina Đarya Đimitrievna' sẽ cho biết bố nàng là ai. Linh mục và tu sĩ ở Nga để tóc rất dài. Thật ra Pêtrôvna là phụ danh chứ không phải là tên. Nó có nghĩa là 'con gái ông Piôtr'. Như vậy là rút cục ta vẫn không biết tên bà cụ là gì. tức một tên bạch vệ (trong ngôn ngữ của thổ phi Makhnô). La Jucunda, chân dung nổi tiếng do Lêônardô de Vintsi vẽ. Cậu bé Pari Bạn thân mến (tiếng Pháp). Trong bộ tiểu thuyết này, chúng tôi tạm dùng một hệ thống thuật ngữ chỉ các đơn vị quân đội như sau: quân đoàn (armya-armée), lữ đoàn (korpux-corps đ'armée), sư đoàn (divizya-division), đại đoàn (brigada - brigade), trung đoàn (polk-régiment), tiểu đoàn, (batalyon-bataillon), v.v. (N.D.) Dùng để đun bếp 11. Viết tắt của Microsoft Network. 1\ Sa Trư: tiếng Anh là amake charinist pig - chỉ những người theo chủ nghĩa tôn sùng nam giới một cách cực đoan. 12. Nguyên văn (彩衣娱亲) Truyền thuyết kể lại thời Xuân Thu có Lai Tử, rất hiếu thuận, bảy mươi tuổi rồi có lúc vẫn mặc quần áo sặc sỡ, giả thành trẻ con để chọc cha mẹ cười vui. Về sau trở thành điển cố chỉ người con hiếu thuận với cha mẹ. 13. Một hình thức hôn nhân của người Ma Thoa tộc Nạp Tây ở Vân Nam, 'tấu hôn' là trai chưa vợ, gái chưa chồng, nam nữ chung sống với nhau ở trong gia đình mẫu hệ của mình, là hôn nhân do sự 'đi' của nam giới mà thực hiện. Đàng trai buổi tối đến đàng gái ở một đêm, sáng sớm hôm sau về lại nhà mình, hai bên đều không phải thành viên trong gia đình đối phương. 2. Sa Trư: tiếng Anh là amake charinist pig - chỉ những người theo chủ nghĩa tôn sùng nam giới một cách cực đoan. 3. Lý Gia Hân: Hoa hậu Hồng Kông, ngôi sao điện ảnh nổi tiếng xinh đẹp, kết hôn với đại gia Hứa Tấn Hưởng. 4. Câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là 'kẻ có tài sản thì mới có tấm lòng, về sau được dùng với ý nghĩa người có thực lực kinh tế mới có thể ổn định. 5. Vương Diệu Luận: sinh năm 1917, là người dân tộc Miêu, người Thái Giang - Quý Châu, từng nắm giữ những chức vụ quan trọng ở tỉnh Quý Châu sau khi nước Cộng hòa Dân chủ Nhân dân Trung Hoa thành lập. 6. Vivienne Westwood: Nhà thiết kế thời trang người Anh, bà nổi tiếng với mái tóc đỏ và phong cách thiết kế độc đáo. 7. Bruce

Lê là tên tiếng Anh của Lý Tiểu Long. 8. Đêm dài đặng đặng, không có tâm tư nào để ngủ. 9. Vương Gia Vệ: (17/7/1958 - nay) là đạo diễn, biên kịch, nhà sản xuất nổi tiếng của điện ảnh Hồng Kông. Ông cũng là đạo diễn phim nghệ thuật hàng đầu của Hồng Kông từ thập niên 1990 đến nay, từng đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất Liên hoan phim Cannes 1997. 10. Trúc tôn: một loại thực vật ký sinh trên cây trúc. 14. Đơn vị tiền tệ của Tiệp Khắc. 15. Tên một món ăn. Dan Tumor, một nhà thơ kiêm nhà văn nổi tiếng, người Mỹ da đen, sinh tại Hoa Thịnh Đốn năm 1894. Làng ở Nam Phi Châu có hàng rào vây quanh. Người da đen ở Nam Phi, thuộc dòng họ Bautu. Thi sĩ Poringon (1789 - 1834) người xứ Tô Cách Lan sinh trưởng trong một gia đình nông dân. Năm 1819 ông sang Nam Phi Châu và không trở về nữa. Toàn bộ thơ của ông đều viết về đời sống và phong cảnh ở Nam Phi Châu. Tên gọi những người sinh ra ở Âu châu nhưng lập nghiệp lâu đời ở Nam Phi Châu, và Nam Phi trở thành quê hương của họ. Tên hai tỉnh ở Liên bang Nam Phi. Tên gọi nhóm thủy thủ Hà Lan và bọn lái buôn Hà Lan đổ bộ vào vịnh Kếp năm 1652 và thiết lập một hải cảng ở đó. Một nhóm người theo tà đạo, xưa đánh chiếm một miền ở gần tỉnh Kếp. (N.D.) một thành phố lớn ở Liên bang Nam Phi (N.D.) miền cao nguyên ở Nam Phi Châu, mùa tạnh ruộng đất khô cằn không có nước. Một đồng bằng Anh có 20 silinh. Một silinh có 12 xu (N.D.) Caoti Cunlân (Countee Cullen), sinh năm 1903, một nhà thơ lớn người Mỹ da đen. Những sinh viên này là người da trắng sống ở Nam Phi. (N.D.) Đây là một thứ rượu giống vị rượu bia mà nhân dân địa phương thích uống, nhưng có luật cấm nấu và uống, nên phải uống thầm lén. Trụ sở Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ (ND). Nguyên văn: Catch-22 – chỉ những tình huống con người không thể đạt được mong muốn vì làm trái quy luật thông thường. Thành ngữ này xuất phát từ cuốn sách cùng tên xuất bản năm 1961, do tiểu thuyết gia Mỹ Joseph Heller viết về Thế chiến II. Nhân vật chính trong cuốn sách rất sợ bị giết nên tìm cách thuyết phục các sĩ quan rằng anh ta bị điên để khỏi phải lái máy bay ném bom. Tuy nhiên, các sĩ quan biết rằng những ai biết mình sợ hãi là những kẻ hoàn toàn tỉnh táo. Vì thế anh chàng này vẫn phải lái máy bay ra trận (ND). Aristotle (384 TCN – 322 TCN) là nhà triết học và bác học thời Hy Lạp cổ đại, là học trò của Plato và

thầy dạy của Alexander Đại đế. Ông được xem là người đặt nền móng cho môn lý luận học. Cùng với Plato và Socrates, Aristotle là một trong ba trụ cột của văn minh Hy Lạp cổ đại (ND). Đảo Phục sinh: một hòn đảo ở Chile. Cây cối trên đảo bị chính cư dân sống ở đó chặt phá để làm nhà, đốt lửa... khiến cho rừng ngày càng cạn kiệt, đất trồng trọt xói mòn dần, cư dân rơi vào tình trạng đói kém triền miên (ND). Nghị định thư Kyoto liên quan đến Chương trình khung về biến đổi khí hậu tầm quốc tế của Liên hiệp Quốc với mục tiêu cắt giảm lượng khí thải gây hiệu ứng nhà kính, được ký kết ngày 11/12/1997 và chính thức có hiệu lực vào ngày 16/2/2005, với 191 nước tham gia (tháng 9/2011). Tính đến tháng 5/2011, Hoa Kỳ vẫn không tiến hành các biện pháp cắt giảm dù tham gia ký kết (ND). Nguyên văn: Everybody's crying peace on earth; Just as soon as we win this war (ND). Mẹ Teresa, còn được gọi là Mẹ Teresa xứ Calcutta (1910–1997), là nữ tu Công giáo Roma người Albania và là nhà sáng lập Dòng Thừa sai Bác ái ở Calcutta, Ấn Độ năm 1950. Trong hơn 40 năm, bà đã chăm sóc người nghèo, bệnh tật, trẻ mồ côi, người hấp hối trong khi vẫn hoàn tất nhiệm vụ lãnh đạo dòng tu phát triển khắp Ấn Độ và đến các quốc gia khác (ND). Nguyên văn: A Beautiful Mind, bộ phim dựa trên cuộc đời của nhà toán học John Nash, được hãng Universal Pictures công chiếu năm 2001, do diễn viên Russell Crowe thủ vai chính (ND). Thỏa thuận lời khai: là sự thương lượng hoặc thỏa thuận được tiến hành giữa công tố viên và luật sư biện hộ của bị cáo, theo đó bị cáo sẽ nhận tội để đổi lại mức độ khoan hồng nào đó (ND). Bách khoa Toàn thư Britannica (nguyên văn: Encyclopedia Britannica) là một bách khoa toàn thư tiếng Anh tổng hợp do công ty Encyclopædia Britannica, Inc. biên soạn và xuất bản, với hơn 4.000 nhà chuyên môn liên tục cập nhật và phát triển. Tác phẩm này được nhiều người cho là một trong những bộ bách khoa toàn thư uy tín nhất (ND). Tosca là vở bi kịch ba hồi của soạn giả nổi tiếng Giacomo Puccini (1858-1924), lấy bối cảnh thành Rome đang nằm dưới ách cai trị của Napoléon vào thế kỷ XIX (ND). Vụ Watergate là vụ bê bối chính trị nổi tiếng ở Mỹ trong thập niên 1970, dẫn đến sự kiện tổng thống Richard Nixon phải từ chức. Hai trong số những kẻ trực tiếp thi hành vụ bê bối này là Bernard Barker và Frank

Sturgis (ND). Trong tiểu thuyết Oliver Twist, ông Bumble là viên quan tư tế đã đưa Oliver đến một trại tế bần xấu xa. Chính tại nơi đây, Oliver đã bị giam vào ngục tối chỉ vì xin thêm một ít cháo. Câu nói trên được ông Bumble thốt ra chính trong phiên tòa xử Oliver (ND). Nguyên văn: United Nations' Core International Human Rights Treaties (ND). Bộ sưu tập các văn kiện Do Thái giáo cổ đại, được xem là nền tảng của giáo luật Do Thái (ND). Nguyên văn: Free rider – nghĩa gốc là kẻ trông chờ lợi ích trên trời rơi xuống (ND). Để đơn giản, tôi chỉ tập trung vào những tình huống trong đó mỗi bên phải quyết định chiến lược cho mình mà không biết bên kia quyết định thế nào. Các lý thuyết gia trò chơi gọi đây là trò chơi đồng thời (để phân biệt với trò chơi liên tiếp) và thể hiện chúng giống như các ma trận trong chương 1 đối với Thế lưỡng nan của người tù, nhưng có sự kết hợp đa dạng giữa các lợi ích, chiến lược và kết quả. Những ma trận này là bản tóm tắt ký thuận tiện để ta hình dung những gì đang diễn ra và chúng cũng là nguồn tham chiếu tiện lợi; tuy nhiên, chúng không phải là phương tiện thiết yếu và độc giả nào thấy chúng không hữu ích có thể bỏ qua. Nguyên văn: chicken, nghĩa đen là “gà con”, từ chỉ kẻ nhát gan. Nguyên văn: Hawk-Dove – một thuật ngữ trong chính trị; theo đó, các đảng phái ôn hòa (như đảng Dân chủ ở Mỹ) thường được gọi là Bò câu (Dove), còn các đảng hiếu chiến, mạnh động (đảng Cộng hòa) được gọi là Điều hâu (Hawk). Nguyên văn: Evolutionary Stable Strategy. Nguyên văn: Q.E.D. – một thuật ngữ trong toán học, viết tắt của Quod Erat Demonstrandum (“điều đã được chứng minh” trong tiếng La-tinh) (ND). Nguyên văn: Rock, paper, scissors – tại Việt Nam, trò chơi này có tên gọi phổ biến là Oẳn tù tì hay Kéo, búa, bao. Tên gọi này đã được thay đổi từ nguyên bản (từ giấy – paper thành bao và từ đá – rock thành búa) do hình dạng bàn tay của người chơi khi chơi trò này (ND). Vấn đề duy nhất với lối chơi ngẫu nhiên hoàn toàn là rất khó thực hiện được trên thực tế, và đa phần mọi người đều tuân theo một khuôn mẫu nào đó mà một đối thủ tinh anh có thể đoán được. Để khắc phục điều này, tôi đã nghĩ ra cách chọn các chiến lược mà không đối thủ nào có thể dự đoán được, bởi vì bản thân tôi cũng không thể dự đoán được. Khi tôi thử nghiệm chiến lược này với một chương trình máy tính trên mạng thì nó đã

thành công. Hằng số toán học e là cơ số của logarit tự nhiên, còn gọi là số Euler (đặt theo tên nhà toán học Leonhard Euler). Giá trị số e tới 20 chữ số thập phân là: 2,71828182845904523536... Chúng đang rơi vào Thế lưỡng nan của người tù, trong đó tuy chiến lược “hai bên cùng đưa” rất mang tính hợp tác, phối hợp (và tối ưu), nhưng chiến lược “hai bên cùng giữ” mới là điểm cân bằng Nash chiếm thế chủ đạo và dẫn tới thất bại. Nguyên văn: Nash bargaining solution (ND). Nguyên văn: Pareto optimal position – còn được gọi là tình huống hiệu quả Pareto – một thuyết trọng tâm của kinh tế học được ứng dụng phổ biến trong lý thuyết trò chơi. Theo đó, việc chuyển từ cách phân chia này sang cách phân chia khác mà giúp ít nhất một cá nhân có lợi hơn nhưng không làm bất kỳ một cá nhân nào khác bị thiệt hại được gọi là một sự cải thiện Pareto, hay sự tối ưu hóa Pareto (ND). Nash liệt kê bốn điều kiện giúp giải pháp mặc cả của ông mang lại kết quả tối ưu: 1. Lời giải cho việc phân chia tài nguyên phải không để phần nào sót lại; 2. Giải pháp không phụ thuộc vào cách người tham gia đánh giá tính thiết thực của phần lợi họ được nhận; 3. Nếu kết quả mà không ai muốn chọn trở nên không khả thi, thì sẽ không có gì thay đổi; 4. Giải pháp sẽ không thay đổi nếu các bên tham gia hoán đổi vị trí cho nhau. Nguyên văn: Ultimatum Game (ND). Joseph Raymond “Joe” McCarthy (1908 - 1957) là chính trị gia người Mỹ, nghị sĩ Đảng Cộng hòa tại bang Wisconsin từ năm 1947 cho đến khi qua đời năm 1957. Từ năm 1950, McCarthy đã trở thành gương mặt công chúng tiêu biểu nhất trong giai đoạn mà những căng thẳng của Chiến tranh Lạnh làm gia tăng nỗi sợ về sức ảnh hưởng ngày càng lớn của chủ nghĩa cộng sản (ND). Peanuts là loạt truyện tranh được đăng trên nhật báo Mỹ của họa sĩ Charles M. Schulz, xuất bản lần đầu vào thập niên 1940. Truyện có nội dung dành cho thiếu nhi, với hai nhân vật chính là cậu bé Charlie Brown và chú chó Snoopy (ND). Machiavellian đã trở thành từ đồng nghĩa với tất cả những gì xảo quyệt, lừa lọc và đáng trách; tuy nhiên, thông điệp chính của Niccolo Machiavelli cho những kẻ muốn chiến thắng và duy trì quyền lực là: “Tốt hơn hết là hãy tìm kiếm lòng tin của người ta hơn là phụ thuộc vào [sức mạnh]”. Đối với Machiavelli, niềm tin là vấn đề cốt lõi, dẫn cho những phương pháp ông đề xuất để giành lấy niềm tin đó

đôi khi cũng dựa trên tính thực tiễn hơn là đạo đức. Là tên đặt cho nữ giới, nghĩa là Món quà của Thượng đế. Nguyên văn: chain letters – tức trò gửi thư và yêu cầu người nhận sao chép rồi gửi đến nhiều người khác, thường để lan truyền các thông điệp dụ dỗ hoặc lừa đảo (ND). Nguyên văn: pyramid schemes – một hình thức kinh doanh phi pháp và dễ đổ vỡ, trong đó một người hoặc một tổ chức chuyên dụ dỗ người khác tham gia kinh doanh theo cấp bậc kiểu kim tự tháp: những người thuộc các tầng thấp hơn sẽ làm lợi cho những người ở tầng trên bằng doanh số và tiền hoa hồng. Kiểu kinh doanh này tồn tại ở Việt Nam dưới hình thức “kinh doanh theo mạng lưới” hay “bán hàng đa cấp” biến tướng (ND). Faust là nhân vật trong tác phẩm kịch cùng tên của thi sĩ, nhà soạn kịch, tiểu thuyết gia và triết gia Đức lỗi lạc Johann Wolfgang Goethe (1749-1832). Faust đã bán linh hồn của chàng cho quỷ dữ để được thỏa mãn mọi mong ước của mình (ND). Nguyên văn: “give still it hurts” (ND). Tạm dịch: “Bản thân mình không muốn thì đừng làm với người khác.” (ND) Sau này, Tit for Tat còn đề cập tới các chiến lược cụ thể, và TIT FOR TAT được dùng để chỉ những chương trình máy tính thể hiện những chiến lược đó. Nguyên văn: pork-barrel politics - thuật ngữ chỉ hành động các chính khách tìm cách mang dự án đầu tư về cho khu vực bầu cử mà mình đại diện để thu phục cảm tình của cử tri (ND). 1. Tên một trang web chuyên về bóng chày, dành cho những người muốn tìm hiểu thông tin, các giải đấu bóng chày (ND). 1. Trích Doanh nhân công nghệ cao: Bài học từ MIT và hơn thế (Entrepreneurs in High Technology: Lessons from MIT and Beyond) (New York: Tạp chí Đại học Oxford, 1991) của Edward B. Roberts, trang 258 (TG). 2. Trích Tác động khởi nghiệp: Vai trò của MIT - Báo cáo đã cập nhật (Entrepreneurial Impact: The Role of MIT – An Updated Report) của Edward B. Roberts và Charles E. Eesley, trong Sáng lập và Xu hướng trong Khởi nghiệp 7, số 1–2 (2011): 1–149, <http://dx.doi.org/10.1561/03000000030> (TG). 3. Trích Một báo cáo mới về vai trò của MIT - Báo cáo đã được cập nhật (Entrepreneurial Impact: The Role of MIT – An Updated Report) của Edward B. Roberts và Charles E. Eesley, trong Sáng lập và Xu hướng trong Khởi nghiệp 7, số 1–2 (2011): 1–149,

<http://dx.doi.org/10.1561/03000000030> (TG). 4. Trích Những câu chuyện thành công (Success Stories) của Văn phòng Chuyển giao Công nghệ MIT, http://web.mit.edu/tlo/www/about/success_stories.html. (TG). 5. Trích Câu chuyện của hai doanh nhân: Tìm hiểu sự khác biệt giữa các loại hình khởi nghiệp trong kinh tế (A Tale of Two Entrepreneurs: Understanding Differences in the Types of Entrepreneurship in the Economy) của Bill Aulet và Fiona Murray, Quỹ Ewing Marion Kauffman, tháng 5 năm 2013, www.kauffman.org/uploadedfiles/downloadableresources/a-tale-of-two-entrepreneurs.pdf (TG). 6. Trích Quản lý sáng tạo và đột phá (Managing Invention and Innovation) của Edward B. Roberts trong Quản lý nghiên cứu công nghệ 31 (Research Technology Management 31), số 1, tháng 1-2 năm 1988, ABI/INFORM Complete (TG). 7. Trích Gần một nửa các công ty khởi nghiệp sáng tạo tại Mỹ được thành lập bởi “người khởi nghiệp cũng chính là người sử dụng” (Nearly Half of Innovative U.S. Startups Are Founded by ‘User Entrepreneurs’) theo nghiên cứu của Quỹ Ewing Marion Kauffman ngày 7 tháng 3 năm 2012, www.kauffman.org/newsroom/nearly-half-of-innovative-startups-are-founded-by-userentrepreneurs.aspx (TG). 8. Trích Doanh nhân trong lĩnh vực công nghệ cao: Bài học từ MIT và hơn thế (Entrepreneurs in High Technology: Lessons from MIT and Beyond) (New York: Tạp chí Đại học Oxford, 1991) của Edward B. Roberts, trang 258 (TG).

1. Thực chất chúng tôi đã bán hàng cho cả ba thị trường trên khi mới khởi nghiệp bởi vì chúng tôi vẫn chưa hiểu được giá trị của việc xác định được các thị trường đặc trưng (TG).

1. Tên phần mềm phác thảo bố cục website (BT).

1. Trong quân sự, hào nước là tuyến phòng thủ cuối cùng bảo vệ lâu đài khỏi sự tấn công của kẻ thù. Ở đây tác giả muốn ám chỉ Yếu tố cốt lõi giống như vũ khí cuối cùng bảo vệ doanh nghiệp khỏi sự tấn công của các đối thủ cạnh tranh, như hình vẽ trang 172 (BT).

2. Theo Từ doanh nhân MIT đến lãnh đạo tiệc trà: Câu chuyện về Thomas Massie (From MIT Entrepreneur to Tea Party Leader: The Thomas Massie Story), của Gregory T. Huang, Xconomy ngày 17 tháng 5 năm 2012, www.xconomy.com/boston/2012/05/17/from-mit-entrepreneur-to-teaparty-leader-the-thomas-massie-story/2 (TG).

1. Trích Amie Street: Mô hình âm

nhạc mới tuyệt vời (“Amie Street: Awesome New Music Model”) của Michael Arrington trên TechCrunch, ngày 23 tháng 7 năm 2006, <http://techcrunch.com/2006/07/23/amie-street-awesome-new-music-model>.

1. Trích từ báo cáo Phương pháp đánh giá mức độ rủi ro cao, đầu tư dài hạn (A Method for Valuing High-Risk, Long-term Investment) trong Harvard Business School của William A. Sahlman. Trường hợp 9-288-006, ngày 12 tháng 8 năm 2003 (TG). 1. Những con số đã được thay đổi để minh họa và không phải là con số thật mà Julia dự kiến trong dài hạn (TG). 1. Conversion rate (CR) là chỉ số đo việc những khách hàng tiềm năng trở thành khách hàng thật sự khi họ mua một món hàng hay dịch vụ của bạn. Chỉ số CR này thường là phần trăm của khách mua hàng so với tổng số lượng khách viếng thăm của toàn website hay của một kênh quảng cáo nào đó (ND). 2. Tìm hiểu thêm về Hệ thống đánh giá lòng trung thành của khách hàng tại www.netpromoter.com. Đây là hệ thống đo lường và phát triển quảng cáo truyền miệng hiệu quả (TG). 3. Hay còn gọi là marketing theo kiểu truyền thống, gồm các hình thức quảng cáo như: phát tờ rơi, gửi thư điện tử, bán hàng qua điện thoại,... (BT). 4. “Chiến lược Đại dương xanh” đề cập đến một kiểu thị trường khác, tại đó doanh nghiệp có thể tránh được cạnh tranh và cũng không nhất thiết phải cạnh tranh; mà chủ yếu thu lợi nhuận lớn từ những đột phá sáng tạo (BT). 1. Trích “YC - Style Up tư vấn thời trang cá nhân hàng ngày phù hợp với phong cách và địa điểm của bạn” của Leena Rao trên Techcrunch, ngày 18 tháng 3 năm 2013, <http://techcrunch.com/2013/03/18/yc-backedstyleup-recommends-daily-personalized-outfits-tailored-to-your-style-and-location>. (9) Chỉ riêng A Brief History of Time đã bán được hơn 9 triệu bản bằng 40 thứ tiếng, tính đến năm 2001. (10) Tạp chí Forbes hàng năm đưa ra một danh sách những người giàu nhất thế giới với tài sản được tính bằng tỉ đô-la Mỹ. (11) Condoleezza Rice, sinh năm 1954 - Cố vấn An ninh Quốc gia của tổng thống Mỹ (2001 - 2005), được Tổng thống George Bush (con) bổ nhiệm chức Ngoại trưởng Mỹ ngày 26/01/2005. Tất cả các phát biểu của Condoleezza Rice trong bài này được trích dẫn từ bài báo của bà trên tờ Time (in partnership with CNN) ngày 30/04/2006, tại trang web:

<http://www.time.com/time/magazine/article/0,9171,1187226,00.html> (12) Người theo Dòng Baptist chỉ rửa tội cho người lớn, không rửa tội cho trẻ sơ sinh. (13) Phil Donahue (sinh năm 1935), người dẫn chương trình truyền hình nổi tiếng với 'Phil Donahue Show' từ 1970 - 1996, talk show của ông thường xoay quanh các vấn đề gây tranh cãi giữa hai đảng Cộng hòa và Dân chủ ở Mỹ như phá thai, luật bảo vệ người tiêu dùng, quyền công dân, phong trào phản chiến,... (14) Roundhouse: tạm dịch là 'một cú đấm mạnh như búa bổ', có lẽ Howard muốn nói đến sự thẳng thắn, quyết liệt của Oprah trong các cuộc phỏng vấn không khoan nhượng trước cái xấu. (15) Arnold Schwarzenegger, sinh ngày 30/07/1947 - lực sĩ thể hình, diễn viên, doanh nhân, chính trị gia người Mỹ gốc Áo, nổi tiếng qua các phim hành động của Hollywood, được Tổng thống George H. Bush (Bush cha) bổ nhiệm làm Chủ tịch Hội đồng Thể chất và Thể thao của tổng thống từ năm 1990 đến năm 1994, sau đó đắc cử chức thống đốc bang California nhiệm kỳ 07/11/2003 - 08/01/2007. (1) Wolfgang Amadeus Mozart (1756 - 1791), nhạc sĩ thiên tài người Áo. (2) Vienna - Thủ đô Austria (Áo), Di sản Văn hóa Thế giới, được UNESCO công nhận năm 2001. (3) Joseph Haydn (1732-1809): Nhạc sĩ vĩ đại người Áo. (4) Antonio Salieri (1750-1825): Nhạc sĩ người Ý nhưng sống phần lớn cuộc đời mình tại Áo. (5) Goethe (1749 - 1832): Đại thi hào người Đức. (6) Franz Liszt: Nhà soạn nhạc tài hoa người Hungary, tác giả của bản 'Hành khúc Hungary' nổi tiếng. (7) Đây được xem là một trong những bản giao hưởng hay nhất mọi thời đại. (8) Franz Schubert: Nhà soạn nhạc nổi tiếng người Áo, cùng thời với Mozart và Beethoven. Aztecs là một nền văn minh ở khu vực trung tâm Mexico trong khoảng thế kỷ 14 - 16, có bản sắc văn hóa đặc biệt và ghê rợn. Trong những buổi tế thần thường xuyên được tổ chức, động vật, phụ nữ, thậm chí là trẻ em và trẻ sơ sinh bị mang đi hiến tế bằng cách moi tim, lột da rồi đặt lên bệ thờ ở Kim tự tháp Lớn tại thủ phủ Tenochtitlán. ba toong này thì tôi không có cách nào để leo lên kim tự tháp của họ được. Hạ nguyên tử: Hạt hạ nguyên tử là một khái niệm để chỉ các hạt cấu thành nên nguyên tử, cùng các hạt được giải phóng trong các phản ứng hạt nhân hay phản ứng phân rã. Ví dụ: điện tử, proton, neutron là những hạt hạ nguyên tử thường được nhắc

đến. Ngoài ra còn rất nhiều các hạt hạ nguyên tử khác trong vật lý hạt. Talk show (Mỹ) hay chat show (Anh) là một chương trình truyền hình hoặc phát thanh mà một nhóm người ngồi lại với nhau để thảo luận một số chủ đề mà người dẫn chương trình đưa ra. Thông thường, các talk show có một ban (panel) khách mời hiểu biết rõ hoặc có nhiều kinh nghiệm liên quan đến vấn đề đang được thảo luận trong chương trình đó. Dis-ease có nghĩa là bệnh tật; nhưng bằng dụng ý chơi chữ của tác giả, khi cắt nghĩa của từ dis-ease, dis có nghĩa là không, ease nghĩa là dễ chịu, thoải mái, nên dis-ease còn mang nghĩa là không dễ chịu, thoải mái, tức là mọi bất ổn, xáo trộn về tinh thần, cảm xúc của con người đều có ảnh hưởng đến sức khỏe thể chất.

Table of Contents

MỘT

HAI

BA

BỐN

NĂM

SÁU

BẢY

TÁM

CHÍN

MƯỜI

MƯỜI MỘT

MƯỜI HAI

MƯỜI BA

MƯỜI BỐN

MƯỜI LĂM

MƯỜI SÁU

MƯỜI BẢY

MƯỜI TÁM

MƯỜI CHÍN

HAI MƯỜI